

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

МАРК ОЛДЪН СИЛАТА

ОТ АМЕРИКАНСКИТЕ БОРДЕИ,
ПРЕЗ ОПАСНИТЕ ЗАДНИ
УЛИЧКИ НА ХОНКОНГ ДО
СТРАХОВИТАТА
ФИНАЛНА БИТКА!

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

МАРК ОЛДЪН СИЛАТА ТЕ

Превод: Димитър Добрев

chitanka.info

Когато телевизионният криминален репортер Франк ди Палма е помолен от един хонконгски полицаи да разследва обстоятелствата около възникнал пожар, инстинктите му подсказват, че е попаднал на нещо голямо.

Шестдесет и една жени са мъртви в американска фабрика за електроника, а властите прикриват всичко...

Ди Палма и странният му син Тод бавно разкриват неудобните връзки между американския бизнес и тайванските триади. Връзки, които някои важни хора искат да останат неразкрити. Връзки, които водят до Черния генерал. Черният генерал си има лични и делови причини да унищожи двамата Ди Палма, особено Тод...

Непреодолимо четиво. Всеки, който обича „Шибуми“
и „Нинджата“, не бива да го пропусне!

Джеймс Патерсън

На Даян, както винаги

В Азия казват, че който върви сам е или бог, или звяр.

Черния генерал върви сам. И не е бог!

За да бъдеш наистина жизнен, за да оцениш даровете на живота, трябва да познаеш върховете и паденията, бодростта на планинския връх и спускането в долината, да приемеш и да се наслаждаваш не само на едно от тях, а и на двете. Върховете на живота са най-ободряващи; но и в най-ниската долина може да се открие плодородие... Всяко усилие, насочено към промяна на този природен закон, ще бъде напразно.

Дейвид Чоу и
Ричард Шпенглер,
„Кунгфу: История,
философия и техника“

ТЕ Според китайците това е връзката между „ин“ и „ян“, или резултатът от взаимодействието между позитивните и негативните сили в живота. Понякога се нарича „силата“.

Буши Японски воин, който следва закона на „бушидо“, придържащ се към честта, верността, дълга и подчинението.

1.

Манила

За тринадесет години подпалвачът Леон Баколод беше убил тридесет и седем души.

Самият той нито бе раняван, нито пък арестуван. Дължеше късмета си на Дева Мария, на която винаги се молеше.

Дребен, двадесет и една годишен филипинец, Баколод приличаше на момче със зализаната си, ниско подстригана коса. Заради вродената цепка на небцето се хранеше и преглъщаше трудно. Преди да подпали пожар, той оставяше цветя на Нашата Дева в църквата „Куяпо“. Молеше се тук с броеница в ръце пред Черния Назарянин — статуя на Христос в естествен ръст от черно дърво, изваяна през седемнадесети век от мексиканските индианци и донесена в Манила от един испански галеон.

Религията бе страст и бягство за Баколод. Вярата му беше екзалтирана и му носеше успокоение.

В една влажна мартенска нощ той излезе от църквата „Куяпо“, прехвърляйки зърната на бамбуковата си броеница. Беше облечен със сива фуражка, светлосива риза и тъмносив панталон — униформата на пазач от „Таалтекс Индъстрийз“. Носеше пазарска торба от „Ръстън“, известен манилски универсален магазин, където доскоро беше пазач, но го уволниха, защото имаше навик да крие дребни предмети в слиповете си, преди да си тръгне от магазина.

Под брадичката му имаше лейкопласт с цвят на човешка плът. Днес се бръсна три пъти. Избръсна си и краката. И ръцете. Даже пръстите.

В пазарската торба носеше половин галон бензин, чифт гумени ръкавици, пакет „Голоаз“ и няколко кутии кибрит. Беше сложил вътре и синя рокля, черни обувки с каишки, сутиен с подплънки, червена кожена чантичка и черна перука.

Баколод караше червения си датсун на юг по булевард „Роксас“, следваше извивките на Манилския залив извън града, минаваше

покрай ярките светлини на луксозните крайбрежни хотели и на Културния център, прострял се на 1700 акра пресушени блата край залива. С музеите, изложбените зали и театрите си Центърът представляваше цял град. Имелда Маркос, по онова време кмет на Манила, го построи с милиони долари. Леон я боготвореше почти колкото Светата Дева.

Когато един мюсюлманин, собственик на ресторант, се осмели да твърди, че госпожа Маркос никога не подарява нещо, което преди не е откраднала от други, той го изхвърли от бизнеса с пожар, отнел живота и на трима виетнамски автобусни шофьори. Година по-късно подпали дома на един политически противник на Маркос, паралитик, който загина в пламъците заедно с двете си внучета. Баколод наблюдава пожара от апартамента си в Китайския квартал, където живееше заедно с една проститутка джудже. Тогава двамата ядоха гуава^[1] и пиха сок от захарна тръстика. Подпалвачът беше лоялен към страната и управляващите я.

Криминалното му поведение обаче беше доста ексцентрично. То не беше с установен график, не беше редовна работа. Изпълняваше поръчки на земевладелците и други бизнесмени, които го наемаха да подпалва имотите им заради застраховките. От друга страна, когато го обхванеше неистовото желание да подпали пожар, нищо не можеше да го спре.

Майка му беше проститутка и не се интересуваеше от детето си, особено пък заради проклятието на небцето и епилепсията му. Остави го в дом за деца с психични разстройства и изчезна. Там големите момчета го изнасилваха, но престанаха, когато той поля водача им с газ и го подпали жив. Леон Баколод напусна дома, изцяло обсебен от огъня и обзет от силно желание да унищожава.

Самата мисъл за пламъците го караше да се разтреперва. В тези случаи се възбуждаше сексуално. Джуджето Хузиана де Вега го предупреди за някои мъже, които се чукали до смърт.

— Няма да се изненадам — каза тя, — ако някой ден свършиш и пукнеш едновременно.

Тя можеше да го разсмее, когато говореше за сцепеното му небце. Казваше му, че проблемът с говора бил причинен от пишката му. Била толкова голяма, че му измествала езика.

Леон Баколод напусна покрайнините на Манила малко преди 11 часа.

Извън града температурата рязко спадна. Хладният нощен въздух с миризмата на орхидеи и мокри от дъжда бамбукови гори беше доста приятен. Разноцветни пеперуди танцуваха на светлините на фаровете. Той се усмихна, когато огромен сребърен орел разкъса с клюн и нокти мъртъв питон край магистралата.

Пътищата бяха още мокри след вчерашния мусон. Шофирането обаче не беше проблем, тъй като Баколод познаваше добре околностите. Вече не го притесняваше движението в огромния град с мръсните му улици и шантавите шофьори. Шофьорите в Манила бяха неразумни и изкарваха акъла на всеки, който се появеше по улиците — пеш или с кола. Хузи ги наричаше творци на чудеса, твърдейки, че е цяло чудо, когато те не ударят някого.

Баколод мина покрай порутени колиби, покрай китайското гробище и руините на църкви и манастири, разрушени през Втората световна война. Единствените превозни средства, които видя, бяха два мотоциклета и джип — един от преправените американски джипове от войната, които сега се използват като частни автобуси.

Десет минути по-късно датсунът излезе от магистралата и пое по неравен планински път.

— По дяволите! — извика той. Най-малката повреда на колата го изкарваше от равновесие. Постоянно се грижеше за датсуна, човъркаше двигателя и го миеше по няколко пъти седмично. Можеше да се вбеси и от най-малката драскотина.

Радиото в колата бе настроено на бейзболен мач от стадион „Ризал“. Баколод предпочиташе джай лай. Всички филипинци страстно следяха играта. Но новото правителство я забрани, твърдейки, че е порочна. По същата причина бяха затворени и всички казина.

Той мразеше новото правителство и особено ненавиждаше госпожица Акино, твърдоглавата стара мома, която го ръководеше. На пръв поглед шибаната лицемерка приличаше на ангел, слязъл на земята. Баколод не вярваше, че някой може да бъде напълно чист. Акино беше политик. Поради това можеше да е само измамница и симулантка — дървено пени, което се прави на диамант.

Фаровете на датсуна осветиха табела сред борове: „Зона за свободна търговия — «Таалтекс Индъстрийз»; три километра“. Баколод прехапа долната си устна. Три километра. Пусна волана и се хвана за тестисите.

Продължи по мръсния път през гората и после нагоре по планинския склон. Испита известно напрежение, когато влезе в малък тунел, тъй като от тавана му висяха прилепи. Те попаднаха в светлините на датсуна на Баколод и изведнъж литнаха към него. Изкараха му акъла, когато прелетяха край колата и изскочиха от тунела към скритите и предварително избрани места, познати само на тях.

С разтуптяно сърце той натисна газта до край.

Секунди по-късно набра пълна скорост. Стигна до черния асфалт на паркинга, построен върху угаснал вулкан. Беше пристигнал в Зоната за свободна търговия — това бяха двадесет и два акра, изолирани зад тухлени стени и бодлива тел.

Зоната за свободна търговия (ЗСТ) — владение на „Таалтекс Индъстрийз“, американска електронна фабрика, където силициевите пластини се нарязваха на чипове и свързваха електронните платки.

Субсидиите за инвестиции, данъчните облекчения, забраната на профсъюзите и на всичко останало и евтината работна ръка бяха привлекли „Таалтекс Индъстрийз“ във Филипините.

При мисълта за пожара Баколод започна да получава ерекция.

Макар че паркингът беше почти пълен, той без проблеми си намери място. Просто изчака един майстор от предишната смяна — надут филипинец, да изкара потрошеното си рено и да се насочи към тунела. После Леон зае запазеното място на майстора пред долната най-добре прикрита бетонна стена, опасваща паркинга.

Запазените места бяха строго ограничени само за управителното тяло. Много табели посочваха това на английски, испански и тагалонг, най-често използваният филипински диалект. Баколод не се притесняваше, че нарушава правилата на компанията. Като всеки пазач от нощната смяна той паркираше където му хареса — и му се разминаваше, тъй като си тръгваше, преди да се появи дневният мениджър, омразен дребен мюсюлмански бодил.

С чанта в ръка той излезе от датсуна и заключи вратата, после провери дали всичко е наред. За шестте месеца като пазач в „Таалтекс Индъстрийз“ беше обиран два пъти. Така се раздели с касетофон,

ботуши от гущерова кожа, черно кожено яке и малка нефритова статуя на Девата, залепена на таблото. Някой се бе изпарил и с персоналния компютър, който самият Баколод бе задигнал от „Таалтекс Индъстрийз“.

Всичко, освен компютъра, му беше подарено от Хузиана де Вега. Той се чувстваше ужасно заради това, че е изгубил подаръците ѝ. Крадецът вероятно беше някой друг пазач. Пазачи имаше навсякъде из ЗСТ.

Като се изключат тези загуби, Баколод си харесваше работата. Беше нещо далеч по-добро от предишното му занимание, когато крадеше надгробни камъни, изстъргваше надписите и ги продаваше на половин цена. В ЗСТ му харесваха чистият въздух и забавеният ритъм, които не се срещаха в града.

На върха на планината нямаше проблеми с тълпите, толкова обичайно явление в Манила, където населението бе достигнало осем милиона и продължаваше да расте. Филипинците не контролираха раждаемостта. Това може би се дължеше на строгото им католическо възпитание или на обичайното азиатско желание за сигурност на стари години в едно голямо семейство. Както казваше Хузиана де Вега, филипинците не вярваха в семейното планиране, а в семейното засаждане.

Леон Баколод застана до датсуна в тъмния паркинг и погледна часовника си — златен „Патек Филип“ със стрелки от скъпоценни камъни. До миналия месец никога не беше притежавал толкова красива вещ. Часовникът бе подарък от Хузи за двадесет и първия му рожден ден. Тя го беше откраднала от един клиент, хонконгски бизнесмен. Взела го на заем, както тя каза, след като чрез една изключително страстна целувка му вкарала в устата приспивателно.

Отзад имаше надпис на китайски. Някакви романтични глупости от съпругата на бизнесмена. Той смяташе да ги изтрие.

11:30 през нощта.

Не трябваше да закъснява. Тази работа беше голяма. Най-важният пожар в живота му. Сладкодумният и грациозен китаец, който го нае, бе съвсем ясен. Никакви грешки, каза му той. Няма да се оправдаят никакви погрешни стъпки или неправилно преценени удари.

Китаецът му каза, че е получил обещание за чиста работа и не очаква нищо по-малко.

От това напрегнатият подпалвач се почувства малко неловко. За никого не беше тайна, че сладкодумният китаец членува в главната хонконгска Триада.

Триадите. Най-мощното престъпно общество в целия свят. Когато са ти враг, светът е направен от стъкло. Няма къде да се скриеш.

Когато се съгласи да подпали пожара, Баколод се учуди дали езикът му не е изпреварил мозъка. Можеше ли да си легне с таралеж в гащите? За минута-две сериозно си мислеше да се откаже от работата с китаеца. Наистина той беше опитен подпалвач и можеше да влезе в ЗСТ, без да събуди подозрения. Но сега едва си поемаше дъх.

Най-накрая се съгласи да изпълни поръчката. Парите бяха основен фактор. „Ще ти платим с американски долари — каза китаецът. — Истински долари, а не филипински песос.“

Баколод и Хузиана де Вега харчеха много, пилееха парите, сякаш те растяха по дърветата. Тя щедро му правеше подаръци, носеше само нови дрехи и купуваше скъпи лекарства за хипофизната си жлеза, причината, поради която беше джудже. Плащаше на бармани, таксиметрови шофьори и екскурзоводи, които ѝ осигуряваха нови клиенти, търсещи нещо необичайно в еротичните си приключения.

Доста скъпо им излизаше и пристрастяването ѝ към наркотиците. Един от редовните ѝ клиенти, уредник в Музея на изящните изкуства, веднъж ѝ даде „скоростни топки“. Сега дребната курва почти по цял ден пушеше смес от хероин и кокаин. Баколод мразеше наркотиците. Само от две дръпвания започваше да му се гади.

Марихуаната му беше напълно достатъчна. Най-добрите — Златната Кона, Моуи Уоуи, Маслото Пуна — се внасяха от Хаваите, но все пак струваха по-малко от „скоростните топки“.

Със своите пари Баколод поддържаше колата си и залагаше на боеве с петли. От 7000 филипински острова той си избра остров Хузи, надявайки се да се измъкне от претъпканата Манила. Поръча специални мебели — ръчна изработка, пригодена за лилипутските размери на Хузи. Би направил всичко, за да бъде тя щастлива.

Обсъждаха пътуване до Лас Вегас, с едно отклонение до Дисниленд в Южна Калифорния. Мислеше да си купи и нова кола. Тъй че когато Леон Баколод каза „да“ на китаеца, той си мислеше най-вече

за парите. Както и за удоволствието от подпалването на пожара. Какъвто и да е пожар, когато и да е.

Работата със сладкодумния китаец обаче си беше предизвикателство. Първо, той беше уклончив. Не беше лесно да го заковеш за нещо. Баколод се възхищаваше от елегантните му дрехи и маниери, както и от умението му да подбира думите много внимателно. Обожаваше и точния като компютър мозък на китаеца. За Леон той беше дълбокомислен човек, който веднага внушава респект.

Но ако го разгневиш, китаецът ставаше опасен като змия. Омразата му се развихряше и не познаваше граници. Баколод знаеше историята за информатора. Китаецът чакал петнадесет години, за да си отмъсти на един малайзиец, който го предал на полицията.

Петнадесет години. Достатъчно време, за да може малайзиецът да погледне на предателството си срещу китаеца като на стара история. Би могъл да се обзаложи, че всичко, което е имало значение, вече е забравено.

Сладкодумният китаец обаче никога не прощаваше. Решил, че моментът на отмъщението е дошъл, той пристъпил към действие като истински член на Триадата. Полял очите на малайзиеца с киселина, после заповядал да го осакатят. Сега информаторът пълзи по задните улички на Манила и се прехранва от просия. И напомня за зловната природа на китаеца.

Леон Баколод остави датсуна на паркинга и тръгна към входа на ЗСТ. Влажна мъгла бе паднала над върха на планината. Тя скриваше и неканените посетители, онези, които плъзваха по паркинга след залез-слънце: гущери, големи като змии; черни плъхове с дълги опашки; изгладнели диви кучета. Всички се оглеждаха в очакване на угощението с боклуците наоколо.

В мъгливи нощи неспокойният Баколод не можеше да прекоси паркинга, без да си помисли, че плъховете ще загризат глезените му. Или че дивите кучета ще го захапят за топките. Това със сигурност бяха глупави тревоги, тъй като нищо подобно не беше се случвало нито с него, нито с колегите му от ЗСТ. Но както казваше Хузиана де Вега, той бързо изпадаше в нервна възбуда за нищо.

На входа на ЗСТ махна с ръка на пазачите, трима дребни негритос с тъмна кожа и вълнисти коси, характерни за расата им. И тримата бяха въоръжени с узита и вечеряха динугуан — свински

дреболии, задушени в кръв от прасе. Провинциални уроди, обули първия си чифт обувки. Селяндури, пристигнали в големия град, но все още натъжени за източните джунгли, където роднините им се биеха с лъкове и отровни стрели. Баколод им се усмихна. Гадеше му се от тези копелета.

Той спря във входа зад портала, остави торбата си на земята и се огледа. Беше тъмно. Американците, тази стисната пасмина, бяха похарчили съвсем малко пари за осветление. Разчитаха на старомодните фенери, инсталирани от японската имперска армия, когато тя бе използвала мястото за концентрационен лагер. Бледата луна, забулена от сива мъгла, също хвърляше малко светлина в зоната.

ЗСТ изглеждаше пуста. Баколод знаеше, че нощната смяна е закъсняла, а онези работници, които не спяха в бараките, си бяха у дома. Кое го устройваше чудесно, защото имаше по-малка вероятност да го видят как подпалва.

Самата зона се състоеше от фабрики, складове, бараки за работниците и дълга електростанция с кабели за високо напрежение. В останалата част имаше полуразрушени работилници, порутени навеси и две помпени станции. Въоръжените пазачи обикаляха наоколо с добермани и немски овчарки. Миришеше на сира и заводски дим.

Мощен лъч от стражевата кула на предната стена осветяваше паркинга и входа. Касетофонът на негритос гърмеше.

Само на няколко метра от мястото, където стоеше Баколод, имаше площадка. Червената й мръсотия се стелеше върху купчината парни локомотиви. Освен голия стълб, заобиколен от мотопеди и велосипеди, завързани за дървените решетки, за да не бъдат откраднати, площадката беше празна.

Когато ЗСТ беше японски концентрационен лагер, тя служеше като място за екзекуции. Тук пленените съюзници бяха разпъвани на кръст от коменданта, който заповядваше в ръцете, краката и черепите им да бъдат забивани пирони. Леон Баколод, чийто свят бе изпълнен с призраци, вярваше, че площадката е населена с душите на филипинци, китайци и американци. Понякога чуваше стенанията им в нощния вятър.

Потрепери. От тази площадка му настръхваше косата.

В предвоенните години зоната е била ферма за мляко, после балнеоложки център и накрая най-голямата фабрика за пумпали в

страната. Влечението му към тази детска играчка всъщност бе единственото му хоби. От постоянните си игри той бе научил безброй номера, с които доставяше удоволствие на Хузиана де Вега. Научи се да използва играчката като метателно оръжие, бойно изкуство, почти забравено във Филипините, където бяха изобретени пумпалите.

Въпреки късния час една фабрична сграда работеше с пълна пара. В мръсните счупени прозорци се виждаше светлина и се чуваше виенето на машините и генераторите. Индиецът, който бе началник-смяна, псуваше работниците на тагалонг, английски и бенгалски. Както казваше Хузиана, когато работиш в „Таалтекс“, гадостите започват в деня, в който те наемат, и свършват, щом се строполиш мъртъв.

Зад портата Баколод вдигна пазарската си торба и тръгна към площадката. Изведнъж замръзна и погледна вляво. С разтуптяно сърце се ослушва няколко секунди, после бързо се върна назад и едва не се препъна.

Скри се в сянката, напипа бамбуковата си броеница, увиснала от врата му, и видя как количката за голф с двама мълчаливи пазачи се появява на площадката. Той ги познаваше и ги ненавиждаше. Единият, Еди Пасиг, беше злобен кльоцав дребосък. Глупав малък жабок, който постоянно го дразнеше заради сцепеното му небце, имитираше го и се хилеше сякаш това бе най-смешното нещо на света. Пасиг, който знаеше за епилепсията му, го беше кръстил Гърчавия.

Другият пазач беше Фреди Бонифацио, силен, кривокрак мелез между китаец и филипинка, най-добрият бейзболист на „Таалтекс“. Славеше се и като голям женкар. Той беше и най-добрият слушател, когато Пасиг имитираше Леон Баколод. В момента двамата гадняри бяха последните, които искаше да види.

Очите му проследиха малкото превозно средство, докато то бавно обиколи стълба. И тогава количката спря. Разтревоженият Баколод разтърси глава.

Наблюдаваше как Бонифацио излиза от количката, изплюва се в мръсотията, а после вади цигари от джоба на ризата си. Беше с гръб към Леон, който с всяка секунда ставаше все по-неспокоен и уплашен.

Остра болка в корема на подпалвача го събори на колене. Очите му се напълниха със сълзи и той ухапа палеца си, докато усети вкус на кръв. После, стиснал разпятието на броеницата си, започна безспир да

повтаря името на Девата. *Ако нещо се провалеше, китаецът със сигурност щеше да го убие.*

В другия край на площадката, на половината път между тази открита площ и женските бараки, имаше малък склад за инструменти. Именно към него се беше отправил Баколод; трябваше да стигне дотам колкото може по-бързо. Пресичането на площадката щеше да му спести време. Така можеше да избегне патрулите.

Пасиг и Бонифацио обикновено правеха един кръг около площадката на всеки четиридесет минути, после насочваха количката си към електростанцията. През последната седмица Леон следеше внимателно обиколките на двамата. Забеляза, че те избягват заобиколните маршрути и забавянето. Не видя никакви изненадващи ходове. Двата конски задника бяха съвсем предвидими. До тази вечер.

Сега изведнъж измениха маршрута си без особена причина — просто единият искаше да запали цигара. Нарушиха навиците си и накараха Баколод да се разтрепери. Съвсем го объркаха. Помисли си за сладкодумния китаец. По-добре да си мишка в устата на котката, отколкото пленник в ръцете на Триадата. Болките в стомаха му се усилиха.

После видя жените. Три млади филипинки в далечния край на площадката. Слаби и грациозни в летните си рокли, трите изведнъж спряха, а смехът им огласи нощта с приятни звуци. Бяха свършили нощната си смяна и се връщаха в бараките.

Бонифацио им извика. Бонифацио, женкарят, който, макар че имаше съпруга и три деца, винаги беше готов за бягане в хоризонтално положение. Жените от „Таалтекс“ спряха и се обърнаха към него. Пазачът сви ръце пред устата си и им извика нещо на испански. Двете махнаха с ръце и отхвърлиха задявките му. Третата дори не му и отвърна. Секунди по-късно и трите продължиха по пътя си.

Отказът им като че ли окуражи Бонифацио. Той се върна в количката за голф, настани се и посочи към жените. Усмихна се и потри ръце, докато приятелчето му Еди Пасиг зави обратно и подкара след „сладурчетата“, както Бонифацио наричаше жените. Леон Баколод въздъхна. Бързо се изправи на крака, прекръсти се и благодари на Девата. Тя пак го спаси от враговете му. После взе пазарската си торба. Стисна броеницата и излезе на площадката.

Умът му казваше: „Бягай. Бягай към складчето. Знаеш какво ще ти направи китаецът, ако се провалиш“.

Но той си наложи да върви бавно. Не трябваше да привлича вниманието. Не и докато носеше половин галон бензин.

Да предположим, че пазачите или някой друг надуши бензина. Ами ако започнат да задават въпроси? Отговорът на Баколод щеше да е някоя убедителна лъжа. И надеждата да му повярват.

Ако това станеше, трябваше да се откаже от пожара. Даже мисълта за пожар, след като забележат бензина, би била лудост. Баколод не беше толкова тъп. Щеше да се наложи, разбира се, да обяснява на китаеца злополучния обрат на събитията. И също да се надява, че той ще му повярва.

Излезе от площадката, стъпи върху чакълената пътечка и се скри в сенките. Сега вече побягна. Секунди по-късно стигна до складчето за инструменти, останал без дъх, леко замаян. С ръка на бравата той се огледа и се дръпна, когато чу кучешки лай в далечината. Но не видя никого. Влезе в малкото тъмно складче и бързо затвори вратата зад себе си.

Складчето миришеше на машинно масло, на влажни дървени трици, мокри черги, на човешка и животинска урина. Тясното пространство бе претъпкано с повредени инструменти — счупена стълба, остарели машинни части, стари ботуши, повредени пишещи машини, изпоцапани кафеварки и празни кислородни бутилки. Мръсотия, помисли си Баколод. Скривалище за боклуци.

Единственият прозорец без стъкло гледаше към женските помещения — двуетажни дървени бараки, оградени с бодлива тел, някога обитавани от войските на Шестнайсата имперска дивизия от японската армия. В бараките, където работеше нощната смяна, се виждаха светлини.

Една от бараките беше съвсем тъмна. Баколод я оглежда няколко секунди, после се пресегна за пазарската си торба. Нямаше време за губене.

Когато лунната светлина освети гърба му, той съблече боксърските си шорти, после извади сутиена и синята рокля от торбата. Облече ги. Ръцете му се потяха; спря, за да ги изтрие в ризата си. Ставаше твърде нервен и имаше опасност да получи пристъп.

Нахлузи страстните лачени обувчици, черната найлонова перука. Сложи си позлатената гривна и малко тоалетна вода, някакъв евтин боклук, купен от един аптекар в Китайския квартал. Момичетата от „Таалтекс“ не можеха да си позволят скъпи парфюми.

Отвори червената кожена чантичка, извади малко огледало, пудра и коралово червило, взето на заем от Хузи. Клекна под прозореца и постави огледалото така, че луната да го освети. Внимателно начерви устните си. Сложи пудра на бузите и тъмнокафяв молив за вежди. Свърши и погледна новото си лице в огледалцето. Усмихна се.

Скри униформата и обувките си. Пъхна ги под изцапан с боя брезент. Портфейлът, часовникът и броеницата се побраха в червената чантичка. Щеше да рискува — надяваше се, че няма да открият дрехите му. Нямаше избор. Но защо да рискува да изгуби парите и часовника си? Или бамбуковата броеница, благословена от Негово Преосвещенство кардинал Син^[2], най-светия мъж във Филипините.

Застанал край прозореца, Баколод опипа зърната на броеницата и с разширени непремигващи очи се взря в бледата сребърна луна. После, опрял гръб о стената, той се заслуша в шума на водопадите и си пое дъх. Пенисът му бе твърд като скала.

Излезе от складчето с името на Девата на уста.

---

[1] Американски жълтеникав плод с форма на круша. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — sin на английски означава грях. — Б.пр. ↑

2.

Манила, 11:45, същата нощ

Разтревожената Анджела Рамос реши, че информаторката ѝ се е уплашила и няма да посмее да се появи. Информаторката се казваше Елизабет Куан, 24-годишна компютърна операторка от „Таалтекс“, която твърдеше, че притежава доказателства, че компанията пере пари за мощен тайвански наркобарон, известен като Черния генерал.

Мисълта да му се противопостави плашеше Елизабет Куан. Анджела Рамос също се чувстваше безсилна. Черният генерал си бе пробил път нагоре със зъби и нокти от кошмарните шанхайски бордеи и от Златния триъгълник, където се произвеждаше опиум. Сега стоеше начело на азиатския подземен свят. По пътя нагоре се бе прославил със своята жестокост и двуличност.

Дребничката, пресипнала госпожица Куан обаче имаше причина да се разбунтува. Тя бе изнасилена в компютърната зала от двамата си надзиратели. И двамата мъже си направили снимки, докато я изнасилвали, и ги показваха на колегите си. Жената искаше да си отмъсти.

Тя не разказа за нападението нито на шефовете в компанията, нито на полицията. Сексуалният тормоз от страна на надзирателите, особено по време на нощните смени, бе обичайна практика. Работничките наричаха „Таалтекс“ „Дюшечената компания“, защото често им поставяха условие да лягат или да се измита. И тъй като не можеха да си позволят да изгубят работата си, те доста лесно можеха да бъдат сплашени.

Макар да беше упорита и претенциозна, госпожица Куан имаше достойнство. „Таалтекс“ трябваше да си плати за обидата. За да си отмъсти, тя се обърна към Анджела Рамос.

Пред зейналия прозорец на кухнята, в тъмните тихи бараки, изпотената Анджела Рамос огледа две отдавна изоставени бензинови колонки и запали цигара. През последната седмица пушеше по-малко,

не гълташе дима и си избираше цигари с по-малко катран. Това бе най-твърдата ѝ стъпка към отказването.

Бръкна в джоба на тънката си памучна престилка и напипа миникасетофона, подарък от кръстника ѝ, който живееше в Хонконг. Беше човек със здрав разум и вчера настоя Анджеला да напусне Филипините заради собствената ѝ безопасност.

— За теб става твърде опасно да оставаш там — предупреди я той. — „Таалтекс“ вече е подготвил бесилката. Сега им трябва само врат и той съвсем логично може да е твоят.

Щеше да се пенсионира и да замине за Флорида, „отровения рай“, както сам го наричаше. Притежаваше луксозен апартамент в Кей Бискейн с изглед към океана.

— Ела с мен в Америка — каза ѝ, — и се махни от тези проклети подлеци в окаяната си страна. Там не можеш да се забавляваш.

Да се забавлява? Не и докато изстрадваше последствията от жестоката си битка с „Таалтекс“, последствия, които започнаха от колит и стигнаха до камъни в бъбреците и сърцебиене. Сега водеше борба срещу планове на компанията да отреже началните надници от 1.25 до 1.00 долар на ден. Не и докато се опитваше да застане начело на профсъюза, който в момента защитаваше управлението на компанията. Организираще забавяне на производството и седящи стачки, за да протестира срещу рисковите условия на работа в „Таалтекс“. Персонално атакуваше дългосрочната политика на мениджърите, които отказваха да гарантират отпуски и да изплащат болничните листове.

Тя нямаше съпруг, нито любовник и макар че жените, с които работеше, я обожаваха, имаше малко приятели. Подобни връзки изискваха жертви, които бяха непосилни за нея на този етап от живота ѝ.

Да се забавлява? Едва ли. Твърде много се страхуваше от „Таалтекс“, за да го направи. Компанията бе по-мощна от много правителства и не беше независима. Кръстникът ѝ наричаше подобни хора НСН — не се спират пред нищо.

— Повече не можеш да им вярваш — каза той на Анджеला, — по-скоро можеш да хванеш бик за оная работа и да го хвърлиш.

Тя наскоро бе навършила двадесет, закръглена жена с пълно лице и черна коса, толкова дълга, че можеше да седне върху нея. Тази вечер

сплете косата си на дълга до кръста плитка заради влажния въздух. Така косата ѝ нямаше да се накъдри. Тя мразеше къдрави коси.

Работата ѝ в „Таалтекс“ беше да проверява готовите платки, преди те да заминат за Съединените щати, където бяха поставяни в танкове, ракетохвъргачки, бомбени укрития и друго военно оборудване. В работата ѝ нямаше тайнственост, нямаше несигурност. Нито някаква перспектива, че ще е доволна от нея. Единствената перспектива бе постоянно да се отегчава до смърт.

Колкото повече се страхуваше от „Таалтекс“, толкова повече го мразеше. Имаше моменти, когато си мислеше, че ненавистта ѝ към компанията може би е единственото ѝ удоволствие. Кръстникът ѝ я разбираше.

— Остани вярна на омразата си — посъветва я той. — Мисля, че не можеш да живееш без това.

Водена от тази ненавист тя организираше протести, стачки и демонстрации против „Таалтекс“. Същата тази ненавист бе причината, поради която тази вечер чакаше доказателствата за връзката на компанията с азиатския подземен свят. Омразата ѝ я подтикна да организира утрешното бдение, срещу което „Таалтекс“ се противопостави енергично.

Бдението, което щеше да се проведе на площадката в зоната, бе в памет на две работнички, починали преди шест месеца. „Таалтекс“ уби и двете. Жените, Нелия и Сара Рамос, бяха сестри на Анджеа Рамос. Сестри, които тя отгледа сама след смъртта на родителите си. И двете не доживяха до двадесет години.

Първа почина петнадесетгодишната Нелия, най-малката. Сладката, весела Нелия, чиято представа за хубавите неща в живота се изчерпваше с нов мотопед и дигитален касетофон, се опитваше да си набави тези неща чрез работата си в „Таалтекс“.

За да избегне плащането на майчински добавки, компанията задължаваше всички потенциални работнички да минат през тест за бременност. Жените с положителен резултат не бяха наемани. Даваха парична премия на всяка работничка, която се съгласеше на доброволна стерилизация.

Нетърпеливата Нелия търсеше бързи пари. Седмица след като започна работа в „Таалтекс“ и без да казва на сестрите си, тя се съгласи да я стерилизират. Но по време на операцията ѝ пробиха пикочния

канал и тя умря от отравяне на кръвта. Тъжен инцидент, заявиха от компанията.

Анджела Рамос го нарече „убийство“ и отказа да приеме обезщетението от сто долара.

Деветнадесетгодишната Сара Рамос, която работеше в „Таалтекс“ от пет години, почина след това. Високата кестенява Сара имаше гореща глава и беше страшно импулсивна. Ненавиждаше всички правила, освен онези, които сама си измисляше.

Поради заповедите за бърза работа или близките крайни срокове „Таалтекс“ понякога караше жените да работят по четиридесет и осем часа. За да издържат, управата им доставяше амфетаминови инжекции и други наркотици. Някои жени обаче привикваха към тях.

Един месец след смъртта на по-малката ѝ сестра намериха трупа на Сара Рамос под душовите в бараките, където тя бе починала от свръхдоза амфетамин. От „Таалтекс“ казаха, че това било самоубийство. Анджела Рамос го нарече „убийство“ и обвини компанията.

Сълзите обаче не излекуваха болката ѝ. В скръбта си тя не можеше да намери сили да понесе непоносимото. Небето бе прибрало двете ѝ сестри, защото искаше Анджела да се опълчи срещу „Таалтекс“ с цялото си сърце. Сега това бе нейната карма, нейната цел в живота и ако се придържаше към нея, щеше да отиде в Рая.

Сега кръстникът ѝ започна да играе по-важна роля в живота ѝ. Навремето те бяха близки с бащата на Анджела, другарство, родено след войната в Пасифика, когато двамата се срещнали на процесите срещу японските военнопръстъпници. След година бащата на Анджела, Фидел, почина от рак на стомаха и тогава човекът от Хонконг започна да проявява към нея родителски интерес.

„Обаждай ми се, когато имаш нужда от помощ“ — казваше ѝ той. Приемаше го като кръстник. Наскоро той получи доста пари и покани Анджела да живее с него в Хонконг. Не сестрите ѝ, само нея. Не обичал жени в къщата си, така каза. Тя щяла да бъде изключение. Дължал го на баща ѝ.

С билет, осигурен от новия ѝ кръстник, Анджела отлетя за Хонконг и бързо разбра, че не може да живее там. Градът беше кошмарен. Шумен и пренаселен, по-мръсен от Филипините, а хората бяха твърде здраво свързани с кастите, за да допаднат на вкуса ѝ. Бяха

погълнати от своите семейства, кланове и секти. Просто не приемаха никакви чужденци.

А и не можеше да изостави сестрите си. Вярно, Филипините бяха бедна страна; бе невъзможно да си изкараш прехраната, освен ако не работиш за чуждестранна мултинационална компания. Но тя обичаше страната си; не беше готова да изостави родината или сестрите си, както и мечтите им някой ден да се захванат заедно с някакъв бизнес.

Когато сестрите ѝ починаха, кръстникът ѝ веднага разбра гнева ѝ. От дома си в луксозния хонконгски квартал, кацнал на връх Виктория, той незабавно започна да съветва Анджеला за войната ѝ срещу „Таалтекс“. Нае Грегорио „Гринго“ Арбенз, известен манилски адвокат, да я представлява. Гротескно дебелият, но много умен Арбенз пътуваше навсякъде с пълна кола телохранители, колекционираше пауни и притежаваше нещо, което кръстникът на Анджеला наричаше „зли познания“. Не излизаше евтино. Но самият Гринго Арбенз сподели с клиентката си:

— Струвам си всяко шибано песо, тъй като никой не е излекуван чрез милосърдие.

Очевидно за известно време торбата с хитрини на дебелака ефикасно държеше „Таалтекс“ настрана. Попречи на компанията да уволни Анджела, после предотврати понижението ѝ в длъжност. Осуетяваше всеки опит да я затворят заради измислени криминални обвинения във вандализъм и кражба. Организира и светкавично медийно огласяване на случая ѝ, като по този начин направи най-лошата реклама на „Таалтекс“ от години насам. Планираше да заведе процес срещу компанията за ролята ѝ в смъртта на сестрите на Анджела.

Изглежда, че Арбенз успя да направи и невъзможното. Уменията му попречиха на „Таалтекс“ да сломи Анджела Рамос и я превърнаха в героиня. Азиатската преса я наричаше „спасителката на филипинските жени“. Най-дебелият Давид в историята, както написа един журналист, бе на път да убие американския Голиат.

Но преди две нощи дебелакът се обади на Анджела в бараката ѝ и ѝ заяви, че повече не може да я представлява. Тя се опита да разбере защо.

— Говори с кръстника си — каза Арбенз. — Той знае отговорите. Съжалявам. Наистина, ама наистина съжалявам.

С темперамента, наследен от майка ѝ, Анджела го прокле на тагалонг, испански и английски. Нарече го дебелогъз мошеник и поиска да разбере как е могъл да ѝ причини подобно нещо. Нима не виждаше, че тя се пребива, за да задържи работата си и се бори срещу най-алчните копелета, които Бог някога е създал? Нима не виждаше, че всеки момент ще рухне?

Когато телефонира на кръстника си няколко минути по-късно, той ѝ каза:

— Става дума за Черния генерал. Знае какво сте запланували с госпожица Куан и се зае да го предотврати. Първата му стъпка бе да притисне Арбенз да се оттегли. Втората му стъпка ще е насочена срещу теб, госпожица Куан и мен. От сега нататък е най-добре да внимаваме.

Анджела го запитва какво знаят те и как Черният генерал е разбрал за връзката между нея и Елизабет. *Как е разбрал?*

— Гадна работа е Черният генерал — продължи кръстникът ѝ. — На два пъти сме кръстосвали шпаги. Споменала си на Гринго за Елизабет Куан и най-вероятно те са му подслушвали телефона. Обзалагам се, че някое мекере от „Таалтекс“ те е наблюдавало и на генерала е докладвало. Днес следобед хората отвялякоха шестгодишния син на Гринго. После му пратиха бележка, с която му заповядаха да се държи настрана от теб. Да те изостави незабавно.

Анджела въздъхна:

— Не знаех.

— Дясното ухо на момчето било прикрепено към бележката. Ако Гринго не изпълни заповедите на Черния генерал, всеки ден ще получава по някой орган на момчето.

Тя затвори очи.

— Света Дево, прости ми за нещата, които току-що му наговорих.

Кръстникът ѝ продължи:

— Напразно губене на време е да се тормозиш за минали неща. Сега на въпроса — Черният генерал заплаши и мен. Трябва да престана да те подкрепям срещу „Таалтекс“ или да си нося последствията. Дадох ми три дни да реша. Нахално копеле!

Представи си — да заплашва някого с моето положение. За щастие аз нямам жена и деца, за които да се притеснявам.

Но съществуваше Анджеला и той трябваше да я предпази от всякаква беда, защото иначе щеше да се чувства безкрайно виновен. Беше започнал да я обича като свое дете. Нищо не трябваше да ѝ се случи. Ако тя пострадеше, той щеше да се бие с Черния генерал със зъби и нокти.

Анджеला каза, че се чувства ужасно, задето е проклела Арбенз и заради това, че е въвлякла кръстника си в цялата тая каша.

Той я успокои:

— Обещах на баща ти, Бог да го прости, че ще се грижа за теб, и възнамерявам да спазя обещанието си. Колкото до мен, вървя по пътя, който ми подсказва провидението, и при всички положения скоро ще се наслаждавам на блажената си почивка в Америка, далеч от интриги, машинации и постоянни конспирации, които правят живота тук, в Хонконг, толкова привлекателен и отвратителен. — Между другото той имаше инструкции за Анджеला.

Тя каза, че ще телефонира на Гринго Арбенз, но кръстникът ѝ я прекъсна:

— Ще телефонираш в ада. Телефонът на Гринго не е чист. Винаги ли трябва да си толкова опърничава?

Когато тя се извини, той продължи:

— Всичко е простено и забравено. Нека сега планираме стратегията си. След като получиш информацията за Черния генерал от госпожица Куан, незабавно трябва да я донесеш в Хонконг. Не я пускай по пощата. Не я предавай на друг. Не казвай на никого за тази информация.

Анджеला го попита:

— Той няма ли да те наблюдава?

— В никакъв случай не подценявам Черния генерал, но за тридесет години в Хонконг се научих да си затварям очите и да интригантствам не по-зле от тях. — Като начало той възнамеряваше да предаде информацията на госпожица Куан на един свой приятел в Ню Йорк. Приятелят му бил много известен телевизионен журналист, доста добър при това. Преди няколко години, когато американецът бил полицай, кръстникът на Анджеला му спасил живота. Сега дошло времето журналистът да му върне услугата.

Тя попита дали на американеца може да му се вярва и кръстникът ѝ отговори, че може. Жената и дъщерята на американеца били убити от китайски наркотрафиканти, нещо, което никой не забравя. Освен това пресата на янките обичала да одумва великите си мъже. Изобличи Черния генерал и така ще изобличиш шефовете на „Таалтекс“ или тези, които са създали условия за прането на пари.

Кръстникът на Анджела продължи:

— Американският ми приятел, Господ да го благослови, обича да изобличава престъпленията на силните на деня. Смятам, че интересът му към една компания, която търгува с наркобарон и осакатява деца, няма да е временен. И ако съм прав, интересът на страната му към тази история трябва да предизвика интерес по целия свят. След това на „Таалтекс“ и на Черния генерал ще им е доста трудно да предприемат нещо срещу нас.

Междувременно Анджела била изложена на огромна опасност, каза той. Трябвало да напусне Филипините. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Тя въздъхна:

— Аз не съм Рамбо. — Не беше смела и определено не бе щастлива от това, че Черният генерал се е намесил в живота ѝ. Но имаше дълг към мъртвите си сестри и макар да ѝ се искаше да избяга, не можеше да го направи. Две седмици, каза, после щяла да помисли за заминаване.

Две седмици можело да се окажат твърде много, подхвърли кръстникът ѝ. Всеки луд си има план и Черният генерал не правел изключение. Откъде можеха да знаят, че той няма да атакува Анджела още тази седмица?

Тя се извини:

— Не мога да тръгна сега. — Първо, Елизабет Куан не можеше да ѝ даде записите с информацията за прането на пари, преди един от надзирателите да излезе в отпуск. А това щеше да стане след два дни. Анджела не мислеше да ходи никъде без тези записи. Не и когато бе толкова близо до целта си — да накара „Таалтекс“ да платят за убийствата на Нелия и Сара. — Ако търсиш риба — пошегува се тя, — защо да се катериш по дърветата? — Мястото, където можеше да си върне на „Таалтекс“, беше тук, не в Хонконг.

— Значи си решила да не послушаш съвета на стареца — каза кръстникът ѝ. — За мен не е изненада, че си предана на делото си. Баща ти винаги казваше, че ти си най-силната от трите принцеси. За него ти беше боец и мечтател, който си мисли, че може да хвърли камък към небето и да улучи звездите. Не, любов моя. Няма да губя времето и на двама ни, за да те убеждавам да тръгнеш. Нелия и Сара означаваха толкова много за теб.

Но след като вземела записите, Анджела веднага трябвало да напусне страната. Просто да се махне от проклетите Филипини. Тя винаги щяла да държи на истината, а Черният генерал — на лъжата. Сблъсъкът бил неизбежен.

Той продължи:

— Черният генерал, повярвай ми, е изключително жесток и безмилостен към всички. За нещастие ти никога не даваш мира на хора като него. И още нещо, трябва да запомниш една мъдрост — човек може да си прави планове, но само съдбата може да ги изпълнява. Внимавай, скъпо момиче. Много внимавай!

В кухнята на бараката Анджела Рамос запали още една цигара, после погледна часовника си. Наближаваше полунощ, а Елизабет Куан още я нямаше. Дяволите да я вземат тази малка китайка. Изморената Анджела щеше да си легне, ако момичето не се появеше. Притесняваше се, че не бе виждала Елизабет Куан във фабриката от вчера сутринта, когато под душовете в бараката си уредиха тази среща. Но може би напразно се тревожеше.

Тя се отдалечи от прозореца, отвори вратата на кухнята и пак погледна в тъмния, празен коридор. Елизабет Куан я нямаше. Влизането в заграждението беше проста работа, ако си жена. Трябваше само да минеш покрай един пазач на входа. Бараките не се заключваха. Но къде, по дяволите, се губеше Елизабет Куан?

Анджела затвори вратата на кухнята, седна на едно стъпало и стъпка цигарата. Помисли да телефонира на Елизабет Куан, която живееше съвсем наблизо със семейството си. Идваше на работа с автобус. Но единственият монетен телефон в бараките беше много стар и не работеше. Повреди се днес следобед и вече трябваше да е поправен, още нещо, което я вбесяваше.

Бараките бяха съвсем тихи, като се изключи бръмченето на електрическите вентилатори в самостоятелните стаи. Не се чуваше момичешко бърборене, касетофони, вода в тоалетните, затръшване на врати. Тук живееха петдесет и една жени. Те или спяха, или бяха твърде изтощени. В „Таалтекс“ се работеше на няколко смени и всички работнички редуваха дневните и нощните смени на всеки две седмици. Този нередовен график нарушаваше съня на жените и водеше до психически и емоционални разстройства. Всички се нуждаеха от повече почивка.

Кръстникът ѝ беше прав, разбира се. Понякога тя ставаше твърдоглава, даже дебелоглава. Но не сляпа и глупава. Да накара „Таалтекс“ да плати за убийството на сестрите ѝ бе нещо, което бе обмислила добре. И беше решила, че след като не може да се самоубие заради смъртта на Нелия и Сара, няма друг избор, освен да отмъсти за тях.

Това не означаваше, че не обърна внимание на предупрежденията на кръстника си за Черния генерал. Може би идеята да напусне островите колкото може по-скоро беше добра. Да приеме предложението на кръстника си и да замине с него за Америка. Без Гринго Арбенз, който да стои между нея и „Таалтекс“, щеше да се справи трудно във Филипините. Той беше нейният ангел хранител, нейната защита. Беше започнала да харесва дебелака. Благодарение на него тя стана Света Анджела, любимка на медиите и народна героиня.

Разсеяно подритна празна кутия от бира. Кутията се претърколи назад, после се върна. Подът бе затрупан с боклуци, фасове, дърводелски инструменти и гипсов прах, останал след работниците. Освен миризмите на боя и терпентин се усещаше и някаква воня, която тя не можа да разпознае. По нейно настояване тази стая, по-рано използвана като склад за мебели, сега бе превърната в кухня. След завършването ѝ жените щяха да могат да се хранят тук, а не в главната зала, където колегите им често ги подлагаха на сексуален тормоз.

В никоя от другите бараки нямаше кухня, нито пък се предвиждаше да има. Тази кухня бе устроена само за да се постигне компромис с Анджела. Сега трябваше да се бори и за кухни в другите бараки.

В нейната барака нямаше трапезария; жените трябваше да се хранят в тесните си стаички или в коридора. Трябваше да се сменят

при готвенето. Но жените, някои от тях не по-възрастни от тринадесет, не трябваше да бъдат опипвани и натискани, когато се появяха в главната зала. Никой не трябваше да избира между сексуалния тормоз и глада. А и кой, по дяволите, можеше да работи на празен стомах?

Анджела престана да си играе с празната бирена кутия и се вгледа в двата хладилника от другата страна. Оттам идваше ужасната воня. Даже двата отворени прозореца не можеха да я потиснат. Най-напред тя не я усети заради миризмите на боя и терпентин. Пък и умът ѝ беше зает с Елизабет Куан. Сега започна да души.

И двата хладилника бяха нови. И двата блестяха на лунната светлина. Вратите им бяха облепени с кафяви лепенки. Не бяха включени; в стаята още нямаше електричество. Колкото до миризмата, тя бе ужасно неприятна.

Анджела покри носа и устата си с ръка, прекоси стаята и застана пред хладилниците. Исусе, от тази миризма можеше направо да повърне. Като че ли идваше от по-близкия хладилник.

Тя бръкна в джоба на престилката си, извади фенерче и го включи. Стаила дъх, започна да маха лепенката. Чудеше се какво може да вони така. Изведнъж се завъртя и едва не изпусна фенерчето. Вратата на кухнята беше отворена и там стоеше една жена.

Беше слаба, с червена кожена чантичка в едната ръка и с пазарска торба в другата. Държеше торбата пред лицето си. Лявата ѝ китка бе украсена с гривна, добре позната на Анджела, както и на всеки друг, който познаваше жената. Това беше имитация на злато и нефрит, копие на италианския оригинал. Гривната сигурно бе единственото украшение, което жената притежаваше, тъй като никой не беше я виждал да носи друго бижу.

Елизабет Куан.

— Изгаси светлината. — Гласът от вратата се чу като дрезгав шепот.

С разтуптяно сърце Анджела изключи фенерчето и го пусна в джоба си. Но преди стаята да потъне в мрак, забеляза познатата синя рокля и обувките с връзки. Елизабет Куан, същество с добре установени навици. Малката китайка беше закъсняла. Но както казваше кръстникът и, всичко е простено и забравено. Щастливата и просълзена Анджела се втурна да я прегърне.

Леон Баколод вървеше спънато в неудобните обувчици. Влезе в кухнята и затвори вратата зад себе си. Една стъпка вдясно и той излезе от петното лунна светлина. Облегна се на стената и зачака в сянката. Сега държеше торбата отстрани.

Анджела беше почти до него, когато той хвърли червената чантичка на пода. После размаха пазарската торба и удари Анджела в лицето.

Изумената жена усети ужасна болка в главата, завъртя се и залитна към стълбата. Той пак вдигна торбата и я удари в дясното слепоочие. Тя падна по очи. Дясната ѝ ръка претърколи кутия с разредител за боя върху нея. Светлосинкавата течност се разля по мръсния под и се смеси с кръвта ѝ и с дългата ѝ коса.

Подпалвачът сграбчи торбата си с две ръце, притисна я до гърдите си и застана над падналата жена. „Очаквам чиста работа“ — каза сладкодумният китаец. Е, точно това щеше да получи. Баколод нито харесваше, нито мразеше Анджела Рамос. Вярно, тя винаги се заяждаше за едно или за друго. Но, от друга страна, работата в „Таалтекс“ не беше точно като повик от Бога. Трябваше да признае, че тази жена имаше доста кураж.

Чиста работа. Баколод извади кутията с бензин от торбата и удари Анджела още веднъж, после остави кутията на пода и си пое дълбоко дъх. Сърцето му подскачаше лудо в гърдите; ръцете му трепереха като на парализиран старец. Молеше се на Девата да не получи пристъп.

Разтърси буйно глава. Добър начин да си съживи мозъка. От тръскането черната перука се смъкна на челото му и закри очите му. След като нагласи перуката, той прекоси стаята и клекна пред хладилника, към който се бе насочила Анджела. Сложи ръка на пода ѝ опипа зад предния ръб. Намери ключа, стана и разкъса лепенката. Под нея имаше малка ключалка, инсталирана от самия Баколод. Той отключи вратата и я отвори.

Исусе Христе, каква гадна воня! Сбърчи нос от отвращение и се пресегна вътре, към голия труп на Елизабет Куан. Дребната дама си лежеше точно там, където я беше оставил. Напъхана в хладилника и воняща до небесата.

Снощи той подправи бележка, подписана с името на Анджела Рамос, и примами Елизабет Куан в главния склад, използван някога от

японските войски да сушат тютюн. Тук, зад празните кашони, я удуши и напъха тялото ѝ в един от новите хладилници, предназначени за бараката на Света Анджеа. Защо Елизабет Куан трябваше да умре? Защото сладкодумният китаец беше наредил.

След като набързо прикрепи малка ключалка върху вратата на хладилника, Баколод покри ръбовете на вратата с кафяви лепенки. После повика трима пазачи и достави уредите на мястото им с две ръчни колички. Този хладилник може би им се бе сторил по-тежък от другия, но те не се оплакаха.

Издърпа тялото на Елизабет Куан от хладилника върху пода. Тя беше вкочанена, замръзнала в утробно положение. *А пък вонята...* Дребната китаяка не само се разлагаше. Тя бе изпразнила вътрешностите си и бе изцапала хладилника отвътре. Дъното на отделението за храна бе кафяво от изпражненията ѝ. Задната страна и стените бяха почервенели от кръвта и. Заради всичко това Баколод сигурно нямаше да се храни няколко дни.

Но мисълта за пожара го обзе изцяло и топките му пламнаха.

По-възбуден отколкото през цялата нощ, ухиленият Баколод поля вглиците на стаята с тънка струйка бензин, поля черчеветата на прозорците, стълбата и две дърводелски магарета. Плисна малко на вратата и изсипа останалото върху бояджийските комбинезони, разхвърляни край готварската печка. После взе кутия терпентин и изля по-голямата част от него по стените, като внимаваше да не залее роклята си. Роклята на Елизабет Куан. Останалото изля върху самата Куан, върху косата, гърба и бедрата ѝ.

А сега да се погрижи за Света Анджеа. Дългата ѝ плитка, мокра от разреждателя, подсети Баколод за нещо. Само от мисълта за него той се изпразни под роклята. Тихо се изкикоти. Той беше едно дяволски умно копеле.

Взе една отвертка, отвори кутия терпентин и изля съдържанието ѝ върху косата, лицето и гърба на Анджеа Рамос. След като свърши, клекна зад мъртвата жена и се взря в нея за няколко секунди. Поклащаше се леко и тихо си тананикаше. Въздъхна, пресегна се за пазарската торба и се изправи на крака. *Забавата щеше да започне. Ето това чакаше от толкова време.*

Извади от торбата пакета „Голоаз“ и кутия кибрит, запали една от френските цигари и сви назад капака на кибритената кутия. Клечките

се показаха. Още едно дръпване, за да може цигарата да се разпали. После пъхна незапаления край зад главичките на клечките и остави кутията до стената. Постави подобни запалки и върху черчевето на прозореца, на стълбата, на ръба на отворена кутия разредител и до вратата. Пет бавно горящи фитила. Триминутни фитили. Достатъчно време, за да може Баколод да се измъкне от бараката преди началото на пожара.

Но първо.

Запали един последен „Голоаз“, вдиша дима, после се наведе и го пусна върху обляната с терпентин коса на Анджела Рамос. Малки сини пламъчета тръгнаха по плитката, после обхванаха раменете, косата и лицето ѝ. Напълно възбуденият Баколод бръкна под роклята си, сграбчи пениса си с две ръце и започна да мастурбира с бесен ритъм. Свърши за секунди, олюля се, пое си дълбоко въздух и беше толкова щастлив, щастлив, щастлив.

Той избърса ръце в роклята си и тръгна несигурно към вратата. Изведнъж спря на място. Чантичката му. Не беше свикнал да носи чантичка. Исусе, за малко щеше да я забрави. Къде, по дяволите, изпусна това дяволско нещо?

Така. Хвърли я на пода, защото бързаше да очисти Рамос. И веднага се зае да пали пожара. Опитването в тъмното не беше лесна работа, но най-накрая намери чантичката.

Лош късмет. Тя бе паднала върху метална кутия и се беше отворила от удара. Монети, портфейл, броеница, ключове, всичко се бе разпиляло в шибаната метална кутия. Обезумелият Баколод падна на колене и започна да рови с треперещи ръце из разпилените пирони, болтове, отвертки и клещи. Ровеше във всички посоки в безумен опит да открие вещите си. Когато откриеше нещо, веднага го пъхаше в чантичката си и едва сдържаше сълзите си. Не трябваше да си позволява това забавяне.

Буум!

Звукът се чу отляво. Баколод го разпозна веднага и се ужаси. Погледна през рамо и видя тялото на Анджела Рамос обвито в пламъци. Изведнъж я намрази толкова, че ако можеше, щеше да я убие отново. Намрази я, защото пламна страшно бързо, по-бързо отколкото той беше преценил. Намрази я, защото след секунди цялата кухня щеше да избухне в пламъци.

Гледаше с болезнено възхищение как езиците на оранжево-сините пламъци тръгват от трупа на Анджеа Рамос и плъзват по пода. Беше преценил, че бараките ще изгорят за минути; бяха направени от стар, изсъхнал дървен материал. Но не смяташе, че ще е вътре, когато това стане. Грабна чантичката от пода и затръшна вратата след себе си. Хукна по коридора, като полагаше огромни усилия да не се препъне с неудобните си обувки.

За секунди излезе от бараката, спря само за да заключи външната врата с дубликат от оригиналния ключ, който бе измъкнал по-рано от чантичката. Ръцете му трепереха; едва успя да уцели ключалката. После, обезумял от страх, мина край закръгления пазач с огромни уши, който стоеше на входа. Не обърна внимание на поканата му да изпуснат току-що свита цигара от ливанска марихуана, примесена с опиум.

Минути по-късно в бараката за инструменти вече беше по шорти и чорапи до коленете. Наведе се до прозореца и погледна пожара. За миг нищо друго нямаше значение; страхът изчезна напълно. Гледаше пламъците, а тялото, умът и душата му се изпълваха с щастие. А когато беше щастлив, нямаше време да се страхува.

Пламъкът обви бараките със страхотна скорост. Проблесна през сутерена и яростно се разгоря на втория етаж. В сградата настана хаос и ужас. Жените пищяха истерично и викаха Бог и Девата да ги спасят. Никаква молитва обаче не можеше да свали решетките от прозорците или да отвори заключената врата.

Някои жени скочиха от прозорците на втория етаж. Размахваха ръце във въздуха и падаха върху подгизналата от дъжда червена пръст. Няколко жени се втурнаха към огъня, а Леон Баколод си помисли: „Не ви чака нищо добро, малки дами. Каквото ще бъде, ще бъде“.

Заграждението от бодлива тел се напълни с хора; с пазачи, засенчили очи срещу пламъка; с насълзени жени, които се прегръщаха; с администратори, които лудо размахваха ръце и издаваха заповеди. Баколод си помисли, че лаят на кучетата придава странен нюанс на този музикален съпровод. Ухиленият подпалвач нежно дръпна пениса си. Това беше добре. Определено беше най-доброто му постижение.

Облече униформата си, взе червената кожена чантичка и извади портфейла си, ключовете и броеницата. После пак пъкна ръка в чантичката и изпита едно от най-тежките разочарования в живота си.

Толкова се ужаси, че едва не припадна. Пое си дъх, падна на колене и започна да уринира в гащите си. Догади му се.

Чантичката беше празна. Беше оставил часовника си в горящите бараки.

3.

Тайпе, Тайван

Тъй като обожаваше гордия им дух, Черният генерал отглеждаше тигри.

Държеше големите котки в имението си, луксозен комплекс от двуетажни сгради с плочести покриви, свързани с градини и дворове върху тучните зелени хълмове на планината Йангминг. Казваше се Лин Куанг Пао и тигрите бяха пленили ума и душата му.

За да изучава тези животни, той бе лагерувал на открито в горите и джунглите на Източна Азия. На остров Ява бе заснел как дебнат плячката си. В Индия ги бе скицирал как се носят из зелените масиви. В Китай беше записал стоновете и мяукането им, звуци, които показваха, че те са доволни.

Тигрите, както научи Лин Пао, бяха самотни ловци, чиито силни, подвижни гръбнаци и мощни задни крака им позволяваха да скочат бързо върху жертвата си. Те захващаха тила и вкарваха един остър кучешки зъб в гръбначния стълб. Смъртта настъпваше моментално.

Тигърът достига зрелост на тригодишна възраст, храни се с трийсет килограма месо на ден и не обича горещините. Женските общуват с мъжките на всеки две години, раждат до шест зверчета, от които оцеляват само половината. На седем месеца зверчетата започват да ловуват сами.

Лин Пао беше твърде проникателен и оценяваше някои качества у другите котки. Бързината на читата го впечатляваше, също и скоростта на риса, който беше толкова бърз, че със скок във въздуха можеше да хване нисколетящи птици. Имаше и една безмилостна амбиция у младите лъвови, които на групи по два или повече, водени от гордостта си, убиваха или прогонваха царстващите мъжкар. После убиваха малките и се съвкупяваха с обърканите лъвици. По този начин младите лъвови създаваха и увековечаваха собствената си социална система, като й вливаха млада кръв. Черният генерал се възхищаваше от тази брутална сила на волята.

Тигрите обаче си оставаха любимци на Лин Пао. Той оценяваше тяхната самостоятелност; тигрите ловуваха сами. Отпускаше се, докато ги гледаше как обхождат тихо клетките си. Не се уморяваше да съзерцава красотата им. Жълто-зелените очи, закривените нокти и червеникавокафявата козина с тъмни вертикални ивици бяха магия, която го бе обсебила от години. Като много китайци и той всеки ден пиеше по чаша вино от тигрова кост като оздравителен тоник. Никоя от вещите на Черния генерал не му доставяше такава радост като тигрите.

В началото на март му подариха женски снежен леопард, хванат в северните планини на Народна република Китай. Може би Лин Пао се обърна към божествата, които почиташе, или пък се посъветва с духовните медиуми, наречени *дангки*, както правеше в миналото. Може би те му предсказаха нещо за живота и бъдещето. И го караха да отхвърля този подарък.

Може би бяха предупредили Пао, който се гордееше с независимостта си, че снежният леопард ще определя мислите и действията му през целия му живот.

Животното бе подарък от нов делови партньор и не можеше да бъде отказано, без това да обиди дарителя. Тъй като той доставяше на Лин Пао 300 килограма суров опиум седмично, здравият разум диктуваше да приеме щедрия му дар. Както се оказа, снежният леопард беше великолепно същество с дълга, сивкавобяла козина и тъмни петна. Наистина чудесно, помисли си Пао. Най-подходящият подарък.

Новият му партньор беше армейски генерал от Народна република Китай, слаб човек с изпито лице, който от скоро беше назначен в китайската провинция Ксинджиянг. Разположението на Ксинджиянг на пакистанската граница позволяваше на изтощения генерал да прави каквото си иска. Позволяваше му да отклонява дивизионните доставки към афганистанските партизани, за да могат те да ги използват във войната си срещу руските нашественици.

Те му плащаха със златни южноафрикански монети и със златни кюлчета; генералът вярваше, че златото е ключ, който отваря всички врати. Част от златото той превеждаше в банки в Макао, Панама и Цюрих. Остатъкът инвестираше в онова, което със сигурност

възприемаше като безотказно печелившо начинание — пакистанска фабрика за хероин, произвеждаща 100 килограма суров опиум дневно.

Снежният леопард още в началото създаде неприятности на Лин Пао. Нервен и плашлив, той шибаше с опашка винаги когато гледачите минеха край него. Загуби апетита си в плен. Беше уморен и измъчен. Лин Пао реши, че на животното му липсва студеният планински въздух, с който е свикнало, и инсталира скъпа климатична инсталация в клетката. Имаше и разноски за лекари и допълнителни гледачи; този тъй наречен подарък му струваше доста пари и търпение.

Присъствието на леопарда смущаваше иначе спокойните тигри, които сега непрекъснато обикаляха из клетките си, ядяха нередовно и плашеха гледачите. Големите котки с постоянния им рев вече не бяха източник на спокойствие за Лин Пао. Дали снежният леопард не беше лошо предзнаменование? Дали заспалите нещастия не се пробуждаха?

Лин Пао беше азиатец. Възгледът му за света представляваше смесица на вековните религиозни и социални обичаи със здравия разум. Вярваше в свръхестественото и се страхуваше от непознатото. И беше свързан с хиляди богове. Резултатът от това бе дълбокото убеждение, че животът се контролира от сили, по-могъщи от човека.

Дали снежният леопард не беше лошо предзнаменование? Дали заспалите нещастия не се пробуждаха?

След дълги наблюдения и размишления бе принуден да признае, че откакто получи снежния леопард, наистина изстрада доста. Нещата, които му се струпаха на главата, му внушаваха, че вече не е галеник на съдбата. Нещастията му биха разстроили един по-слаб човек.

Миналата седмица поръча смъртта на две филипинки в Манила, преди те да успеят да го свържат с американската корпорация, която переше парите му. Като чу, че жените са унищожени, остана доста доволен. Особено за Анджеला Рамос, която беше една доста вредна дребна немирница.

Хората му в Манила най-накрая бяха сложили край на лудориите й. „Бъдете внимателни и прецизни в действията си“ — беше ги посъветвал Пао. И те предизвикаха пожар, за да скрият всички следи, че Рамос е била убита. Официалното мнение бе смърт при злополука. Сега основният проблем е решен, така го увериха хората му.

Оставаше кръстникът на Анджеला Рамос. Той не обърна внимание на предупреждението да стои настрана от делата на Лин Пао

и се захвана да разследва смъртта на кръщелницата си. Подобна инициатива не беше изненадваща; такъв неразбран и гаден дребосък като кръстника на Анджела Рамос не можеше да бъде сплашен лесно.

А бъдещите му планове за кампания срещу Лин Пао в американската преса бяха стратегия, която можеше да се окаже унищожителна за Пао. Кръстникът трябваше да бъде ликвидиран, и колкото по-скоро, толкова по-добре. Това обаче нямаше да бъде лесно. Той беше спокоен, самоуверен човек, а такива хора като тихите води бяха дълбоки и опасни.

Още скорошни нещастия за Черния генерал — конфискацията на хероин за десет милиона долара в Амстердам от холандската полиция и Интерпол; трима членове на Триадата намушкани в Марсилия от членове на конкурентна банда; в Лондон Скотланд Ярд му конфискува оръжие, предназначено за ИРА на стойност един милион долара; в Сидни негови съперници отвякоха управителя на най-големия му игрален дом.

И най-голямото от всички нещастия го сполетя в Ню Йорк. Един детектив от полицията, който редовно прехвърляше контрабандно парите на Пао на тайни банкови сметки отвъд океана, се предаде на федералните власти. Ако не дадеше информация за операциите на Триадата, ръководена от Лин Пао в Америка, го грозяха четиридесет години затвор. Детективът знаеше как да се грижи за себе си. Поради това Черният генерал знаеше какво да очаква.

Детективът беше интелигентен, изобретателен, смел и алчен. Преди две седмици той и един негов приятел бяха занесли 1,8 милиона долара пари на Триадата в Атлантик Сити. Там загубили 1,5 милиона на рулетка и блек джак. Хората на Пао екзекутираха приятеля. Но детективът, за да запази живота си, се предаде на агентите от Отдела за борба с наркотиците.

Какво точно знаеше детективът за Черния генерал? Знаеше за наркотрафика и маршрутите в Северна Америка, за интересите му в рекета и проституцията в много градове. Знаеше за убийствата, извършени в Америка, и за борбата за надмощие между Триадите. И, разбира се, знаеше как се перат парите на Пао. Ето защо детективът бе като прозорец към Рая за американските власти, които отдавна мечтаеха да преустановят дейността на Пао в страната си. Той бе отговор на молитвите им.

За Черния генерал този удар бе съвсем ненавременен, защото съвпадна с неясните действия, които замисляше кръстникът на Анджела Рамос. И двата случая можеха да осуетят неговите операции в САЩ. И двата можеха да намалят значението на Триадата му в тази страна, най-доходния пазар на света. И двата можеха да доведат до жестока борба със съперниците му, които горяха от нетърпение да го изместят от земята, наречена „Златната планина“.

Само информацията, че китайците са превзели от италианците търговията с хероин в Ню Йорк, превръщаше детектива в безценна перла за американската полиция. Но дали те знаеха какъв костелив орех може да се окаже този детектив? Доста приятен и очарователен на пръв поглед, той всъщност беше коварен и опасен. Американците щяха да си имат проблеми с него. Първият им проблем бе да го опазят жив, за да може да свидетелства срещу Лин Пао. За да постигнат това, те го държаха под двадесет и четири часова охрана на едно място, което се смяташе за непревземаемо.

Лин Пао се забавляваше с вярата на американците в собствената им мощ. Смееше се, когато му разказваха за хвалбите им: „Никой не може да приближи и на километър от този тип, без задникът му да хвъркне във въздуха. С нас той е по-неуязвим отколкото президента с тайните служби. Нашият човек ще се яви в съда и здравата ще накисне онзи китаец“.

Американците бяха твърде самоуверени хора. Само час след като детективът влезе в своята тъй наречена крепост, Лин Пао вече знаеше къде се намира тя. Знаеше и как федералните шерифи, агентите от Отдела за борба с наркотиците и от ФБР го охраняват денонощно. Знаеше даже и с какво е поискал да се храни детективът по време на пленничеството си.

Връзките на Черния генерал с тайванското правителство му даваха власт по целия свят. Само трябваше да вдигне пръст и в Бирма умираше някой туземец от Шан, някой банкер в Сан Франциско, собственик на ресторант в Париж или федерален агент в Далас. Всеки, който си мислеше, че той не може да убие детектива, беше невероятно тъп.

Лин Куанг Пао беше преминал шестдесетте, мъж като бик, с голяма бръсната глава, плосък нос и черна превръзка над избитото дясно око. Празната дупка все още го болеше, макар че беше минало

много време, откакто загуби окото от ръцете на убийци, наети от една жена, на която той се доверяваше и я обичаше. Лявата му ръка също я нямаше. Беше я заместил с протеза, покрита с черна ръкавица. На тази китка носеше гривна от човешка кожа, от кожата на жената, чийто опит да го убие му струва окото и ръката. Той беше Драконова глава, водач на Триадата, наречена Змия сто стъпки, по името на тайванската змия, чието ухапване беше толкова смъртоносно, че жертвите ѝ умираха, преди да успеят да изминат сто стъпки.

Той съчетаваше необикновената си енергия и издръжливост с желязна воля. Зад безцеремонността му се криеха висок интелект и невероятно самообладание. Арогантен и безкомпромисен, той ненавиждаше слабостта у другите. Изстрадваше обидите по-силно от другите хора и в резултат на това можеше да избухне в ужасяващ гняв. Тогава бе способен да унищожи всеки, който му се изпречи на пътя, и то без причина, тъй като се ръководеше единствено от гнева. Думата на Пао бе закон в неговата Триада; заповедите му трябваше да се изпълняват безпрекословно.

Не вярваше на никого. В сърцето си се страхуваше, че другите могат да използват жестокостта и коварството, които той бе приложил срещу тях. Разхождаше се сам и никога не забравяше, че съществуват хора, които биха го убили заради богатството и властта му. Никога не забравяше, че убиват слоновете заради бивните им.

Имаше моменти, когато силата и жестокостта се оказваха недостатъчни. Тогава Лин Пао викаше на помощ неземните сили — от китайската народна религия, която боготвореше; от Тао, будизма и от конфуцианската мисъл; от древните народни вярвания. Когато се сблъскаше с изключителни трудности и предизвикателства, той се обръщаше към божествата на храмовете, към божествените статуи, свещеници и духовни медиуми. И така неговият джос, където, винаги беше добър.

Източникът на неговия джос бе един стар таоистки свещеник, който живееше уединено в подножието на планината Йангминг, в мъничък храм, не по-голям от каменна колиба. Дълги години предсказанията на свещеника предпазваха Пао от провали. Спасяваха го от лошите обрати на съдбата и от болката на съжалението. И му даваха увереност в бъдещето.

Снежният леопард, реши Лин Пао, е доста зловещ. Беше време да се обърне към стария свещеник и да го накара да отмени прокобите на съдбата. Беше време да го накара да предотврати по-нататъшните беди. Мъдрецът умиротворяваше боговете, успокояваше спящите дракони и знаеше как да прогонва злите духове. Той знаеше, че светът на свръхестественото и на човека съществуват едновременно.

По здрач ядосаният Лин Пао излезе от главната шатра в парка си, тръгна бързо през съседните дворове, после прекоси малкото дървено мостче, водещо към частната му зоологическа градина. Запомнили предишните му избухвания, слугите бягаха далеч от пътя му. Пазачите навеждаха глави или просто поглеждаха встрани. По-добре да си гол сред вълци, отколкото да подразниш Черния генерал точно в този ден.

Пред входа на зоологическата градина Лин Пао спря и гневът му изведнъж се изпари. Забележително, помисли си той. Наистина забележително. Тигрите му — гигантските манджурци, индийският албинос, малкият, тъмен бали — всичките осемнадесет бяха притихнали. Това не беше се случвало от седмици. От пристигането на снежния леопард.

Няколко котки, застанали нащрек и с присвити очи, се разхождаха напред-назад из клетките си. Други, бдителни иззад полупритворените си очи, лежаха тихо върху купчините слама и дишането им едва се забелязваше. Всичките очакваха нещо. Парчетата кърваво месо, вечерята на животните, лежаха недокоснати върху подовете на клетките.

Чаплиите, патиците, фазаните и кукувиците в градините и езерата също бяха притихнали. Космите по ръцете на Пао настръхнаха. *Нещо щеше да се случи.* Тигрите и птиците го усещаха. Той знаеше, че неочакваното спокойствие е затишие пред буря. Изведнъж се почувства уязвим.

После видя свещеника. Старецът стоеше пред клетката на снежния леопард, приковал очи в красивата котка и забравил за всичко друго. Името му беше Да-чиен и той се появяваше в къщата на Лин Пао, без да го повикат. Това беше отношение, от което Пао доста се дразнеше.

Този път Да-чиен пристигна четири дни след като го повикаха. И без да уведоми предварително. Дяволско нахалство. И никакво уважение. Гордият и избухлив Лин Пао не би търпял подобно поведение от никой друг.

Да-чиен беше дребен мъж с очила, с огромно чело и приятен, басов глас. Беше облечен с парцалив яркожълт халат и износени сандали. Подпираше се на бастун. Дали вече знаеше за затрудненията на Лин Пао? Пао гледаше как свещеникът премята черните мъниста, увиснали от врата му, и наблюдава снежния леопард през полупритворените си очи. Свещеникът знаеше. Той бе убеден в това.

Снежният леопард лежеше на една страна с глава към свещеника и двамата гледачи, силни млади аборигени от племето Бей Нан. И двамата изглеждаха раздразнени, което не изненада Пао. Във въздуха се носеше аромат на смесена туршия, пържени кнедли и рибени рулца. Очевидно аборигените са се наслаждавали на вечерята си, преди да бъдат прекъснати от стария свещеник и Лин Пао.

Тъй като те се хранеха с остатъците от кухнята му, смяташе, че има право да ги прекъсва, когато си поиска. Единият, кривокрак, къдрав дребосък, се нацупи, докато все още стискаше пръчиците от тиково дърво в свития си юмрук. „Нека да е нещастен — помисли си Пао, — но ако не иска да умре още в този миг, да не се опитва да споделя нещастията си с мен.“

Предпочиташе аборигените за гледачи на животните. Те бяха трудолюбиви и надеждни, докато не им се наложеше да вземат бързи решения. Първобитните не можеха да мислят бързо. Но какво можеш да очакваш от хора, които в края на двадесети век още ходят на лов за глави?

Колкото до свещеника, той го възприемаше като мрачен дребосък без чувство за хумор. Малко рязък по време на спор, но отлично предсказваше бъдещето. Много дебелоглав. Очевидно знанията му за божествената воля го правеха изключително самоуверен.

Даваше и отказваше съвети, когато намереше за добре, и изчезваше от храмчето си за цели седмици, без да каже на никого за местонахождението си. Не се вслушваше в ничие мнение, освен в своето и без страх говореше каквото мисли. Неспособен да контролира или да сплаши свещеника, Лин Пао можеше само да скрие

неудобството и опасенията, които изпитваше в негово присъствие. Само изглеждаше спокоен около него.

Имаше няколко въпроса, които трябваше да обсъди с Да-чиен, и снежният леопард бе първият от тях. Откакто му подариха това проклето същество, Лин Пао постоянно получаваше удари. Нека свещеникът спре този лош джос.

Другият въпрос бе ликвидирането на кръстника на Анджела Рамос и на нюйоркския детектив. Беше ли възможно да обсъжда намерението си да извърши убийство със светия старец? Да, стига да го направи дискретно. Лин Пао щеше да попита само дали определена *непосредствена заплаха* може да бъде отстранена успешно. Дискретността означаваше да кажеш каквото трябва, а не каквото можеш.

Етиката на Пао, или по-скоро липсата на етика, като че ли беше безразлична на свещеника, който се осланяше на божии заповеди, без да проявява страст, предубеждения или чувства.

— Правим каквото си искаме, докато съдбата не се стовари върху ни — каза му веднъж Да-чиен. — Съдбата управлява свято и грешното.

Най-важният от всички въпроси беше тайната среща в Хонконг след две седмици между Лин Пао и враговете му.

Той направи един смел ход и уреди разговор с четири драконови глави. Уговори ги да седнат с него на масата за преговори. Защо заклетите му врагове се съгласиха на такива безпрецедентни преговори? Защото след по-малко от десет години Великобритания щеше да върне Хонконг на Китай. Защото Триадите бяха базирани в Хонконг и като много други, които имаха какво да губят, не вярваха Китай да позволи територията да си остане капиталистическа, упадъчна и прагматична.

Свободната инициатива беше славна дейност. Но тя бе възможна само при демокрация, в един независим, самоуправляващ се Хонконг. Обаче той заплашваше властта на Пекин и нямаше да бъде толериран при никакви обстоятелства.

Комунистическият преврат в Китай през 1949 година завинаги щеше да остане един от най-неприятните спомени за Лин Пао. За разлика от много други членове на Триадата той успя да избегне

смъртта благодарение на хитростта и добрия си късмет. Болшевиките бяха копелета. Овчари на хората, докато хората си оставаха овце.

Тайните общества дълго играха важна роля в китайската история. До победата на червените Триадите бяха тясно свързани с правителството на Чанг Кай-ши. Членовете на бандите — армейски офицери, агенти от разузнаването, убийци, наркотрафиканти, полицаи, бизнесмени — помогнаха на Чанг да вземе властта. Те бяха и силните му биячи, вършеха мръсната работа, която другите партийни членове не можеха или не искаха да свършат. Но с победата на комунистите дойде краят на тристагодишното влияние на бандите върху китайската политика.

Червените завзеха властта с кръв и щяха да управляват по същия начин. Не търпяха никаква опозиция, пречупваха всяка индивидуалност и строго наказваха всичките си врагове. Никой не се изненада, че Триадите, съюзници на омразния Чанг Кай-ши, бяха сред първите прогонени от страната. Повечето представители на имотните класи хукнаха към управлявания от британците Хонконг. Лин Пао помнеше как някои влиятелни предприемачи пристигаха в Кралската колония с цели фабрики. Колкото до икономическите и политическите свободи, обещани на Китай от червените, те никога не се превърнаха в реалност. Капитализмът, разказваше се в един виц, е експлоатация на човек от човека. При комунизма е обратното.

Животът под властта на червените означаваше подчинение на случайността или в най-добрия случай — на непознатите условия. Базираните в Хонконг Триади влагаха парите си в чужбина както никога преди. През осемдесетте години Лин Пао и другите драконови глави заливаха Америка с пари, влагаха ги в недвижимо имущество, бизнес, луксозни къщи и банкови сметки. Пао беше увеличил доходите си от наркотрафика в Ню Йорк; той бе един от китайците, които превзеха мултимилионната търговия с хероин в града. Търговия, която някога бе изключителна привилегия на американската мафия.

За да ускори преговорите в Хонконг, Лин Пао изтъкна, че бандитската война в Америка ще привлече вниманието към този огромен поток от капитали. Загубите щяха да са за всички. „Трудно е — каза той, — но не е невъзможно да въртим бизнеса си под зорките погледи на американските власти. Зорките им погледи обаче правят немислимо натрупването на големи печалби.“

Срещата беше опит да се прекрати бандитската война в това неподходящо за нея време. Тя бе обичайният метод да се разрешават териториални спорове и да се разчистват стари сметки. Преди години струваше на Пао първата му съпруга и любимия му по-малък брат. Но той бе единственият човек, който можеше да уговори съперниците си да приемат промените. Даже най-обиденият враг бе принуден да признае, че превъзхожда всички с интелекта си. Не можеха да не обърнат внимание на предупреждението му. Не и при спомена за комунистическия преврат в Китай.

— Бъдещото ни богатство е в Америка — каза той на съперниците си. — Но докато не се съгласим на взаимни отстъпки, никога няма да натрупаме това богатство. Ще бъдем твърде заети с войната помежду си. Ще привлечем вниманието на американската преса и на полицията. Това ще ни струва пари, хора, даже законни инвестиции.

— И така, предлагам ви решение. Нека да постигнем съгласие и да се развием в Америка, без да се унищожим един друг. Още тук. Сега. В Азия. Без кръвопролития. Не виждам друг начин да избегнем безсмислените и излишни загуби. Казвам ви, братя от древните общества, че компромисът, който предлагам, вече не е въпрос на избор.

А ако конференцията се провали? Лин Пао можеше само да се надява, че този кошмар няма да се превърне в реалност. Но ако това станеше, тогава престижът му в света на древните общества щеше да се изпари за една нощ. Враговете му щяха да го сметнат за глупак. Проницателността му щеше да бъде подложена на съмнения дори в собствената му Триада, която незабавно щеше да му обърне гръб.

Не можеше да претърпи подобен провал и да запази уважението на хората си. Провалът на срещата в Хонконг щеше да бъде наказан със смърт от ръцете на собствените му последователи. Смъртта бе предпочитаното лечение за глупостта на бандитските водачи. На конференцията той не трябваше да губи нито репутацията си, нито териториите си. Нека старият свещеник прочете от Книгата на съдбата и да каже на Пао дали конференцията ще бъде успешна.

Нека старият свещеник подсили вярата му в бъдещето.

В частната си зоологическа градина Лин Пао докосна с пръст пулсиращия нерв в дясното си слепоочие. По дяволите свещеникът! Пао му се гневеше все повече, защото той все още не бе забелязал присъствието му. Вместо това Да-чиен не откъсваше очи от снежния леопард, също като малко момченце, открило за пръв път пениса си. Черният генерал, който избухваше лесно, възприе това безразличие като обида. Беше убивал хора и за по-малко.

Изведнъж го побиха тръпки. Времето внезапно застудя. Нещо неочаквано за март, когато обикновено температурите бяха умерени, а влажността на въздуха напомняше за летните месеци. Потрепери и пхна ръце в ръкавите си. Беше облечен в памучен халат със златен ширит, който не бе достатъчно топъл за тази внезапна промяна на времето. Краката му мръзнеха в платнените чехли. Кухата очна яма започна да го боли, сигурен знак за разваляне на времето.

Погледна към небето. Вярно, че слънцето залезе, но нощта падна по-бързо от обикновено. Падането на мрака и температурата предвещаваха завръщането на силните ветрове и проливните дъждове от миналата седмица. Основателна причина Лин Пао да привърши работата си в градината и да се прибере, преди да е дошъл потопът. Потрепери и усети, че както никога преди копнее за топлината на слънцето.

Огромният манджурски тигър отдясно стана и започна да скача из клетката си. През две клетки раираният индийски албинос се изви злобно към женската си и я дръпна в басейна. В края на зоологическата градина гарваните подлудяха в бамбуковата горичка. Заподскачаха от клон на клон и заграчиха силно.

Гарвани! Поличба за нещастие. Знак, че ще се случи някакво бедствие.

Изведнъж аборигените се подплашиха. Къдравият изпусна клечките си, после бързо клекна да си ги вземе. Другият мъж, висок, прегърбен човек с почернели зъби, избели очи и запуши уши. „Време е да приключвам тук — помисли си Лин Пао, — преди тези суеверни глупаци да се облеят в сълзи.“

Извади ръце от робата си и тръгна към свещеника. Искаше старецът да го очисти от лошия му джос, донесен от снежния леопард. Искаше свещеникът да очисти сенките, хвърлени от животното върху живота на Пао. Искаше да гарантира успеха му в Хонконг.

Да-чиен заговори, без да се обръща. Дълбокият му глас никога не бе звучал по-авторитетно и по-заплашително. Лин Пао се закова на място с разтуптяно сърце и с уста, пресъхнала като шепа прах. Потрепери от първите капки на студения дъжд. Но не си позволи да бъде ръководен от страха. Страховете му трябваше да преминат.

Вперил очи в легналия по очи снежен леопард, Да-чиен каза:

— Най-напред ти ще убиеш това същество. След двадесет и един дни ще умреш и ти самият.

Обърна се към Лин Пао, изведнъж лицето му доби детско изражение, усмихна се мило, по-спокоен от всякога.

Изуменият мъж не можа да каже нищо и остана закован на място.

— Ще умреш жестоко — продължи Да-чиен. — Инструмент за смъртта ти ще бъде едно младо момче, което живее на запад. То е част от живота ти и още от раждането си те следва като сянка. Каквото е излязло от теб, ще се върне върху теб. Сега ще трябва да се обърнеш към призраците на миналите си дела.

Разтрепераният Лин Пао успя да изрече:

— Не ми говори такива неща, старче. Предупреждавам те. Не ми говори така.

— Аз не съм нито вършителят, нито делото. Аз съм само инструментът. По-голяма сила работи чрез мен.

— Стари глупако, шегуваш се с мен, когато имам нужда от...

— Говоря истината. Ще умреш след двадесет и един дни. Предлагам ти да се подготвиш за смъртта.

— Дърт побъркан идиот. Кой си ти, че ще ми казваш да се подготвя за смъртта? Значи някой глупак си мисли, че може да ми отнеме живота? Какво е това за мен? Аз съм оцелял след много покушения. — Окоето му погледна изпитателно към свещеника. — Младо момче, казваш.

— Да. Живее на запад, но е от Средното царство. — Средното царство беше древното име на Китай.

Лин Пао обърна глава към гарваните.

— Момче. Само едно малко момче. — Поклати глава, после погледна свирепо към стария свещеник. — И ти очакваш да се уплаша от него?

Да-чиен се усмихна.

— Ти и сега се страхуваш от него.

Това беше вярно. За пръв път от години насам се страхуваше и се мразеше заради това. Нищо не отслабва повече човешкия разум. Човек не може да действа разумно, когато е ужасен. Свещеникът! Той бе причина за това отвратително чувство.

Пао извика:

— Върни си думите назад, свещенико! Заповядвам ти да ми разкажеш само за помощта от небето. Заповядвам ти да ми кажеш истината.

— Небето го е пожелало — отвърна Да-чиен. — Не можеш да контролираш бъдещето си.

— Ти контролираш бъдещето ми, старче. Ти и само ти. А сега престани да ми губиш времето. Заповядвам ти да направиш така, че добрият ми късмет да продължи. С твоята благословия ще постигна всичко.

— Досега съдбата подкрепяше всяко твое дело. И ти смяташе, че поведението ти е правилно и подходящо. Никога не си помисли, че всичко, което излиза от теб, се връща върху теб, че ти създаваш собственото си бъдеще. Боя се, че ще трябва да приключиш земния си път.

Още по-уплашен, Пао помоли:

— Кажи ми, че ще триумфирам, нищо повече.

— Онзи, който задава въпроси, не ще може да избегне отговорите. Двамата с теб не можем да контролираме бъдещето ти. Тези неща са в ръцете на небето.

Разтрепераният Пао направи единственото, на което бе способен — прокле противната съдба. Той беше горд, изобретателен мъж. Оцеляваше. Беше глупаво да се предположи, че ще бъде победен от едно момче.

Момчето е на запад, но е от Средното царство. Той си помисли, че търсенето на момчето трябва да започне от Ню Йорк. Нека да започне сред Нефритовите орли, младежка китайска банда, която използваше за рекет и убийства.

В бандата имаше виетнамци и корейци, но главно китайци, нелегални имигранти от най-покварените хонконгски бордеи. Нефритовите орли. Мечът на Лин Пао в Ню Йорк. Защитници на

интересите му в хазарта, рекета и наркотиците. Младежката банда осъждаше и наказваше враговете му в Америка.

Водачът им беше осемнадесетгодишният Бенджамин Лок Найн, хладнокръвен убиец и роден водач, когото той харесваше — беше го предвидил за по-големи дела. Бенджи Найн обожаваше Черния генерал и се гордееше, че премахва враговете му. Но когато порталът е защитен от тигри, през задната врата може да се промъкне вълк. Дали Бенджи Найн не беше вълкът, дошъл да унищожи Лин Пао?

Ако приемеше сериозно предсказанието на Да-чиен, той вече нямаше да се доверява на младежа. Всички членове на Нефритовите орли, дванадесет на брой, трябваше да бъдат наблюдавани внимателно. Някои не бяха по-възрастни от дванадесет години, но от такива деца щеше да дойде утрешният ден на Лин Пао.

Най-вероятната заплаха? Бенджи Найн, разбира се. Бдителността обаче изискваше да се пази от всички „Нефритови орли“. Благодарумието бе най-добрият му съюзник.

Решението на този проблем бе да приеме като факт думите на свещеника — без да казва на никого, разбира се. После да се обади на Гонг Нам Бат Топ, „Осемте ножа“ от Севера. Тайна група убийци от тайванското военно разузнаване, Гонг Нам Бат Топ носеха името си от убийци, действали през осемнадесети век, служили на император Юнг Ченг. Тайванското правителство често ги използваше, за да усмирява политическите си противници по цял свят — и да защитава доходните връзки между тайванските управници и наркобароните като Лин Пао.

Като някогашните Гонг Нам Бат Топ наследниците им връщаха главите на жертвите си. Предсказанието на стария свещеник не трябваше да се сбъдне. Лин Пао трябваше само да чака главата на момчето и връщането на добрия си джос. В същото време беше много важно враговете му да не научат за предсказанието, защото щяха да станат по-смели и по-опасни. Даже неговите хора можеха да използват това пророчество.

Предсказанието беше оскърбление. Колкото повече си мислеше за него, толкова повече се вбесяваше. Кой беше този сбръчкан старец, за да му дава още само двадесет и един дни живот? С думите си Да-чиен бе показал неуважение към силата на Лин Пао, нещо, което той не можеше да търпи.

Междувременно двамата аборигени решиха, че са видели достатъчно. Всичко показваше, че Черният генерал скоро ще даде воля на гнева си. Те се спогледаха и си кимнаха в мълчаливо съгласие. По-добре да си тръгнат и да оставят насаме това копеле Пао и стария свещеник.

Познаваха неуравновесения му характер. Знаеха, че зад строгата му дисциплина се крие ужасна нестабилност. Знаеха какъв избухлив тип може да бъде. Колко *променлив* може да бъде. Само слепец не би могъл да забележи, че Лин Пао и свещеникът са в лоши отношения. Аборигените познаваха добре Черния генерал и знаеха, че свещеника не го чака нищо добро.

Докато дъждът се сипеше върху металните покриви на клетките, Лин Пао извиси глас над граещите гарвани, неспокойните тигри и надвисналата буря. Поиска от стареца да си признае, че лъже, но той поклати глава и заяви:

— Казвам ти каква е волята на небето. Ти си плюл срещу небето. Сам си си навлякъл всичко това.

Когато Да-чиен се обърна отново към снежния леопард, Лин Пао се вбеси съвсем. Не можеше повече да сдържа гнева си. Бурята, гарваните и ревящите тигри го изкараха от равновесие. Той се поддаде на желанието си да унищожи свещеника.

Хукна по мокрите от дъжда жълти плочки, улови врата на Да-чиен и дръпна силно назад. Остави свещеника без дъх. После го вдигна от земята и го завъртя напред-назад. Сандалите на стареца изхвъркнаха.

Не отпуснал задушавашата хватка, Пао грабна една клечка от къдравия абориген и я заби в дясното ухо на стареца. Направо в мозъка.

С последен дъх Да-чиен прошепна Божието име и се отпусна безпомощно в ръцете му, приел безропотно смъртта. Той не се развълнува, усети само дива радост, че се е освободил от свещеника.

Измъкна клечката от ухото на Да-чиен, хвърли я и отпусна трупа. После заповяда на високия, прегърбен абориген да изтича до колибата на гледачите и да донесе вила.

Аборигените не помръднаха. Бяха парализирани от страх. Тъй като не беше в настроение да търпи неподчинението на двама тъпаци,

изнервеният, вбесен Лин Пао започна да ругае. Ритна високия по левия крак, което бе достатъчно да размърда изрода.

Високият абориген се върна с вилата. Лин Пао дръпна вилата, отмести аборигените и погледна свещеника. Кратко колебание, после хвана дръжката, вдигна вилата и заби металните зъби в лицето на стареца. Слугите се обърнаха настрани.

След лицето Пао се нахвърли върху ръцете, гърдите, бедрата. Винаги разкъсваше плътта, забиваше надълбоко, за да се увери, че я е разкървавил. Би могъл да накара аборигените да направят това — стига да искаше да ги пребие под проливния дъжд.

— Вкарайте тялото в клетката — извика им той. — Бързо! Нека снежният леопард бъде обвинен за смъртта на стареца.

Погледна как аборигените хващат глезените на Да-чиен и повличат трупа към клетката на Снежния леопард. Бурята се засилваше. Бамбуковите дървета се прегъваха от силния вятър и той усещаше пронизващия студен дъжд през памучния си халат. Клетките на животните трябваше да бъдат покрити и той сигурно щеше да се заеме с това. Но първо трябваше да се оправи с най-важното.

Обърна глава, сви ръце и изкрещя някаква заповед. Незабавно двама пазачи, слаби тайванци с пончота и високи сламени шапки, профучаха по малкото дървено мостче и притичаха през локвите.

Той им прошепна нещо, после те тръгнаха към клетката на леопарда. Високият, гърбав абориген тъкмо бе отворил вратата на клетката. Дръпна се, когато животното се изправи, озъби се и изви гръб. Аборигените работеха бързо. Единият хвана китките, другият — глезените на свещеника. Сега не бе нужно да уважават стареца. Душата му бе напуснала тялото и бе отишла на по-добро място. Само да хвърлят останките и да свършат с него. Тъкмо това се опитаха да направят гледачите.

Хвърлиха трупа на Да-чиен в клетката и едва не улучиха снежния леопард. Стреснато, животното подскочи настрани и се втурна към отворената врата. Двамата аборигени се паникьосаха. Лин Пао също се стресна и извика:

— Затворете вратата! Това проклето животно иска да ме убие! — Той беше изплашен. Много, много изплашен.

Аборигените наведоха глави под дъжда и се втурнаха като обезумели. Единият посегна към ключовете, увиснали от колана му, а

другият — към вратата. Никой нито видя, нито чу тайванците.

Двамата измъкнаха изпод наметалата си 12-калиброви Итака и стреляха от бедро, аборигените полетяха напред и се тръшнаха в клетката. Смъртта им означаваше, че сега само Лин Пао знае за предсказанието на свещеника. Докато си мислеше за това, снежният леопард изскочи от клетката и се втурна към него.

Пазачите стреляха едновременно. Единият изобщо не улучи бързото животно, изпочупи плочките и опръска Лин Пао с вода. Изстрелът на другия счупи гръбнака на леопарда и той се строполи на земята. Немоощен и умиращ, снежният леопард продължаваше да драска по мокрите плочки и с последни сили се придвижваше през потъмнялата от кръвта му вода към Лин Пао.

Объркан от страх, мъжът отстъпи назад, а тайванците убиха снежния леопард. Пао не можеше да контролира дъха и сърцебиенето си. Притисна с ръце слепоочията си, за да спре лудото пулсиране. Отпусна ръце чак когато пулсът му се позабави.

Свободен. Той беше свободен. Повтори си няколко пъти тази дума. *Свободен.* Отново контролираше живота си.

Защото само той знаеше за думите на стария свещеник.

Разтрепераният Пао мина покрай тайванците и застана пред клетката на снежния леопард. Затвори око, подуши миризмата на животното и се вслуша в дъжда, сипещ се върху металния покрив. Беше намразил снежния леопард още от момента, когато го получи. Защо?

Е, чувствата му към животното вече нямаха значение. Онова, което имаше значение, беше, че чрез убийството му избегна присъдата на съдбата. Или само премахна една-единствена брънка от веригата на съдбата?

Отвори око, вдиша дълбоко и посегна към решетките на клетката. Стисна ги с всичка сила. Той беше Черният генерал и неговата съдба винаги се намираше в собствените му ръце. Винаги. Момчето, което трябваше да го убие, имаше още много да научи.

Лин Пао се обърна към тайванците и със силен, уверен глас им каза какво иска от тях.

4.

Ню Йорк

Губернаторският остров е един от трите малки острова в нюйоркското пристанище на юг от Манхатън. Тъй като там е резиденцията на американската брегова охрана, посещенията се допускат само през уикендите в топлите летни месеци. Груповите обиколки са позволени само с предварително разрешение от администрацията на бреговата охрана.

Островът е получил името си през 1698 година, когато нюйоркският съвет го е отделил „за ползване и квартира на губернаторите на Негово Величество“. Освен че подслонявал колониалните губернатори, той бил и ловен резерват, ферма за овце, състезателна писта и карантинна станция за имигранти. С гористите си местности, колониалните колиби и къщите от деветнадесети век Губернаторският остров си остава една от частите на Ню Йорк, която най-много прилича на провинциално селце.

Други забележителности са укрепленията Форт Джей и замъкът Уилямс, построени през деветнадесети век, за да защитават Ню Йорк от атаките на британския флот. По рововете са изправени оръдия, които никога не са стреляли в битка. Британската заплаха никога не се осъществила реално. Оръдията се използвали само за учебни стрелби и отбелязване на тържествени случаи.

Губернаторският остров продължава да е защитна преграда, но при условия, познати на ограничен кръг хора. Тук се охраняват свидетели на федерални престъпления, особено на онези, свързани с организираната престъпност.

След като дадат показания във федералните съдилища в Манхатън, някои свидетели се включват в Програмата за защита на свидетели към Министерството на правосъдието. Тя включва нова самоличност, ново жилище в Америка или в чужбина, а в някои случаи дори и пластична операция. Наречена също Програма за псевдонимите, тя си има и своите критици, които твърдят, че защитата

на свидетелите може би е недостатъчна. Критиката е отправена и към хора, които, докато са под защитата на правителството, продължават да извършват престъпления — обири на банки, измами на борсата, подпалване на пожари, изнасилвания и убийства.

Програмата за защита на свидетелите обаче ще продължи. Изглежда никакви критики и противопоставяния няма да успеят да я прекратят. Престъпниците ще получават защита в замяна на свидетелски показания срещу съучастниците си. А някои етични въпроси ще бъдат забравени и оставени без отговор.

Програмата ще продължи, защото съдействието на свидетелите си остава основен източник за информация при разрешаване на проблемите с престъпността.

Късно следобед Франк ди Палма пристигна пред входа на двуетажна тухлена сграда на Губернаторския остров и позволи на двама американски шерифи да го обискират.

— Не нося — каза той.

Те знаеха, че е така, знаеха и кой е, но все пак го опипаха.

Единият шериф беше млад, широкоплещест пуерториканец, почти без врат. Носеше кафяво пилотско яке, избелени джинси и черни каубойски ботуши със сребърни носове. В едната си ръка стискаше чешки автомат „Скорпион“, дулото стърчеше от рамото му.

Партньорът му беше слаб чернокож на средна възраст. Кафявите му очи изглеждаха дружелюбни, но първото впечатление лъжеше. Носеше сив фланелен костюм и бежов шлифер с памучна подплата. Беше въоръжен с автомат „Берета 12S“. В края на зимата и двамата бяха без шапки. Носеха черни кожени ръкавици. Не говореха празни приказки. Ди Палма си помисли, че пуерториканецът прилича на обвиняем, а другият — на офицер.

Франк ди Палма беше около четиридесет и пет годишен, едър, висок метър и деветдесет, с орлови очи, сива коса и плоско лице — грозно, но привлекателно заради самоувереността, която излъчваше. Втората му съпруга казваше, че малко зловещото му излъчване било много секси. Изкара двадесет години като нюйоркско ченге, пенсионира се с лейтенантска пенсия и леко накуцване, което му напомняше, че светът на престъплението, по думите на Реймънд

Чандлър, не е много приятен. През последните три години работеше като репортер в голяма телевизионна мрежа.

Дойде, на Губернаторския остров, за да си поговори с бившия си партньор, детектив от Ню Йорк на име Грегъри ван Руутън, който сега беше свидетел под закрила. За да избегне затвора, той даваше информация за американските операции на Лин Пао, китайски наркотрафикант, известен като Черния генерал. Като правило контактите с информаторите се ограничаваха само до членове на семействата и адвокатите им. Ди Палма заобиколи това правило. Или по-скоро Ван Руутън го заобиколи, като заяви в Министерството на правосъдието: „Е, ако не стане както искам аз, няма да разберете каквото знам“. Той искаше лична среща с Франк ди Палма, и то веднага.

Репортерът не беше добре дошъл на Губернаторския остров. ФБР и ОБН (Отделът за борба с наркотиците) не искаха защитеният им свидетел да говори с пресата. Колкото по-малко се знаеше за Ван Руутън, толкова по-добре. Медиите не подозираха нищо за ареста му и федералните предпочитаха това да си остане така. И сега се появяваше Франк ди Палма, готов да вдигне врява до небето, или поне така изглеждаше.

Той бе помолен да „сътрудничи“, като доброволно откаже срещата с бившия си партньор. Попита ги: „Че защо, по дяволите, трябва да го направя“. Тогавя го помолиха да поговори с прокурора. Не пожела. Дали не иска да вечеря с прокурора? Отново не. Срещата със свидетеля щеше да се състои. Ако това беше проблем за ФБР или за ОБН, трябваше да си поговорят със самия защитен.

Най-накрая му се обади латиноамериканка с леден глас, която се представи като говорител на ФБР. Упрекна го за това колко бил несговорчив, но той я прекъсна:

— Мисля, че те обичам. Току-що забелязах, че гащите ми мърдат.

Тя тресна слушалката.

Ди Палма нямаше да бъде притискан и нямаше да попречи на полицейското разследване. Като ченге и той беше получил своя дял от неприятностите на жадните за слава глупаци. Така че се обади на прокурора Логан Пийл и обеща да запази мълчание за предстоящата си

среща с Ван Руутън. Срещата беше лична, съвсем частна. Нямаше да излезе на екрана.

— Жена ти ли? — попита Пийл.

Ди Палма си помисли: „Страхотно. Целият шибан свят знае“. Не отговори на въпроса.

— Много добре — продължи прокурорът, — но нали знаеш колко твърди могат да бъдат републиканците? — Което означаваше, че някои от федералните и от ОБН вече не го възприемаха като бивше ченге, а като цивилен. От най-лошите цивилни — шибан журналист! В скалата на човешките взаимоотношения само адвокатите и мъчителите на деца стояха по-долу. И така, Ди Палма им беше враг.

Но докато федералните се нуждаеха от Ван Руутън, той щеше да си я кара посвоему. Обзаложи се на последните си пари, скъпа, че срещата между Ди Палма и бившия му партньор ще се състои. Щеше да се състои, защото свидетелят знаеше доста неща за Лин Пао, човекът, който сега движеше търговията с хероин в Ню Йорк. Красивият Грегъри държеше в ръцете си всички карти и го знаеше.

Франк беше наясно, че независимо от информацията на Ван Руутън Лин Пао никога нямаше да излезе сух от процес в Америка. Политическите връзки на Черния генерал в базата му в Тайван бяха силни и устойчиви; доста щяха да се поизпотят, докато го екстрадират. Тайванските лидери по-скоро биха предпочели да го видят мъртъв, отколкото да го пуснат в американска съдебна зала.

Но ако успееше да прекрати американските операции на Черния генерал, най-големия печалбар, веднага щеше да прекърши врата на копелето. Отсечи дървото с парите и гледай паниката на големите тайвански момчета. Ван Руутън, стига да кажеше достатъчно, можеше да изрита Лин Пао от Златната планина.

Както Ди Палма знаеше от собствените си разследвания, мафията вече замираще. Благодарение на непрекъснатите преследвания на федералните, добрата работа под прикритие и първокласните информатори се постигна успех. Обаче скоро след като италианците бяха изпратени във федерални изправителни учреждения, те бяха заместени от нови играчи. Умни, корави, амбициозни играчи.

Нарасналата имиграция, легална и нелегална, даде на китайците по-голяма база, отколкото на съперниците им и поради това по-бързо разширяване. В такива области като наркотрафика, рекета,

проституцията и търговията с оръжие те вземаха все по-голямо парче от баницата. Разширяваха се от Китайския квартал в Манхатън към Филаделфия, Бостън, Далас, Хюстън, Орегон, Лос Анджелис.

Азиатската организирана престъпност здравата тормозеше ФБР. Един източник от бюро то сподели с Ди Палма, че доста агенти били прехвърлени от случаите с мафията към китайците. Дали федералните се нуждаеха от Ван Руутън? Дали ректалните термометри можеха да повредят мозъците на иранците? Бившият партньор на Франк беше мръсник, но като информатор цена нямаше.

Източникът от бюро то му разказа:

— Преди две седмици твоето момче превъртяло. Смръкнало малко кокаин, взело хапчета, поркало сума ти неща. И да вземат с още един колега — детектив сержант Олонзо ла Вон — да грабнат милион и половина от парите на Лин Пао. Трябвало да ги изнесат в Панама и да ги вложат в някаква банка. Вместо това те се разпищолили в Атлантис Сити и повечето ги проиграли. Неразумно. Много, много неразумно.

— Да, и аз бих казал същото — отбеляза Ди Палма.

— Ако сержант Ла Вон беше сега с нас, със сигурност щеше да се съгласи. Само да знаеш какво беше останало от него на остров Стейтън преди около седмица — ръцете и краката отрязани, очите извадени. Изобщо не откриха пишката на момчето. Оттук може да се научи само един урок — не се ебавай с парите на Черния генерал.

— Чудя се защо Грег се е надрусал точно преди да направи такъв голям удар? Този човек не е глупав.

— Някога баща ми ми каза, че по света има два вида жени — богини и отрепки. Ван Руутън бил запленил от богиня. Изперкал заради курвата, една китайска певица — Тароко. Твоето момче боледувало от хронична форма на жълта треска. Не може да стои настрана от тези азиатски хубавелки. Всъщност Тароко била една от най-красивите жени, които Бог е създал. Била суперзвезда в китайските общества, каквото и да означава това. Правела големи удари в Атлантис Сити. Привличала китайски комарджии в казината. Говоря ти за едри риби. Казината обичат тези малки хитруши с дръпнати очи.

Ди Палма се учуди:

— Казваш, че тази жена дръпнала Грег в тинята?

— Точно тя.

— Ван Руутън трябваше да работи под прикритие с наркотрафикантите. Беше хубав, чаровен и с невероятно чувство за хумор. Но както партньорът му бързо разбра, той използваше хората, особено жените. Изстискваше ги докрай и после бързо ги захвърляше.

Първите думи, които Ди Палма чу от него, бяха:

— Не давам и пукната пара от себе си, за да стана като другите.

Ди Палма си помисли, че на света се е появил още един гръмогласен натегач. Но хареса стила на момчето. Трябва да харесаш човек, решил да избяга от баща си, чийто бизнес му носеше по пет милиарда долара на година, и да стане ченге.

Красивият Грег. Дружелюбен и приятен, докато не го опознаеш. Тогава разбираш, че е змия. Ди Палма си мислеше: „Млад е, ще се научи“. Но точно той се научи. И се научи, че Ван Руутън не е като другите. Мислеше по друг начин. И не беше порочен.

Умението му се състоеше в това да използва жените и нямаше ченге в Манхатън, което да не му завижда за това. Съпруги, любовници, дъщери и партньорки на наркотрафикантите. Той ги използваше всичките с религиозна страст, убеждаваше ги и получаваше похвали. Казваха, че е притежавал повече задници от тоалетната чиния.

Наричаха го Роналд Романтичния, Гинекологът и Фреди Козината. Ди Палма го наричаше Акулски очи, защото той умееше най-добре да те изгледа с орлов, хладнокръвен, безчувствен поглед. Наречете го както искате, но човекът докарваше нещата докрай.

Ван Руутън започна, като вършеше всичко както трябва. Слушаше колегата си, следваше примера му и вървеше направо. Ди Палма не си спомняше друго ченге с такъв талант за работа под прикритие. Той беше роден играч, актьор, намерил най-подходящата си роля. Франк, който бе сменил няколко партньори, започна да мисли, че през целия си живот е търсил именно Ван Руутън. Заедно се забавляваха страхотно.

Единственото правило при работата под прикритие бе, че всичко е позволено. Свободен си да лъжеш, да мамиш, да предаваш, да правиш всичко, което трябва, но да спечелиш доверието на лошите момчета и да проникнеш в организацията им. Целта оправдава

средствата. Чувствай се свободен да се освободиш от морала. Не се замисляй излишно и върви по най-краткия път към целта.

Ченгетата под прикритие, както научи Ди Палма, бяха мошеници, продавачи на змийска отрова, които оцеляваха, като извъртаха истината. Научи също, че след като само лъжата може да запази живота ти, просто трябва да престанеш да се притесняваш от това. Животът на ченгето под прикритие виси на косъм; една погрешна дума и можеш да свършиш с простреляни очи или с отрязана пишка, която после ти натикват в гърлото. Лъжата беше най-малката грижа.

Работата под прикритие си имаше и приятните страни. По дяволите, в някои отношения това си беше страхотен живот. Къде другаде ще можеш да изживееш мъжките си мечти, същите мечти, които всеки ден прославят в пресата и по телевизията?

Но ако не внимаващ, работата под прикритие може да те повлече надолу. Престъпният живот си има своите примамливи прелести; праведният свят не може да се мери с неговия секс, наркотици, пари и мощ. И къде другаде си свободен от правила, норми и морал, от всякакви ограничения? В подземния свят си правиш каквото си искаш и най-добре никой да не застава на пътя ти. Съблазнителен? Да, сър. Но Ди Палма предупреди Ван Руутън да не пресича тази линия. Прекосиш ли я веднъж, никога не можеш да се върнеш назад.

Предупрежденията му обаче не спряха Акулските очи. Той изгуби всякакъв интерес към нормалния живот, към семейство и приятели. И тогава се превърна в едно друго ченге. Вече не разпознаваше собствените си лъжи. Особено го очароваше азиатският подземен свят. Жените се превърнаха в негова страст.

Ди Палма най-напред усети кога малките компромиси на партньора му се превърнаха в големи компромиси. Един голям компромис бе във връзка със свидетел под защита, четиридесетгодишен китаец на име Джордж Хин, който доставяше оръжие на младежките банди в китайските квартали из цялата страна. След като им помогна да отстранят някои хора, Хин и семейството му получиха нови самоличности и бяха преместени в Аризона. Шест месеца по-късно, на Бъдни вечер, двама маскирани застреляха китаеца пред дома му в предградията на Финикс. Ван Руутън беше много близък с бандата на Хин. Твърде близък, както усети партньорът му.

После Франк получи подарък от един информатор, долнопробен харлемски наркоман на име Хани Форчън, който издаваше корумпирани ченгета. „Твоето момче го предаде“ — каза му той. Ван Руутън продал адреса на Хин на едни много лоши хора. Цена — 250 000 долара. Но преди Ди Палма да придвижи информацията нагоре, някой очисти и Хани Форчън. Без неговите показания той нямаше доказателства срещу Ван Руутън.

Същото стана и със сина на Черния генерал. Джули Кърт, едно момиче на повикване от Манхатън, което предпочиташе китайски клиенти, тъй като плащаха добре и имаха склонност към сексуалните експерименти, върна на Ди Палма стара услуга. Преди това той беше разкарал един венецуелски сводник, който я бе заплашил, че ще й нареже лицето, ако не влезе в неговата конюшня. Според един от редовните ѝ клиенти Лин Пао бил на път за Америка. Идвал на Златната планина от състрадание, така каза Джули Кърт.

Искаше да посети за последен път единствения си син, който умираше. Момчето, студент в Харвард, си карало велосипеда и било блъснато от пиян шофьор — бостънски пожарникар на име Сет Макданиел. В кръвта на Макданиел намериха и следи от кокаин, но той бе освободен в очакване на изслушване пред граждански съд. Междувременно лекарите даваха на сина на Пао не повече от два дни живот.

Заедно с ОБН и бостънската полиция Ди Палма заложи капан за Черния генерал в бостънската болница. Обаче капанът не щракна, защото той не се появи. Някой, вероятно ченге, го беше предупредил, каза Джули Кърт. Ван Руутън? Тя каза, че не знае името, но че ще поразпита.

Седмица по-късно тялото ѝ бе намерено в двора на един небостъргач в Греймърси Парк. Джули Кърт скочила, паднала или била блъсната от балкона на апартамента си на двадесет и втория етаж. Самоубийство, решиха съдебните следователи. Месец по-късно Макданиел, пуснат под гаранция в очакване на процеса, изчезна на път за сбирката на Анонимните алкохолици в центъра на Бостън. Никога не го откриха, но информаторите казаха на Ди Палма, че той е бил отвлечен, дрогиран и натоварен на самолет за Тайван, където Лин Пао го нарязал с резачка.

Франк категорично отказа да работи под прикритие с Ван Руутън. Опита се да го обвини в отдела. Разгневеният му колега се развика:

— По дяволите, чуваш ли се какво говориш?

Щом искал война, добре. Той вече нямал нужда от учител. Освен това го носел на гърба си, защото остарявал. Ди Палма можел да се оправя сам. Ван Руутън заяви, че вече бил добър колкото него.

Той се обиди, че колегата му ходил в отдел „Вътрешни разследвания“ и го обвинил. Ако можел да докаже, че Ван Руутън е сгазил лука, добре. Иначе да вървял по дяволите. Той нямаше да забрави това. Някой ден щял да си върне, така каза. Щели да се изравнят. Можел да разчита на това.

Основният източник на Ди Палма от ФБР продължи разказа си:

— Това ще ти хареса. Тароко, жената, която разби сърцето на Ван Руутън, била любовница на Лин Пао. Не е ли шантаво? Очевидно го е обработила по заповед на Пао, а пък той се влюбил в нея. После тя почва да го разиграва. Пробива дупка в сърцето на глупака. Роналд Романтикът го изживява тежко. Той нищо не ни казва за нея, но ние го следим. Той вече усеща, че е напечено, ние само трябва да му покажем светлината.

Акулските очи. Човекът, който нямаше да разбере истината дори тя да се стовареше на главата му. Защо тогава Ди Палма се съгласи да се срещне с него? Защото инстинктът му подсказваше, че бившият му колега е прав. Той му се обади и му каза, че една жена на име Жан Голдън е в опасност.

Ван Руутън поясни:

— Вината е моя, но всичко, което мога да направя, е да те предупредя. Не мога да говоря за това по телефона. Най-добре е да се видим насаме. Двамата в една стая. Ще бъде интересно.

Жан Голдън беше съпруга на Ди Палма и колегата му беше имал връзка с нея.

Във фойейето на къщата чернокожият шериф се обърна към Ди Палма:

— Знаеш правилата.

Той кимна, после си свали шапката и палтото и ги подаде за проверка. Секунди по-късно му ги върнаха. После чернокожият посегна към бастуна му.

— Можеш да си го вземеш на излизане.

Кендо, японската фехтовка, и арнис, филипинският бой с тояги, бяха страстта му. Бастунът беше любимото му оръжие.

Ръчно изработен от черен дъб, на върха си той имаше голяма сребърна топка, украсена с изящни дракони. Беше го получил в Хонконг. Една медицинска сестра, Катерине Шен, му го даде, когато отиде там, за да екстрадира китайски хероинов трафикант, Ники Манг. Той работеше в Китайския квартал в Манхатън и беше социопат, смахнат тип, който поливаше враговете с бензин и ги подпалваше. Нахълта в дома на Ди Палма в Куинс, взе жена му и дъщеря му за заложници, а после ги застреля.

Преди тринадесет години в Хонконг.

Влажна, дъждовна августовска нощ. Измокреният Франк, прострелян в корема и със счупена лява ръка, лежеше в мръсната вода в един ров край пустата магистрала между остров Хонконг и летището „Кай Так“. Беше замаян от загубата на кръв и единствената му мисъл бе за Ники Манг, който току-що бе отвлечен от четирима китайци с автомати.

Те седяха в бежов крайслер и се канеха да тръгват, забравили за американеца, когото сметнаха за мъртъв. Но той изпълзя от мръсния ров в пороя, излезе на магистралата и насочи своя „Смит & Уесън — 38“ в гърдите на шофьора, проснатия в засада бивш сержант от хонконгската полиция Арнолд Йе. Простреля го право в дясното око.

Замаяният Ди Палма изпразни пистолета в задните светлини на крайслера. И улучи резервоара. За част от секундата усети взривната вълна. Чу се едно „бууум“. Усети как горещината пари лицето му. Крайслерът експлодира, превърна се в огромна огнена топка, освети нощта и се разпадна на пламтящи парченца метал, които се разсипаха със звън по мократа магистрала. Ники Манг напусна този свят като изпечен дивеч.

Десет дни по-късно в болницата в Колуун Ди Палма се опита да направи първите си стъпки, след като хората на Ники Манг едва не го очистиха. Ужасно време. Не успя да се задържи на патериците, изгуби равновесие и се строполи на колене. Болката беше невероятна. Помисли си, че не може да го направи. Че никога няма да е способен да го направи.

Когато запълзя обратно към леглото, сестра Катерине Шен му препречи пътя.

— Пълзи към прозореца — заповяда му тя. — Или се търкаляй към прозореца. Но няма да се връщаш към леглото.

— Махай се от пътя ми, по дяволите! — ядоса се той. — Махай се от пътя ми.

— Няма да се върнеш в леглото — заяви му тя.

Ди Палма ѝ обясни, че не може да върви, че вероятно никога няма да може. За момента му било най-добре да лежи по гръб. Беше го яд, че е инвалид, мразеше да загуби контрол, да е зависим от другите. Тя бе най-близката му мишена, защо да не си го изкара на нея. Корава жена беше тази красавица Катерине Шен. Не се отдръпна, не извика, не загуби самообладание.

Той обвини ръце около талията ѝ, а тя погледна надолу към него. Ди Палма разбра посланието. Придърпа патериците си и макар че я мразеше заради всичко това, той се изправи на крака и закуцука към прозореца. Двата метра му се сториха безкрайни. Искаше да се откаже още в самото начало. Но нямаше да ѝ достави това удоволствие. Продължи, докато, замаян, изтощен и с болки в стомаха, стигна до прозореца, до слънцето. Стоя няколко секунди под слънчевите лъчи, послуша гълъбите от другата страна, почувства твърдия под босите си крака, усети как лицето му пламва и сълзите потичат по бузите му. Погледна през рамо, но не се засрами от това, че една жена го видя да плаче. Не и този път. Катерине Шен също плачеше.

Много често си спомняше този ден. Винаги си мислеше, че ако тогава бе останал на колене или се беше върнал в леглото, никога нямаше да може да ходи. Нито да обича.

Той се върна в Ню Йорк, без да разбере, че от връзката му с Катерине Шен се е родил син — Тод. После тя се омъжи за виден хонконгски banker — Йън Ханзард, дребен самодоволен англичанин, отдаден на ирационални страсти, себичен интригант. Когато

ултрадесни японци убиха Катерине и Йан Ханзард, Ди Палма се върна в Хонконг и застана очи в очи със сина си.

Тогава Тод беше на дванадесет, висок, слаб, с тъжно лице, дръпнати очи и твърде красив. Очите му бяха изумителни: едното бе тъмновиолетово, а другото — необикновено синьо. Настроенията му се променяха бързо. На моменти беше приятен, после мрачен; понякога беше пасивен, понякога хиперактивен.

Способностите му да говори японски, да вижда в бъдещето и да тренира кендо бяха изумителни. Самият Ди Палма можеше да му завиди за това. Независимо от младостта и ръста си Тод беше непобедим с дървен меч или с тояга в ръка. На фехтовка можеше да се справи с всеки възрастен и да се състезава на шампионски турнири. Ди Палма, който беше един от най-добрите кендоисти по Източното крайбрежие, също имаше проблеми в схватките си с хлапето.

Страховит? Много. Но тогава Тод беше изключителен. Твърде необикновено дете! Само баща му и Жан разбраха колко е необикновен. Понякога го обсебваше душата на Бенкай, свиреп и хладнокръвен самурай от шестнадесети век, който притежавал невероятни умения във фехтовката. Ди Палма си беше дебелоглав реалист. И отхвърли идеята, че единственият му син може да е възплъщение на хладнокръвен феодален убиец.

Но в една топла токийска нощ силен главорез якудза с нож балисонг нападна Жан и Тод в пуста алея и той стана свидетел на онова, което се случи после. Тъй като бе твърде далеч, за да се притече на помощ, подхвърли бастуна си на сина си. Безпомощно наблюдаваше как якудза се нахвърля, за да нанесе смъртоносен удар. „Тод и Жан са мъртви“ — помисли си. За да оцелеят, момчето трябваше да победи опитен убиец, няколко пъти по-едър от него. А това беше невъзможно.

Но се оказа, че е. Тод беше непобедим. *Непобедим*. И безмилостен. Издигна се над якудза и му счупи ръката и крака, преди да го довърши с жесток удар в гърлото. Ди Палма бе принуден да признае, че не е познавал добре собствения си син. Тод не можеше да се опознае чрез разума. Той бе отвъд човешките разбирания.

В Япония Франк унищожи четиристотингодишния меч Бенкай на Тод. Оръжието бе изковано от Мурамаза, брилянтен, но странен ковач. Говореше се, че онзи, който притежава меч на Мурамаза, не може да

живее, без да убива. Бащата си помисли, че без меча Мурамаза демоните на Тод ще си отидат завинаги.

Но по-късно момчето изглеждаше разтревожено и неспокойно. Нещо го измъчваше. Нощем се стряскаше, мятеше се и се обръщаше, понякога викаше и се събуждаше, обляно в пот. Ди Палма и Жан общуваха трудно с него. То се усамотяваше и говореше само когато го питаха нещо.

Франк се чудеше дали *нещото* в сина му ще се появи пак.

Тод и Жан. Той ги обичаше и двамата. Но му ги отнеха и се чувстваше отговорен за провала си.

Къщата. Ди Палма влезе в голяма стая на втория етаж и си помисли: „Грег пак се е оправил“. Акулските очи нямаше да се остави да го натикат в някакви си смрадливи бараки на острова, където свидетелите ползваха обща кухня и баня, спяха на нарове и си дишаха пръдните. За него всичко винаги е било първа класа. Затова стигна и до сградата, където навремето живееха офицерите от Бреговата охрана.

С палто и шапка в ръка репортерът застана с гръб към вратата и огледа стаята. Уютна и комфортна, това поне можеше да се каже. Нисък, прясно боядисан таван, високи столове, шкафове от черешово дърво и красиви репродукции по стените. В ъгъла, върху полирания дъбов под, грееше електрическа камина. Късовълновото радио „Сони“, включено на новините, стоеше върху малка борова масичка до голямото легло с балдахин. Някой в коридора заключи вратата зад него. Беше сам с Грегъри ван Руутън.

Корумпираното ченге стоеше пред прозореца и се взираше в овалните, червени варовикови стени на близкия замък Уилямс. Беше слаб мъж на около тридесет и пет, над метър и деветдесет, с оредяваща кестенява коса, сресана така, че да изглежда по-гъста. Имаше красиво лице с пълни устни, което изглеждаше неспособно на измама. Както винаги носеше скъпи дрехи. Днес беше с жълто-кафяв кашмирен пуловер, жълта копринена риза, черен панталон и скъпи черни мокасини. На ръцете му блестяха диамантени пръстени, а на лявата му китка лъщеше златен „Ролекс“. Можеше да стои така на слънчевата веранда на къщата си в Малибу, да се грее на слънцето и да поръчва матови стъкла за гаража си.

Небръснатият Ван Руутън пушеше непрекъснато, потропваше нервно по перваза и наблюдаваше чайките, полетели през канала Батърмилк, който разделяше Губернаторския остров от Бруклин. Най-накрая посочи с пръст към чайките и каза:

— Бум, бум.

Обърна се към Ди Палма и се усмихна.

„Усмивката му не се е променила“ — помисли си бившият му колега. Обичайната донжуанска усмивка на човека, който веднъж се опита да го убие. От друга страна, самият Ван Руутън се беше променил през месеците, откакто го видя за последен път. Беше понапълнял. Тенът му беше избледнял, лицето му беше станало попълно, а под пуловера му растеше коремче. Ръката с цигарата леко трепереше, а по челото му се забелязваха бръчици. Блясъкът на очите му вече не беше толкова опасен. Беше уплашен. Чувахе стъпките зад гърба си и с мъка се опитваше да не поглежда през рамо.

Не си подадоха ръце.

Ван Руутън се прокашля и започна:

— Добре, добре. И това ако не е моят любим Зен фашист. Все още активен в дивия и ненормален свят на бойните изкуства, а? Казах на момчетата пред вратата за бастуна ти, как наистина можеш да разпердушиниш някого с това нещо. Не че се притесних да не ми разполовиш черепа или нещо такова. Но се чувствам по-добре, като знам, че са ти взели малката играчка. По-спокоен съм, нали разбираш?

Посетителят наклони глава настрана:

— Искаше да ми кажеш нещо за Жан?

— О-о. Ето, момчета и момичета. Забележителният лъч на Ди Палма. Онзи поглед, от който престъпниците трябва да напълнят гащите и да обещаят, че ще пишат по-често на майките си. Там ти е бедата, Фран. Ти си като безопасен секс и двуреден костюм. Съвсем предвидим.

— Каза ми, че тя е в опасност.

— По-леко, борецо с престъпността. Следващият ферибот за Манхатън тръгва след около час. Няма да те задържа след часа ти за лягане. Да ти сипя ли нещо? „Дюър’с“, „Реми Мартин“. О, точно така. Ти не пиеш. Проблеми със стомаха от онова време в Хонконг, когато едва не ти видяха сметката.

Ди Палма погледна към вратата. Да, беше готов да си тръгне. Да си тръгне, преди да е направил нещо безсмислено и глупаво, например да извади очите му.

Другият продължи:

— Не те будалкам. Жан е в беда. Сега се успокой. Ти не ме харесваш и аз не те харесвам. Това няма да се промени. Но ме изслушай. Мисля, че го дължиш на Жан.

Гласът на Ди Палма прозвуча като дрезгав шепот:

— Не ми казвай какво дължа на жена си, разбра ли?

Ван Руутън смекчи тона и кимна; големият даго^[1] не говореше празни приказки с този глас и тон. Ако някой може да те посипе с удари и да ти потроши кокалите, това беше Франк ди Палма. И ако някой можеше да ти хване дребните номера, това бе същият сеньор Ди Палма. Трябваше да е доста по-откровен, за да може да си поговори с големия даго. От друга страна, не може да се каже, че си честен към един човек, след като си чукал жена му.

Ди Палма попита:

— Искаш ли да не приказваме празни приказки и да ми кажеш защо всъщност ме повика тук?

Ван Руутън погледна към изкривения килим в краката си.

Франк продължи:

— Мразя да се правиш на много умен. Жан наистина ли е в опасност?

Той кимна.

— За нещастие, да. И ти си прав, че искам нещо от теб. За себе си. Кълна се, че никога не бих дошъл за услуга при теб. Но сега нямам голям избор.

Погледна към вратата вдясно. Ди Палма проследи погледа му. След малко бившият му колега стана, отиде до вратата и я отвори. Тя водеше към малка, тясна баня с плочки в черно и бяло. Тръгна към банята.

Щом влязоха вътре, Ван Руутън затвори вратата и пусна водата в тоалетната. После пусна докрай кранчетата във ваната и в мивката. Накрая подскочи два пъти, като се приземи шумно. Бърз и лесен начин да прецакаш нежелани подслушвателни устройства.

Пусна цигарата си в тоалетната, затвори капака и седна.

— Казаха ми, че стаята ми не се подслушва. Казаха, че мога да им вярвам. Да ме извинят, но няма да се държа като малоумен. Добре, да си поговорим за Жан. — Погледна към пода. — Чувам, че вие двамата вече не живеете заедно. Тя те напуснала. Много странно, защото между нас всичко е свършено. Нейна работа. Напоследък тя е втората жена, която ме изоставя. Ще помислиш, че ми мирише устата или нещо такова. Както и да е, определени кръгове подозират, че Жан знае нещо за Лин Пао. Нещо, което не трябва да знае.

Ди Палма посочи с пръст към него.

— Казваш, че Лин Пао може да убие Жан заради теб. По дяволите, искам да знам какво си й казал. В какво си я забъркал?

Все още загледан в пода той отговори:

— Нищо. Нищичко. Защо да го правя? За нещастие някой си мисли, че съм й казал. Виж, срещам се с теб, защото не искам цял живот да се страхувам. Познавам те. Очистват Жан и ако ти си помислиш, че е по моя вина, мамка му, свършено е с мен. Няма значение къде ще ме преместят. Ти няма да се откажеш, докато не ме откриеш, и тогава съм мъртъв. Веднъж в живота си да съм откровен. Този път няма лъжи, кълна се.

Ди Палма се усмихна:

— Щом си отвориш устата, и изричаш лъжа.

— Чакай малко, моля те. Изслушай ме, преди да почнеш да ми чупиш ребрата. Да започнем с това — не точно Лин Пао е по дирите на Жан. Един от приятелите му се е захванал с това. Някой, който не иска хората да узнаят, че му е добро приятелче.

— Име.

Ван Руутън се усмихна.

— Говорим за едра риба, партньоре. Този човек оглавява списък номер едно. Между другото той е американец, не е китаец, а Тароко ми каза, че той много, много отдавна върти бизнес с Лин Пао. Мислеше, че ще ме изненада. И да, и не, знаеш какво имам предвид. Такъв превъзходен следовател като мен — сам проверих приятеля на Пао. Той е мръсник, този тип. Голям мръсник. И тук идва твоят ред. Някой като теб трябва да се пребори с този тип. Каквото и да си, човече, ти си добро ченге. Официално или не, няма значение. И двамата го знаем — ченгето си е винаги ченге.

Все още с усмивка на уста, той скръсти ръце и се залюля върху тоалетната.

— Човече, това наистина ще е страхотно. Ти тръгваш по петите му. Между другото, не обръщай гръб на пуерториканеца долу, онзи на вратата. Лъжливо копеле. Казва се Чакон. Приятелят на Пао му плаща да ме наглежда. Което означава, че Чакон може да бъде купен. Исусе, не е ли той един грозен спик^[2]? Ако той не е доказателство за това, че хората чукат кучета, не знам какво е. — Започна да се люлее по-силно. — Франк ди Палма. Прошарена коса и зелен ум. Но е добро ченге. Добро, добро, добро ченге. Може и да съм на дъното, тузарче, но не съм извън играта. Ще те направя голям човек. Ще ти спечеля наградата „Пулицър“ или каквото там ви дават, по дяволите, когато си вършите добре работата. Гепи го този тип, човече. Закови го това копеле.

— Чакам името.

— Нелсън Бърлин. Баща ми.

— Исусе, ти няма ли да престанеш? Очакваш да повярвам, че Нелсън Бърлин работи с Лин Пао? Знаеш ли, че си жалък?

— Аз пък си мислех, че италианците са умни. Сигурно поглеждаш в тоалетната чиния, преди да пуснеш водата. Не можеш да повярваш в онова, в което не искаш да повярваш. Виж, и двамата знаем, че проблемът с лошите момчета не е това, че те правят пари. Те крият пари. Перат ги. Държат ги далеч от ченгетата и от данъчните. Лин Пао не е различен, Джак. В тази страна му е необходима всякаква помощ и тук идва редът на моя старец. — Той спря да се люлее. — Нелсън Бърлин и Лин Пао. Искам да кажа, че татенцето има от какво да се засрами, но той е един мръсник и мисля, че не го е срам от нищо. Ще предположиш, че съм провокирал Тароко и тя е изпуснала нещо, което не е трябвало да ми казва. Както и да е, баща ми е сложил микрофони в телефоните на Жан. Пази си задника, защото моят старец е баракуда.

В главата на Ди Палма започна да се оформя идея. И заради нея трябваше да зададе един въпрос:

— Да речем, че си прав за баща си и Лин Пао. Значи твоят старец следи Жан, защото усеща, че тя може да ми каже нещо.

— Не си толкова тъп колкото изглеждаш. Улучи в десетката. Той е наясно, че имаш проблеми в брака, но още не знае дали вие с Жан поддържате връзка. Освен това му е по-лесно да наблюдава нея,

отколкото едно бдително и проникателно бивше ченге, което при това е известен телевизионен репортер. Захвани се с репортери и разни такива гадости и ще получиш едновременно Трета и Четвърта световна война, а моят старец не иска такова нещо. Не и ако може да го избегне. Тъй че Жан е по-лесната мишена.

— Тя не ми е казвала нищо за Лин Пао. Както и ти всъщност. Ти наистина имаш зъб на твоя старец, нали?

— И още как! Откак ме пипнаха, съм го виждал повече пъти, отколкото от десет години насам. Направо плача от радост всеки път като се видим.

Хората, които мразят бащите си, помисли си Ди Палма, са обречени да водят мръсен живот. Акулските очи страстно мрази своя старец. Мрази го толкова, че изостави фамилното име и прие моминското име на майка си. Според Ван Руутън и татето не си падало много по него. Както сподели с Ди Палма, старецът мислел, че един интелигентен човек не би станал ченге.

Понякога Франк се чудеше дали бащата или синът не бяха се учили един от друг. И двамата силно желяеха да им се възхищават. И двамата мислеха, че имат право да са егоисти. И двамата страдаха от отвратителна суета.

Нелсън Бърлин не беше нито щедър, нито изпитваше съчувствие към някого. Имаше репутация на досадно малко копеле, което купува губещи компании и ги прави печеливши, като уволнява стотици хора и съкращава производствените разходи. Неговата „Камерон Корпорейшън“ печелеше милиарди долари от продажби на година. Притежаваше хотели, застрахователни дружества, фабрики за електроника и сладкиши. Бърлин притежаваше акции и в телевизионната мрежа, където работеше Ди Палма. Беше член на борда на директорите. Чуваха се слухове, че смята напълно да я превземе, мисъл, от която служителите в мрежата си подмокряха гащите. Агресивните ходове на Бърлин и ниският му ръст му спечелиха прякора Отровното джудже.

Франк попита:

— Защо казваш за баща си именно на мен? ОБН и ФБР ще са щастливи, ако чуят това, което току-що ми довери. Приемаме, че все още искаш да си спасиш задника от затвора.

— Ти остави федералните на мен. Старият Грег знае как да им поддържа интереса. Моят старец обаче трябва да се хване изведнъж или това няма да стане никога. Много здрави връзки има той. Връзки от Белия дом надолу. Познава всички, наистина всички. Дава големи мангизи на републиканци, демократи, черни, гейове, феминистки. Покрива всички бази. — Ван Руутън разтри небръснатата си брадичка. — Не можеш да правиш такива пари, ако не знаеш кого да купиш. Но не мога да си представя как ще купи теб, нито как ще те накара да отстъпиш. Имаш кураж. Ти си най-доброто ченге, което познавам. Наистина си най-доброто, по дяволите! Понякога ми се е искало отношенията ни да бяха по-различни. Вече нищо не може да се направи. Но отсега виждам какво ще му се струпа на главата на моя старец.

Ди Палма отбеляза:

— Някои хора казват, че си се предал, защото си знаел, че скоро ще те приберат. Чувал си стъпките зад гърба си, изнервил си се и си решил да намериш най-добрия изход от ситуацията. Заминали сте с детектив Ла Вон да си направите един последен гуляй в Атлантик Сити с парите на Лин Пао, после си се предал, преди федералните да те потърсят. Ла Вон не извади такъв късмет.

— Значи така виждаш нещата. Да се измъкна по най-добрия начин от една лоша ситуация. И може ли да попитам колко близо съм бил до ареста?

— Преди две седмици ОБН нахълтали в дома на един китайски бизнесмен на Лонг Айленд, някой си Самюел Чай. Намерили един от своите секретни разузнавателни документи, свързващ Чай с Лин Пао. На този документ били твоите отпечатащи. Намерили и конфискувани пликчета от хероин. Открили и комбинацията за сейфа на главния прокурор, където се съхраняват наркотиците. Твоите отпечатащи били навсякъде. Май че главата ти е била в менгемето, какво ще кажеш?

Ван Руутън се усмихна:

— Ами ако ти кажа, че агентите са оставили този боклук в къщата на Чай?

— Няма да ти повярвам даже ако ми кажеш, че сега си в тази стая заедно с мен.

— Разбирам. Е, внимавай, защото аз може да задавам своите въпроси по-късно. Първо, когато застана пред съда, аз ще говоря за

конфискувани наркотици и оръжия, които отново се оказват на улицата. За ченгета, които проверяват номера на коли, а после казват на лошите момчета дали колата, която ги следи, е полицейска или цивилна. В ОБН и ФБР няма да са щастливи, когато запая песничката си.

— Като си влязъл в дупката, престани да копаяш.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че като топиш ченгета, по никакъв начин няма да си помогнеш.

— Е, ще видим кой лъже, тузарче. Можеш да се запиташ как съм се добрал до този секретен документ, до конфискуваните наркотици и до комбинацията за сейфа. Но това няма значение. Със сигурност много хора, освен Лин Пао си дават душата мен да ме няма на този свят. Е, майната им, казвам аз. Лин Пао, ченгетата, федералните, моя старец. Ще ги натопа всичките. И ще ми хареса.

„Обзалагам се, че е така — помисли си Ди Палма. — Междувременно какъв, по дяволите, трябва да е следващият ми ход?“ Първа част от песента на Акулски очи беше лесна за проверка. Ще претърси хотелската стая и кабинета на Жан за микрофони. Ако намери, ще трябва да разбере кой ги е сложил там.

Източниците му за информация бяха надеждни, но не беше чул нищичко за това, че Бърлин и Черният генерал са делови партньори. Пък и каква полза имаше Ван Руутън да лъже? Той сигурно знаеше, че бившият му колега ще провери телефоните на Жан. Ако няма микрофони, значи е излъгал за всичко. Той със сигурност знаеше това.

Освен това Ди Палма искаше да излезе от банята. Чувстваше се като в килия. Пък и беше много шумно. Течащата вода започна да му лази по нервите. Освен това вече не пушеше след онова, което се случи със стомаха му в Хонконг. И не харесваше пристрастеността на Акулски очи към тютюна. Ван Руутън отвори нов пакет „Уинстън“. Страхотно!

— Май че въздухът не ти стига. Като че ли е време да идем в другата стая. Но преди това нека да ти кажа някои неща, върху които да поработиш. Ще ти дам нещо, което показва, че не те будалкам.

Ди Палма си разхлаби вратовръзката и си помисли: „Защо имам чувството, че съм персонален питбул на този тип и той сега иска да ме пусне в атака?“.

Ван Руутън започна:

— Първо. Можеш да се захванеш с това, което току-що ти казах, или да се откажеш. Но ако нещо се случи с Жан, не казвай, че не съм те предупредил. И ако се захванеш с моя старец, можеш да получиш история за награда. Кой знае, може да се окаже, че ти си белият рицар, който ще го спре да превземе вашата мрежа. Е, тогава онези контета, с които работиш, ще те обичат вечно. И накрая, когато баща ми научи, че душиш около него, ще опита да се справи с теб по един или друг начин. Ако не успее, ще вкара в играта Лин Пао и тогава ще се чувстваш по-удобно в някоя дупка под земята. Аз може да ти правя компания.

Вдигна капака на тоалетната, хвърли недопушената си цигара вътре и остави капака да падне. После веднага запали друга.

— Слушай, момко. След две седмици някакви много едри водачи на Триадите ще се събират в Хонконг. Лин Пао ги събира. Целта им е да разделят красивата Америка, без Триадите да се избиват помежду си. Поразпитай за тази среща. Виж до какво ще успееш да се докопаш. Можеш да провериш дали моят старец има намерение да бъде там по същото време. Давам ти това, преди да го кажа на федералните. Да видим какво ще направиш. — Извади цигарата от устата си и погледна огънчето. — Между другото, когато провериш стаята и кабинета на Жан и намериш микрофоните, провери Дейв Стам. Той е шеф на охраната на моя старец.

— Знам го — отвърна Ди Палма. — Един-два пъти сме работили заедно, когато беше заместник регионален директор във ФБР. Още ли се облича с евтини парцали?

Ван Руутън се разсмя.

— С най-лошите. Оставям те да се занимаеш с него. Да го обвиниш, че подслушва жена ти без съдебна заповед. Сега, нещо друго...

Той млъкна и вдигна пръст към устата си. Ослуша се.

Колегата му също чу. Някой влезе в съседната стая. Мъжки гласове. Два, може би три. Погледна към Ван Руутън, който изглеждаше по-уплашен от всякога:

— Копелето. Това е баща ми. — Секунди по-късно каза: — Минцър, адвокатът ми е с него. И онзи духач Чакон. — Погледна към

Ди Палма и поклати глава. — Значи старецът знае, че ще се срещаме. Мамка му!

Приблѝжи се до събеседника си и прошепна:

— Манила. Таалтекс. Китай. Сестрата на стареца. Той го е направил. Собствената му шибана сестра.

Промъкна се покрай Франк, блъсна го към стената, после отвори вратата на банята, влезе в голямата стая и изкрещя:

— Какво правите тук, мамка му!

Колегата чу отговора на Нелсън Бърлин. Имаше изненадващо дълбок глас за такъв дребен човек. Чу го да крещи:

— Говорил си с Ди Палма, нали? Казах ти да стоиш настрана от това копеле. Искам да разбера за какво си говорихте и искам да го разбера веднага! Ясно ли е?

Ди Палма влезе в голямата стая.

---

[1] Даго — обидно прозвище на италианците в САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Спик — презрително название на испаноезичните американци. — Б.пр. ↑

5.

Китайският квартал, Манхатън

Малко преди девет сутринта шестнадесетгодишният Питър Чен и четиринадесетгодишният Бинг Фонг, и двамата членове на „Нефритовите орли“, влязоха в салона за масаж на Елизабет стрийт. Бяха облечени с военни якета, джинси, маратонки и бронирани жилетки. Носеха по една платнена торба с две кила бял хероин.

Слабият, изпит Чен и едрият, кривоглед Фонг бяха братовчеди. Родени в един и същ колуунски бордей, те влязоха нелегално в Америка и бяха по-близки от братя. Като членове на „Нефритови орли“ бяха убили единадесет души.

Портиерката, дребна, около петдесетгодишна жена, навремето зъболекарка, не им обърна внимание. Не им обърна внимание и бодигардът, оплешивяващ китайски културист, който се снимаше в гей порнофилми в Хонконг. Портиерката и пазачът седяха върху метално бюро, вперили очи в черно-бял телевизор, който излъчваше китайско вариететно шоу.

Питър Чен пое нагоре по тясната скърцаща стълба. Прескачаше по две стъпала наведнъж с ръка върху дръжката на 9-милиметровия браунинг, затъкнат в колана му. Колко бе хубаво да са отново в Китайския квартал, сред своите хора, далеч от гвейлос, чуждестранните дяволи. Салонът за масажи в една порутена сграда принадлежеше на „Змиите сто стъпки“, които контролираха „Нефритовите орли“. Разбира се, това не означаваше, че Чен и братовчед му Фонг не трябваше да бъдат нащрек.

Предишната седмица членовете на бандата Сам Луи и Елвис Чан тръгнаха от Китайския квартал при „Слики Бойс“, водещата черна банда във Вашингтон, с три кила бял китайски хероин. Няколко часа след като излязоха от Ню Йорк, Сам, Елвис и хероинът изчезнаха безследно. Триадата бе принудена да върне трите кила и да даде на „Слики Бойс“ още осем унции безплатно като жест на добра воля заради закъснялата доставка.

Междувременно не откриха никаква следа от двете момчета. Те не бяха стигнали до Вашингтон, нито пък се бяха появили някъде в Америка или в чужбина. Питър Чен естествено прие очевидното — Сам и Елвис са ограбили „Змиите сто стъпки“, акт на невероятна глупост, тъй като тайното общество нямаше да се успокои, докато не ги открие. „Тъпо, тъпо, тъпо!“ — каза водачът на бандата Бенджи Лок Найн на Питър Чен, неговия заместник.

После се случи нещо, което ги накара да преосмислят теорията си за Сам и Елвис. Преди два дни вестниците писаха, че патрул на Бреговата охрана открил голия, обезглавен труп на китайско момче, който плувал в пролива Лонг Айленд. Ръцете на трупа били отрязани до китките, за да не може да бъде разпознат по отпечатъците от пръстите. Но според полицията по корема на мъртвото момче имало белези от нож, а върху гърдите и раменете му били татуирани орли.

За разлика от полицията Питър Чен и другите членове на „Нефритови орли“ знаеха самоличността на убития. Обезглавеният труп беше на Джоуи Лиу, член на бандата, който току-що бе отпразнувал петнадесетия си рожден ден и никой не беше го виждал, откакто отиде до Лонг Айленд, за да се види с приятелката си. Всички китайци ненавиждаха властите. Престъпленията, извършвани в Китайския квартал, независимо колко сериозни бяха, рядко се докладваха на полицията. Ето защо властите не успяха да идентифицират Джоуи Лиу от бандата „Нефритови орли“.

Бенджи Найн пръв се замисли за възможната връзка между убийството на Джоуи Лиу и изчезването на Елвис и Сам. Той каза на Питър Чен, че може би Сам и Елвис в крайна сметка не са били две глупави копелета. Може би някой избиваше членовете на „Нефритовите орли“. Питър го попита дали смята, че това е работа на някоя конкурентна банда. Разтревоженият Бенджи мисли дълго, преди да отговори. После каза, че не е сигурен.

Във вчерашното си пътуване до Торонто Питър Чен и Бинг Фонг бяха по-бдителни от всякога, оглеждаха се за опашки и не вярваха на никого. Много важно беше да бъдат нащрек, да са спокойни и наблюдателни. Да са духовно отговорни и възприемчиви както ги учеше дай лоу — големият брат.

Но пътуването не беше свършило, докато не успееш да предадат белия прах на големия брат, който сега ги чакаше в офиса си на втория

етаж. И не обичаше да закъсняват.

Както всички членове на „Нефритови орли“ Питър Чен се страхуваше от големия брат. Всяка младежка банда си имаше своя дай лоу, когото боготвореше и почиташе заради върховната му власт. Повечето дай лоу бяха инструктори по бойни изкуства, способни да внушат уважение чрез бойните си умения, личния си магнетизъм или с наказанията, за които членовете на бандите знаеха, че са сурови и жестоки.

Големият брат на „Нефритови орли“ приближаваше тридесетте — тайванец с бебешко лице на име Айвън Хо — слаб, мускулист мъж с къса черна коса и изпъкнали, късогледни очи. Беше бивш хонконгски полицаи, който харесваше черните дрехи, телените очила и бе опитен боец в три вида южни кунгфу системи. Бе обладан от изумителна жестокост и беше патологичен лъжец. Никой не можеше да определи истинските му чувства.

От името на „Змиите сто стъпки“ Айвън Хо набираше хора за „Нефритови орли“, обучаваше ги в бойните изкуства и ги ръководеше. Членовете на бандата получаваха заповеди от него и нямаха контакти с Триадата. Всички връзки се осъществяваха между Айвън Хо и един член на Триадата. Когато директно се включваха само двама души, дали клетва да пазят тайна, американската полиция не можеше да намери никаква връзка между „Нефритови орли“ и тайното общество.

Айвън Хо не се колебаеше да наказва или да малтретира. Питър Чен бе постъпил наскоро в бандата, когато им беше заповядано да наблюдават как Хо наказва петнадесетгодишния Еди Луи, който беше племенник на Хо. Според думите на големия брат племенникът бе говорил не пред когото трябва. „Наблюдавайте представлението“ — каза им, и те направиха точно така. Наблюдаваха го как разрязва езика на Еди Луи с бодлива тел. „Приемете това като обучение — каза им той. — Обучение, което трябва да доведе до морално и духовно усъвършенстване.“

Айвън Хо избираше за членове на бандата само най-енергичните и безстрашни младежи на възраст от десет до седемнадесет години. Предпочиташе имигранти. Смяташе ги за по-твърди от китайците, родени в Америка. Неговите кученца, както ги наричаше, идваха от бордеите в Хонконг, Колуун, Тайпе и Сингапур. Любимци му бяха китайците от Виетнам, младежи, научени на жестокост в тази

опустошена от войната страна, които биха направили всичко без страх и колебание; които нямаха семейства, кланове или каквато и да е зависимост от Хонконг. Които нямаха какво да губят и бяха много, много опасни.

Хо осигуряваше на малките бандити апартаменти, коли, пари и оръжие. Арестуват ли те, можеш да разчиташ на адвокати и пари за гаранция. Предадеш ли Хо или „Нефритовите орли“, смятай се за мъртвец.

От името на Триадите членовете на бандата рекетираха, охраняваха игрални домове, пренасяха наркотици. Събираха и пари за охрана от магазини, ресторанти, дискотеки, кина и салони за масаж. Служеха като мускули на лихварските акули от Триадите, запушваха устата на неудобни журналисти и активисти на всякакви общества. Воюваха с конкурентните банди. Колкото повече имигранти, толкова повече членове на бандите. И колкото повече членове на бандите, толкова повече жестокост в Китайския квартал.

Питър Чен хвана браунинга и тръгна по мрачния коридор. Посивял китаец пред него чистеше пода със смес от дезинфектант и вода. Усилията му обаче трудно можеха да премахнат постоянната воня на урина, цигари и алкохол. Като видя младежите, човечецът се прилепи о дървената стена и извъртя очи.

Без да забавя ход, Чен погледна млада, красива проститутка, която стоеше пред вратата на стоята си и слушаше един китаец на средна възраст, когото току-що бе обслужила. Чен знаеше, че той е женен, собственик на два от най-големите ресторанти в Китайския квартал. Не плащаше заплати на сервитьорите си. Доходите им идваха единствено от бакшиши, които те бяха принудени да делят с него.

Момичето не беше на повече от шестнадесет. Черната му коса стигаше до кръста, носеше морав халат и бели сатенени чехли. Изглеждаше срамежливо. Чен го хареса. Той познаваше повечето от момичетата, но това беше ново. Вероятно бе една от дузината тайвански тийнейджърки, вкарани контрабандно в САЩ тази седмица от банда мексиканци в Тексас. Тези момчета направиха състояние, като вкарваха в страната всекиго, включително и терористи, срещу добро заплащане.

Довечера, след като си свършеше работата, Чен щеше да се позабавлява с това момиче. Новите му бяха любимки. Те имаха силно

желание да доставят удоволствие на клиентите, подчиняваха се, а той като член на бандата не трябваше да плаща. С новите можеш да правиш каквото си поискаш. Най-добре е да се захванеш с тези момичета по-рано, преди наркотиците, алкохолът или СПИН да са ги прецакали завинаги. Но най-напред Чен и братовчедът Фонг трябваше да се срещнат с големия брат.

В края на коридора спряха пред последната врата вляво. Питър си пое дълбоко дъх, после почука три пъти с дръжката на браунинга. Изчака и почука още веднъж. После тихо преброи до десет и почука още два пъти.

Отвътре се чу мъжки глас, който попита на кантонски:

— Интересно ли беше пътуването ви на отиване и връщане?

Младежите се спогледаха и се усмихнаха. Големият брат. Чакаше ги. И им съобщаваше, че всичко е наред. Ако беше попитал: „Интересно ли беше пътуването ви?“, трябваше да изчезнат от салона за масаж колкото може по-бързо. На всяка цена трябваше да се запази белият прах. Големият брат непрекъснато им повтаряше, че в сравнение с белия прах техният живот не струва абсолютно нищо.

Чен отвори вратата и влезе в малка стая, представляваща офис на салона за масаж. В нея имаше олющено бюро, сгъваеми дървени столове, метален шкаф за документи и малко кафяво кожено канапе. Едно-единствено мрачно прозорче гледаше към почернял от сажди комин. Но за Чен и братовчедата Фонг стаичката си беше направо палат. Те бяха в Китайския квартал, където се чувстваха в безопасност.

Айвън Хо, големият брат, беше сам, седеше на ръба на бюрото с една ръка върху големия касетофон и се усмихваше. Беше облечен в черно както обикновено: костюм, риза, вратовръзка, копринена кърпичка, ботуши от гущерова кожа. Изглеждаше доволен, че ги вижда.

— Няма проблеми, дай лоу — каза Питър Чен. — Момчетата от Торонто дойдоха навреме и не ни създаваха проблеми. Четири кила както обещаха.

Айвън Хо стана.

— Добра работа. А сега мисля, че моите кученца трябва да се позабавляват. Оставете торбите на бюрото. Случи ли се нещо подозрително? Питам дали не ви следеше някой, дали някой не се опита да ви ограби?

Чен отиде до бюрото, остави браунинга до телефона и премести торбата си.

— Не, дай лоу. След онова, което се случи с Джоуи, Сам и Елвис, ние бяхме много внимателни.

Големият брат кимна.

Чен помогна на братовчедата Фонг да извади торбата си и каза:

— Бяхме готови да очистим всеки, който ни погледне накриво. Внимавахме. Наистина внимавахме. — После за пръв път погледна към пода. — Хей, какво е това?

Подът беше покрит с бледозелена мушама.

— Правим ремонт на стаята — обясни Айвън Хо. — Трябва да признаете, че има нужда. Боядисване, нови мебели, даже нов хладилник. Днес идваха електротехниците и оправиха инсталацията. Мушамата е за бояджиите. Те ще дойдат утре сутринта. Сега, вие момчета, се отпуснете. Вече сте в Китайския квартал и сте си у дома.

Мъжът вдигна слушалката, набра една цифра и заговори с портиерката на кантонски. Каза ѝ какво иска. Питър го прекъсна:

— Новото момиче. От четвърта стая.

Той се усмихна и каза:

— Твоя е. Ощастливи я, мое малко кученце. — Докато продължаваше да говори с портиерката, щракна с пръсти, за да привлече вниманието на младежите, после посочи към два дюшека, навити до стената. Те се спогледаха и се усмихнаха.

Минути по-късно вратата се отвори и влязоха две млади проститутки. Едната беше красивата тийнейджърка, която Чен пожела. Носеше табла с бутилка „Реми Мартин“ и две чаши. Другото момиче, кръглолико, с розови чехли и черна прозрачна блузка, носеше малък сребърен поднос. Кръглоликата спря пред Питър Чен, поклони се и му подаде подноса. Върху него имаше няколко ампули кокаин и крек, както и няколко пликчета хероин и амфетамини. Време за купон.

Айвън Хо натисна червения бутон на касетофона и се обърна към младежите:

— Моите кученца. Може да се поучите от тук.

Секунди по-късно помахаше от вратата, усмихна се на Чен и братовчедата Фонг и излезе, затваряйки вратата безшумно след себе си.

Питър Чен, който лежеше гол върху дюшека в средата на стаята, бавно отвори очи и погледна наляво тъкмо когато братовчедът Фонг повръщаше в кафяво метално кошче за боклук. Той клечеше с изцъклени очи и отпусната челюст, голото му тяло се клатеше напред-назад, дюшекът в краката му бе покрит с парчета от пица, празни кутии от „Биг Мак“, парченца шоколад, празни пликчета от хероин, кокаинови ампули и пресни петна от бира. Голият братовчед Фонг, който казваше, че никога няма да се върне в шибания Хонконг, защото животът на Златната планина бил твърде хубав, сега си повръщаше червата.

Питър Чен затвори очи, прозина се и се хвана за корема. Разказа играта на Джоан, новото момиче, което бе дошло в Америка само преди два дни и бе ужасено от него, защото знаеше, че е важна клечка в бандата. Но изпълняваше заповедите му, правеше всичко, което той искаше. Трябваше да я удари само два пъти.

Чувстваше се като пребит. Пиячката, наркотиците, храната. И чукането. Да не говорим за тринадесетчасовия път до Торонто и обратно без минута почивка. Всичко това сякаш изведнъж се струпа отгоре му. Ще дремне няколко часа, после ще се събуди и пак ще се позабавлява с Джоан.

Насили се да задържи очите си отворени. Къде, по дяволите, беше тя? Ами Мейбъл, момичето на братовчеда Фонг? Клепачите му сякаш тежаха цял тон. Искаше Джоан до себе си. Веднага.

Чу как братовчедът Фонг изпусна кошчето, после се строполи от бюрото и се претърколи по пода с ругатни. Чен си помисли, че това е най-забавното нещо, което е виждал, и че си струва да се посмее. Братовчедът Фонг също се разсмя и те не усетиха как вратата се отвори и две голи фигури се промъкнаха в стаята.

Питър Чен погледна към вратата, видя голите крака да се приближават към него и се усмихна. Надигна се на лакти и извика:

— Ела тук, по дяволите — като си мислеше за удоволствието, което му беше доставила Джоан. Очакваше да го изпита отново, потупа дюшека с длан, извика името ѝ и тогава голите фигури — двама мускулести мъже — се втурнаха през мушамата, скочиха върху братовчедите и ги удушиха с голи ръце.

Единият увеличи звука на касетофона. Другият отиде до шкафа, извади една резачка и застана над трупа на Питър Чен. И двамата

имаха дългогодишен опит в тайванското разузнаване и в „Осемте ножа от Севера“. И двамата добре знаеха, че ще е по-евтино да измият кръвта на момчетата от голите си тела, отколкото да почистят дрехите си. Щеше да отнеме и по-малко време от преобличането. И определено намаляваше възможността да оставят издайнически нишки или копчета.

„Тъжно е да умреш толкова млад“ — помисли си мъжът с резачката. Секунди по-късно той започна да реже главата на Чен.

6.

Бруклин Хайтс, Ню Йорк

Тод не обичаше да спи заради кошмарите си. Продължителното уединение в тайни тренировки по кендо и арнис, най-важното занимание в живота му, го изтощаваха, но въпреки това кошмарите не го напускаха.

Доскоро нямаше проблеми със съня. Лягаше си уморен и обикновено се събуждаше бодър. Сега спеше неспокойно и сънищата му бяха населени с кошмари, видения или смразяващи поличби. Сънят се превърна в най-големия ужас на живота му, поглед в ада, който криеше незавършени мисии от предишния му живот.

Тод знаеше, че животът е карма. Действията на човека в сегашния му живот определяха съдбата му в бъдещия. Сегашните му страдания можеха да се дължат само на миналото. Реакцията на кошмарите щеше да определи бъдещето му.

Предишната седмица той остана сам в апартамента на баща си в Бруклин Хайтс. Събуди се с крясъци от най-зловещия си кошмар. Кожата му гореше с неестествена топлина, в гърлото си усещаше пулсираща болка. От лявото му око течеше кръв. Отново бе обсебен от Гонгоро Бенкай, самурай от шестнадесети век, телохранител на лорд Сабуро.

Петдесетгодишният Бенкай, силен, брадат и мускулест мъж, с тъмна кожа, който беше толкова грозен, че зад гърба му го наричаха Земния паяк. Очите му светеха като на вълк и последователите на черната магия вярваха, че тази светлина идва от това, че той се храни с човешка плът. Дуелираше се с такова изключително умение, та някои предполагаха, че е син на Шинигама, господаря на смъртното желание, и на лисицата, онова същество, което може да призовава демони.

Бенкай бе убил шестдесет души с дългия и късия си меч. Убиваше с помощта на Айки-риу, дух, водещ началото си не от мъртвите, а от живите. Този дух пращаше на човешкия ум тъмни и злостни мисли — кръвопролития, отмъщение, омраза — пращаше ги и

ги пускаше по света, за да унищожават. В Япония, където всички вярваха в духове, демони, призраци и фантазии, забележителните умения на Бенкай с меча можеха да се дължат само на невидимия и смъртоносен Айки-рио.

За него честта означаваше да служи на своя даймио, своя господар, с безпределна вяроност до гроб. Заради това сега Тод бе ужасен в сънищата си от една злина, злина, която започна с предателство преди четиристотин години.

Замъкът Икуба, Япония. Август 1585. 2 часа през нощта.

Дъждът току-що бе спрял и нощта бе мъглива и влажна. Бенкай и жената бяха сами в разкошната ѝ шатра с полиран дъбов под, лакирани сандъци от секвоя, вятърни камбанки и сгъваеми паравани, покрити с рисунки. Седяха един срещу друг върху сламени рогозки и пиеха зелен чай.

Жената се казваше Сага, любимата наложница на принц Сабуро. Беше на седемнадесет, дребна и елегантна, с модно почернени зъби, бръснати вежди и фини гребени от стридени черупки, втъкнати в черната ѝ коса. Бенкай я смяташе за жестока, жадуваща за незабавно удовлетворение на най-дребнавите си желания. Говореше онова, което ѝ беше на сърцето, но бе упорита като магаре. Беше пословично груба с всеки, освен с принц Сабуро и с чичо си Нита Киичи, командир на армията на Сабуро.

Четиридесетгодишният Киичи, широкоплещест мъж с хлътнали очи и изключително малка уста, беше карьерист и умееше да ласкае всеки, който подпомагаше издигането му или пъхаше пари в джоба му. Малко бяха хората, толкова упорити в преследване на собствените си интереси като вежливия, сладкодумен военен командир. Бенкай усещаше, че такива хора се продават на онзи, който плати най-скъпо.

Бенкай и Киичи бяха врагове. Враждата помежду им започна, когато той предложи по-висока цена от Киичи за една робиня. Когато Бенкай отказа да му я продаде, тя бе намушкана и никога не хванаха убиеца. Киичи беше горд човек и предпочиташе да види една жена мъртва, но не и в ръцете на друг.

Телохранителят и главният генерал на даймио спореха и за защитата на замъка. Киичи твърдеше, че тя е достатъчно надеждна, а Бенкай настояваше пред принц Сабуро да я усили веднага. От хиляди години в Япония цареше граждански хаос, тъй като феодалите се биеха, за да царуват в цялата страна. Тези битки продължаваха. Ничий човешки живот, ничий имот не беше в безопасност.

Господарят Сабуро отхвърли съвета на Бенкай и предпочете да вземе страната на своя командир. Но и тогава Киичи не престана да обвинява Бенкай, че го е злепоставил пред даймио. Не спомена думата чест; това означаваше да предизвика Земния паяк на дуел, а той още не бе готов да се срещне с прадедите си. Но не беше и от онези, които прощават или забравят. Рано или късно щеше да си отмъсти.

Междувременно позициите на Киичи в замъка Икуба бяха съвсем сигурни. Той ръководеше шпионската мрежа на господаря Сабуро, събираше тъй необходимите данъци и ръководеше една изключително дисциплинирана армия. Беше женен за сестрата на Сабуро. Влиянието му върху даймио бе по-голямо от това на Бенкай, но той все пак мразеше телохранителя и се страхуваше от него.

Бенкай усещаше, че господарят Сабуро е постъпил зле, вслушвайки се в съвета на Киичи за защитата на замъка. Слаб духом и развратен, четиридесетгодишният даймио, дебел и съвсем плешив мъж, имаше нужда от здрави крепостни стени. Бе имал глупостта да влезе във вражда с Тойтоми Хидеоши, най-опасния човек в Япония. Освен че беше император на кралския двор в Киото, Хидеоши управляваше страната и като шогун, военен диктатор. Беше много дребен на ръст, но роден водач. Хидеоши се стремеше да съедини в една страна Китай, Корея и Япония.

Япония трябваше да бъде първото му завоевание. Използвайки армията си, огромна шпионска мрежа и своя чар, той се опитваше да обедини всички даймио под властта си. Сабуро, както и някои други феодали, отказаха да го признаят за единствен властник на Япония. Сабуро бе стигнал даже по-далеч. Кроеше заговор да убие Коронованата маймуна, както наричаха Хидеоши. Това беше рискован план, за който Бенкай знаеше, че може да доведе до лоши последици. Кодексът на бушидо обаче не позволяваше на телохранителя да се

разколебава във верността си. Той беше длъжен да живее и да умре за своя господар.

Шатрата на Сага.

Бенкай слушаше как наложницата му разказва за заговор, заговор за убийството на господаря Сабуро. Заговор, скроен от предатели, живеещи в замъка Икуба.

Той я попита:

— Защо не съобщи това на чичо си?

— Защото най-малкият син на чичо ми е замесен — отвърна Сага. — Чичо ще изпълни задълженията си и ще накаже момчето, но аз искам да му спестя срама, да не го карам да съобщава тези новини на даймио. Не искам чичо ми да знае, че тази информация излиза от мен. Умолявам те да предупредиш даймио.

— Как си се добрала до такива опасни новини?

— Научих ги от моя роб Ичиро, слепия музикант, който дочул някакви мъже да си говорят в конюшните, където той спял. Някакви мъже, които се скрили от дъжда и не си държали езиците зад зъбите.

Бенкай знаеше, че робът няма достъп до даймио. Ичиро можеше да сподели онова, което е чул, само с господарката си.

„Би било по-разумно тя да говори с чичо си — помисли си. — По-разумно и по-лесно. Тя се интересува само от себе си. Защо ще се тревожи, че синът на Киичи е предател?“

Под зоркия поглед на наложницата той вдигна чашата към устните си, опита чая и се намръщи. После погледна вляво, към синия параван, изрисуван със златни гарвани и борове. Пред паравана се бяха събрали комари. Комари, привлечени от някого, скрит зад паравана.

Погледна в чашата си. Чаят беше мътен. Отрова.

Клопка.

Хвърли чашата настрани и скочи на крака. Извади дългия меч и го вдигна с две ръце. С един скок стигна до паравана, нанесе силен удар, срязва оризовата хартия и разцепи черепа на клекналия нинджа, слаб мъж, облечен в черно.

Сага изкрещя:

— Твърде късно е, Земни паяко. Няма да стигнеш навреме до господаря си. Сега той принадлежи на нинджа! На нинджа!

Нинджа. Кланове от убийци, обучени в бойните изкуства, шпионажа, изнудването, убийствата. Мъже и жени в черно, чиято сила, бързина и издръжливост ги превръщаха във великолепни атлети и машини за убийство. Заради превъзходното им обучение много хора ги смятаха за свръхестествени същества. Практиката им, нинджитсу, бе прикритост или изкуството на невидимите. Нинджа означаваше „хора, които се вмъкват“.

Когато мъртвият падна върху раздрания параван, Бенкай се обърна и разсече атакуващия нинджа, размахал голяма дървена тояга. Трима нинджи се показаха през отворения прозорец, скочиха на пода и с викове се втурнаха към него. С късия меч в едната ръка, с дългия в другата и изпълнен с безумното желание да убива, телохранителят хукна да ги посрещне.

Отсече ръката на един от нападателите до лакътя, заби късия меч в незащитената мишница на втория и когато третият се опита да увие верига около глезените му да го събори, той подскочи над веригата и се приземи на пода. После веднага заби острието на късия си меч в гърлото на нападателя.

Изпълнен с желание да унищожи коварната Сага, Бенкай се завъртя и в лявото му око се заби стрела. Болката беше непоносима. Залитна назад, после спря. Все още го атакуваха, а беше полусляп.

Движен от невероятна вътрешна сила, успя да се задържи на крака, да не обръща внимание на жестоката болка в черепа си. Пътят на воина беше смъртта. Животът на самурая не му принадлежеше; той принадлежеше на господаря му, а да отдаде живота си за своя господар бе слава за самурая.

На светлината на книжните фенери и блещукащите борови факли Бенкай успя да преброи останалите нападатели. Четирима нинджи. И Сага. Видя дупка в пода. Там наложницата бе крила нинджите. Видя и оръжията им — тръба с отровни стрелички, мечове, верига с утежнен стоманен край, дървени тояги. И ханкуй, лъкът, с който простреляха окото му. Нищо не можеше да се сравни с меча Мурамаза, оръжие, което жадуваше да отнема човешки живот. Оръжие, което принуждаваше собственика си да убива.

С металното си ветрило Сага посочи към Бенкай.

— Той кърви. Не е демон. Убийте Земния паяк и аз ще уредя да ви платят двойно повече, отколкото ви обещах. Той не трябва да

стигне до Сабуро.

Самураят чу виковете от двора и от помещенията на пазачите, от насипите и от долния етаж. Страховитите нинджи с невиджаните си и нечувани методи да сеят смърт се бяха промъкнали в замъка. Можеха да го направят само с помощ от вътре. Проклет да е онзи, който предаде замъка Икуба.

Такава интрига бе над възможностите на Сага. Някой по-лукав от нея бе скроил това предателство и този някой можеше да е само чичо ѝ. Макар че вкусваше от собствената си кръв, Бенкай се закле, че предателството на Киичи няма да остане ненаказано. В този живот или в някой от следващите, той щеше да плати за това, което направи тази нощ.

Забрави за стрелата в окото си. Нямаше време да я вади или да се грижи за раната си. Честта му изискваше да се добере до господаря си веднага или да бъде отхвърлен от всички богове и от прадедите си.

Захвърли късия меч, изкрещя и се втурна срещу четиримата нинджи. Без да се обръща, заби дългия си меч в корема на един от нападателите, после го извади и с широк замах наляво преряза гърлата на двама от противниците си. Бързо се извъртя надясно, изби тоягата от ръцете на последния, после нанесе силен удар с меча и разполови нападателя от дясното рамо до лявото бедро. Последният, четвъртият нинджа бе убит само за три секунди.

Накрая притисна върха на дългия си меч в гърлото на ужасената, разплакана Сага и попита:

— Киичи?

Тя кимна няколко пъти.

Бенкай я обезглави с един удар.

Зазоряваше се, когато Бенкай, все още със стрелата в окото, коленичи пред дъбовата врата на господаря Сабуро и се приготви да си направи сепуку — ритуално самоубийство, чрез което победеният воин избягваше позора.

Четирима пазачи от замъка го наблюдаваха как изважда дългия, после късия меч от колана и поставя двете оръжия на пода вдясно от себе си. Кървавата глава на Сага остана вързана на колана

му за дългата си черна коса. Бенкай разтвори кимоното си. Дъбовата порта пред него се тресеше от ударите на тарана, понесен от крещящите, ругаещи нинджи.

Водени от Киичи, те бяха изклали офицерите на Сабуро и гарнизонът бе останал без водачи. Облечени с униформи на Сабуро, няколко нинджи свободно заобиколили замъка и двора му, избивайки всеки, когото видят. Настъпила паника. Тъй като вече не вярваха на другарите си, по-уплашените от войниците се бяха барикадирали в едно помещение и отказваха да се бият.

С или без всичките войски на Сабуро битката за замъка Икуба беше изгубена. Крепостта сега беше в ръцете на предателя Киичи и на Коджа нинджа, клан достатъчно силен, за да управлява своята провинция. Отвън дворецът бе обсаден от хиляди кавалеристи и пехотинци на Хидеоши, армия, която никога не беше побеждавана в битка. Замъкът Икуба беше обграден, а защитниците му — обречени.

Сепуку бе единственият начин, по който Бенкай можеше да избегне пленничеството и да запази честта си. Самоубийството бе за предпочитане пред възможността да попаднеш в ръцете на омразния враг. Само преди минути под позлатения таван, украсен с рисунки на морски брегове и водопади, Бенкай помогна на господаря Сабуро в сепукуто на даймио.

За да го направиш, бе необходимо да притежаваш смелост и самообладание, характерни само за истинския воин. Сабуро не беше чак такъв мъж. Беше слаб и Бенкай знаеше това. Със сигурност куражът на даймио щеше да го напусне в последния момент. Ето защо той направи на господаря си една последна услуга.

Когато просълзеният Сабуро посегна с треперееща ръка към церемониалния нож, Бенкай бързо го обезглави и така предпази даймио от срама, че е страхливец. Като кайшаку, втори и езекутор в ритуалното самоубийство, Бенкай можеше да прекрати агонията на господаря си винаги когато пожелае.

Тъй като дъбовата порта се тресеше под ударите на тарана, той се приготви да затвори очи за този свят. Гири, дългът, изискваше да убие Киичи. Нямаше да може да го направи в този живот. Но съществуването беше вечно. И двамата с Киичи щяха се прераждат още много пъти. Бенкай щеше да се самоубие, надявайки се, че когато боговете видят чистотата на душата му, те още

веднъж ще го изправят очи в очи с Киичи. Това можеше да отнеме и хиляди години, но самураят беше предопределен да върне кръв за кръв, злина за злина.

Някой го извика. Той погледна през рамо и видя Асано, командира на охраната. Той пристъпи напред, спря и се поклони. Едрият замислен мъж беше най-близкият му приятел. Стенейки тихо, пазачът предложи да бъде втори, да прекрати агонията му. Телохранителят кимна. Вече отслабваше. Болката в главата му ставаше непоносима. Олюля се, готов да умре.

Миг по-късно дъбовата врата се разби. Но резето и пантите още държаха. Бенкай чу как Киичи подканва нинджите да заловят него и Сабуро. Крещеше, че ще си отмъсти на Бенкай за убийството на Сага.

Портата изскочи от пантите и маскираните ниндзи се втурнаха в пълния с пушек коридор в богато украсените покои. Събаряха сгъваемите кедрови паравани, статуетките от слонова кост и ръчно гравирани мебели от секвоя. Водеше ги Киичи. Когато видя коленичили Бенкай, той извика:

— За теб няма достойна смърт. Кръв за кръв. Твоят живот за живота на Сага.

Бенкай посегна за меча Мурамаза. Силите почти го бяха напуснали. Ако не вдигнеше оръжието си, Киичи щеше да се превърне в инструмент на смъртта му. Срамна, безчестна смърт. После чу как Асано изкрещя и се втурна покрай него с вдигнат меч. Той атакува Киичи, който беше по-добър боец от него. Приятелят му жертваше живота си, за да може Бенкай да умре достойно.

Нинджите мълчаливо наблюдаваха как Киичи и Асано се дуелират и влагат всичките си умения в боя. И двамата крещяха, за да се окуражават и да повдигнат духа си. Но Киичи го нападна с лъжлива атака към главата, после се наведе и прониза противника си в корема.

Когато Киичи се обърна да погледне Бенкай, един от маскираните ниндзи пристъпи напред и постави ръка на рамото му. Заповяда на Киичи да не напада Бенкай. Един приятел току-що бе дал живота си, за да може самураят да умре с чест. Жертвата на пазача не трябваше да отиде напразно. Киичи освободи ръката си и се втурна към телохранителя. Трима въоръжени ниндзи препречиха

пътя му. Единият заплашително вдигна крива кама и го принуди да се върне към вратата.

Без да обръща внимание на нинджите, Бенкай сграбчи стрелата с две ръце, отчупи стъблото, оставяйки острието в окото си. Захвърли парчето окървавено дърво и вдигна дългия нож на Сабуро. Лицето му бе присвито от болка, но не извика. С изключение на Киичи всички наблюдаваха с възхищение смелостта на телохранителя.

Бенкай каза:

— Ще ви покажа как умира истинският воин — когато сам той пожелае. И с последния си дъх се заклевам да се върна и да накажа онзи, който предаде моя господар. — Погледна към Киичи, който се опита да издържи погледа му, но накрая се принуди да отмести очи встрани.

После, без колебание, Бенкай вдигна дългия нож на Сабуро, хвана дръжката с две ръце и заби острието дълбоко вляво. Трепна, но не издаде никакъв звук, после бавно дръпна ножа надясно със смелост, невиджана дотогава от нинджите и от Киичи. Леко вдигна острието нагоре в един разрез, наречен джумонджи. Само най-смелите самураи се решаваха да направят този разрез.

Спря за няколко секунди, събра всички сили, после извади ножа, заби кървавото острие в устата си и падна по очи върху постлания под.

Докато изумените нинджи гледаха и не вярваха на очите си, небето стана черно като смола и диво заблестяха светкавици. Замъкът изведнъж бе облян от студен дъжд, посипаха се огромни парчета град, последвани от земетресение, което унищожиха хора, зверове и сгради. Пожари и чума последваха земетресението и една трета от огромната армия на Хидеоши загина за четиридесет и осем часа. Заговори се, че Айки-рио, най-злият от всички духове, си отмъщавал за смъртта на Бенкай и това било първото отмъщение от многото, които щели да последват.

По-късно Киичи спеше само в осветена стая, в легло, заобиколено от въоръжени пазачи. Коридорите на замъка му имаха „славееви подове“, сложно изработени подове, които „пееха“ или писукаха, когато някой стъпеше върху тях, предупреждавайки за приближаването на убиец. От таваните на замъка висяха тежки

мрежи, готови да паднат върху враговете на Киичи. Имаше и врати капани, които се отваряха към ями със забити отровни бамбукови прътове, виещи се коридори, нарочно водещи към смъртоносни опасности, скрити пружини, които изстрелваха отровни стрели. Всичко бе пригодено да го запази от завръщането на Бенкай, Земния паяк.

Две години след като предаде замъка Икуба, Киичи също умря от собствената си ръка. Той обаче не избра воинската смърт от сепуку. Глътна отрова. Призна на наложницата си, че това е единственият начин да избяга от Бенкай и Айки-рио. И двамата му се явявали насън и не му давали покой.

Незавършените мисии от предишния живот.

Тод седна до бюрото в стаята си и си завърза обувките. Дигиталният часовник пред него показваше 11:09 вечерта. Трябваше да побърза. Трябваше да стигне в Китайския квартал преди полунощ. И дума не можеше да става някой да го спре в този късен час. Баща му беше на вечеря с приятел, а мащехата му Жан наскоро се премести в хотел.

Тод стана, отиде до гардероба и се наведе. Бръкна в един кафяв кожен ботуш и извади оттам колан. Вдигна го и докосна малката тъмна тока. Затрепери, все едно че беше премръзнал. Токата бе направена от меча Мурамаза на Бенкай.

Прекара колана през гайките на джинсите си и затегна токата. Застана разтреперан и със затворени очи. После се изпоти и задиша тежко, свлече се на колене до леглото си, сграбчи възглавницата, после пак падна на пода. Тялото му се стегна, гърбът му се изви и той припадна. Полежа спокойно, а когато дишането му се нормализира, се изправи на крака.

Отиде до прозореца и погледна към тъмната Ийст Ривър и към светлините на Бруклинския мост. Стоеше неподвижно. Младото му лице беше безчувствено, очите — безизразни.

После излезе от апартамента, за да започне пътешествието, което щеше да го изправи очи в очи с Киичи.

7.

Ди Палма отиде в Китайския квартал, за да си върне един дълг.

В ресторант на Мот стрийт вечеряше с Мартин Маки от хонконгската полиция — единственият друг бял в късната неделна тълпа. Маки бе избрал мястото. Колкото повече китайци има в ресторанта, обясни той на Ди Палма, толкова по-добра е храната.

По тротоара не се тълпяха хора в очакване да влязат вътре. По витрините нямаше макети на храната, която се сервира. Добри знаци, каза Маки, който пристигна в ресторанта направо от летище „Кенеди“. На чист кантонски помоли управителя за маса до прозореца и за обслужване от най-добрия сервитьор на смяна. След кратко обсъждане на менюто поръча телешко с аспержи в кафяв бобен сос за себе си и фиде в телешки бульон за Ди Палма. Поръча и на двамата по чаша зелен чай. Маки рядко даваше възможност на някого да му откаже.

Като всички ресторанти в Китайския квартал, които Ди Палма познаваше, и този не беше много изискан. Беше малък и мрачен, с черни пластмасови маси, вентилатори на тавана и под, покрит със стърготини. Собственици на такива ресторанти можеха да бъдат от престарели китайски бабички с дълги копринени ризи до младежи в сини джинси, модни прически и татуирани рамене. „Същата пасмина ще видиш и по моя край — каза Маки. — Всички говорят и ругаят на кантонски, шанхайски, мандарински и тай, а бабичките имат най-мръсния език.“

Мартин Маки наближаваше седемдесетте, слаб, дълголик англичанин, чиито четинести руси мустачки скриваха белега на устата, получен при битка с пистолети в Колуун. В Хонконг работеше към НКСК — Независимата комисия срещу корупцията, която разследваше органите на полицията. Беше интелигентен, упорит и тъй като мразеше незавършените работи, изцяло се посвещаваше на мисията си и не отстъпваше, докато не постигнеше целта си.

С времето започна да смята, че от работата в полицията човек става суров и тесногръд, ако предварително вече не е бил такъв.

„Какъв кисел и придирчив господинчо се оказах — каза той веднъж на Ди Палма. — Никога не успях да се издигна над жестоката си убеденост, че винаги съм прав.“

Франк се запозна с него преди тринадесет години в Хонконг, докато се възстановяваше от раните, получени в престрелката с Ники Манг. Както често става с ченгетата, общата професия бързо ги направи близки приятели. И когато стана ясно, че приятелите на Ники Манг се готвят да направят втори опит за покушение срещу него, Мартин Маки отиде да се види с хората на Манг и да ги предупреди недвусмислено да се откажат от тази работа.

Говореше се, че самият Маки е можел да бъде убит, защото е посмял да заплаши Триадата заради някакъв чужденец, макар и колега полицаи. В крайна сметка шефът на Триадата не предприе нищо, тоест реши да не се занимава с чужденеца, който бе убил няколко от хората му. По-късно един приятел на Ди Палма от хонконгския Отдел за борба с наркотиците му каза за компромиса, който му е спасил живота.

Компромисът. Ди Палма бе оставен жив. Но цената на живота му била малка услуга, която Мартин Маки в бъдеще щял да направи на шефа на Триадата. Макар да беше любопитен каква е била цената за живота му, той никога не попита приятеля си за нея. Пък и самият англичанин не му каза нищо.

Ди Палма реши, че така е по-добре. Хонконгската полиция бе разяждана от систематична и организирана корупция, която позволяваше на Триадите да разцъфтяват в продължение на години. Реши, че е по-добре да не знае някои неща за англичанина. Ето защо не си даде труд да разпитва Маки след тринадесет години, когато той му се обади, за да му каже, че пристига в Ню Йорк, защото се нуждае от помощта му.

Франк започна разговора в ресторанта на Мот стрийт.

— Каза, че било въпрос на живот и смърт.

— За нещастие се отнася за мен. Бях предупреден да спра разследването на пожара в една манилска фабрика или да се подготвя да напусна този свят. Преди около две седмици пожарът унищожил завода на „Таалтекс Електроникс“. Изгоряха четиридесет и пет жени. Една от тях бе кръщелницата ми Анджела Рамос.

— Разбрах за пожара. Но не знаех, че Анджела Рамос ти е кръщелница.

— Явно си чувал за нея.

— Жена ми Жан се възхищаваше от нея. Мислеше, че тя е невероятна жена, щом е подела борба с шефовете на фабриката. Медиите тук започнаха да се интересуват от нея точно преди смъртта ѝ. Казваш, че пожарът не е бил случаен?

— Било е подпалване, което е трябвало да отвлече вниманието. Четиридесет и три млади жени са били изгорени живи, за да се прикрие убийството на Анджела Рамос и на компютърната операторка Елизабет Куан.

— Кой е заповядал убийството на Анджела?

— Лин Пао, име, познато на всички нас. Елизабет Куан щеше да даде на Анджела Рамос дискета с подробности за това как той е перял парите си чрез „Таалтекс Електроникс“, американска многонационална компания.

Ди Палма почука с палец по сребърната топка на бастуна си и каза:

— Колко малък е светът. — После спомена за скорошната си среща с Грегъри ван Руутън. — Ван Руутън намекна, че баща му Нелсън Бърлин въртял някакви мръсни номера в Манила. Същият Нелсън Бърлин, който притежава „Таалтекс Електроникс“. — Погледна през прозореца. От другата страна на Мот стрийт видя шумна галерия с видеоигри. После изрече замислено: — Нелсън Бърлин и Черният генерал.

Маки кимна.

— Доста слухове се носят по тази тема в Далечния изток. Американският индустриален капитан и водачът на Триадата. Между двамата няма официална връзка, което не означава, че не са дупе и гащи.

— Лин Пао те е заплашил, че ще те очисти?

— Да. Напоследък копелето е станало доста злобно. Всичко му е тръгнало наопаки. Лош джос, така му викаме ние. Загуби пратки с наркотици и оръжие. Загуби някои от хората си в битки със съперниците си. Подпалиха един от игралните му домове в Сидни и това му струваше доста пари. Разбрах, че за малко не е бил убит от снежния леопард, който държеше в частната си зоологическа градина. Като че котка му е минала път. Психически никога не е бил твърде уравновесен. Смята, че не трябва да се ровя в тази работа с пожара и

Анджела. Но това е нещо, което не мога и няма да направя. — Мартин Маки посегна към чашата чай. — Както и да е, дошъл съм, за да потърся подкрепата ти. Смятам, че ако ми помогнеш да разнищим този пожар, ще мога да поживея още малко.

— Искаш да кажеш, че Лин Пао няма да посмее да убие журналист.

— Така ми се струва, макар че никога не можеш да предположиш накъде ще избие лукавството му.

— Като говорим за лукавство, не е трябвало да прелетиш такова огромно разстояние, за да ме помолиш за помощ.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да чуя останалата част от историята.

Маки въздъхна, бръкна във вътрешния си джоб и извади бял плик. Подаде му го. Той погледна плика, но не го отвори.

— Това е часовник „Патек Филип“ — каза Маки. — Беше намерен на мястото на пожара, в бараката, където загинаха Анджела и другите. Още работи. Казаха ми, че една кутия с инструменти го е запазила от пламъците. Успях да го купя от полицията в Манила.

— Не ми спомена, че си ходил в Манила.

— Пропуснал съм, уверявам те, че не е нарочно. Да, бях там. Отбих се на път за насам. Огледах, зададох няколко въпроса и се правих на глупак, докато не ме помолиха да си тръгна. Всичко беше прикрито. Палежът, убийството на Анджела, връзката между Триадата и Нелсън Бърлин. Филипините са точно толкова корумпирани колкото по времето на Маркос. Прави се всичко, за да се защитят многонационалните компании, защото те носят твърдата валута, нали разбираш? Слава богу, че съм отделил малко пари настрана.

Ди Палма се замисли какво ли има предвид Маки под „малко“. Беше чувал за един китайски сержант от полицията, който напуснал Хонконг и се оттеглил в Канада с шестстотин милиона американски долара. Всяко хонконгско ченге, което не се пенсионираше червиво от пари, просто не беше се опитало да ги натрупа.

Той опипа втория предмет от плика — половинка от хилядадоларова банкнота. Можеше да предвиди следващата реплика на Маки.

Англичанинът каза:

— Човекът, който притежава втората половина от банкнотата, иска да предаде дискетата с детайлите за прането на пари, за сделката между Лин Пао и Нелсън Бърлин.

— Ти си се свързал с този тип. Защо тогава сам не изнесе дискетата?

— Защото, както казах, сега богатите притежават Филипините точно както по времето на Маркос. Защото те искат този проблем да се потули, за да не подплашат чуждите компании. Защото ме претърсиха много внимателно, преди да ми позволят да напусна страната. Тъй като подозирах, че ще стане точно така, реших, че е по-умно да оставя дискетата на онзи човек. Той ще я предаде в подходящото време.

— И кой е човекът с дискетата?

— Раул Гутанг. Работи в компютърния отдел на „Таалтекс“. Той ме намери. Твърди, че е много разстроен от онова, което се случи с Анджеа и с момичетата.

— И колко му плащаш за дискетата?

След дълго мълчание Маки каза:

— Ти така или иначе ще разбереш, дори и да не ти кажа. Сто хиляди долара.

„Ето това наистина е дребна сума“ — помисли си Ди Палма.

— Ами как изнесе часовника?

Маки се усмихна:

— Едгар Алън По. Нали знаеш, скрий го така, че всички да го виждат. Просто го сложих на ръката си и го изнесох от страната. Никой не обърна внимание.

Часовникът, обясни той, бил намерен в бараката и очевидно не е принадлежал на някоя от жените, които печелят по един долар на ден, нито пък на някой от пазачите, които печелят малко повече. Едно ченге от Манила се сетило за някакво оплакване за грабеж. Било подадено от Джордж Мей, хонконгски бизнесмен, който твърдял, че една проститутка му откраднала подобен часовник. Проститутка джудже.

Ди Палма се опита да не се разсмее.

— Проститутка джудже?

— Казва се Хузиана де Вега. Живее в манилския Китайски квартал с един пазач от „Таалтекс“ на име Леон Баколод. Тя е отрекла всякаква връзка с господин Мей. Нейната дума срещу неговата, така че нищо не може да се докаже за часовника.

— Мислиш, че Баколод е оставил часовника в бараката? — попита колегата му.

— Като пазач той може да влезе и да излезе когато си поиска. Няма досие за палежи, но това нищо не означава.

— Означава, че ако е факла, трябва да е дяволски добър.

Когато Маки отишъл в Манила, Баколод и джуджето били на почивка, така че той не успял да ги разпита. Колкото до дискетата, Раул Гутанг още не бил получил парите. Притежавал само половината от номера на банковата сметка в Цюрих, съдържаща стоте хиляди. Втората половина от номера била върху банкнотата, която сега държал Ди Палма. Едната половина не вършела работа без другата.

— Значи искаш от мен да отида до Манила, да поразпитам за пожара и да взема дискетата.

Маки кимна и продължи:

— Между другото, как стана така, че се срещнахте с Ван Руутън? Имах впечатлението, че не се обичате много.

— Това е лично — отвърна Франк, а той кимна и приглади мустаците си.

Ди Палма си помисли за Жан, жената смесица от мрак и светлина. Беше енергична, егоцентрична, изключително амбициозна. Но беше и мила, вярна, уязвима. Тя му помогна да преодолее трудностите, когато започна работа в телевизията. Ако дължеше на някого успеха си като журналист, то това беше единствено на нея.

Но той трябваше да живее и с тъмната ѝ страна, с нейната сексуалност, нещо, което в миналото я бе въвлякло в опасни връзки с опасни мъже. Тя знаеше, че тези чувства могат да бъдат разрушителни, и след брака им се бореше с тях. И двамата се надяваха, че тази част от живота ѝ е вече минало, че тя най-накрая е потиснала тъмната си страна.

Но после тя се свърза с един мъж, който още веднъж извади наяве тъмната ѝ страна, мъж, който можеше да я завлече единствено на дъното. И то не просто някой мъж, а Грегъри ван Руутън. Ди Палма се чудеше дали Жан някога е била негова, за да може да я загуби.

Предишния ден разговаря с Бъди Боско, електротехник в телефонната компания, който вършеше и други услуги на някои свои клиенти. Бъди не беше евтин, но си държеше езика зад зъбите. Ди Палма се изръси доста, за да научи, че апартаментът на Жан в хотел

„Периджи“ на Западна петдесет и шеста улица в Манхатън се подслушва. Болнавият, упорит електротехник, който не вярваше на телефоните и предпочиташе да доставя докладите си лично, каза, че е намерил ултраминиатюрни микрофончета в слушалките, в спалнята и във възглавничките в дневната. Оставил ги на мястото им.

Желаел ли Ди Палма да разбере кой ги е поставил там? Той му отговори, че не желае. Бъди Боско сви рамене и си излезе с един плик стотачки. Предпочиташе пари в брой. Междувременно едно на нула за Ван Руутън. Нелсън Бърлин наблюдаваше Жан. Може би по заповед на Черния генерал.

В ресторанта Маки каза на Франк:

— Готов съм да си стегна багажа, да се пенсионирам във Флорида. Имам един имот на брега в Кей Бискейн. Притежавам ресторант за морски храни, инвестирал съм и в една риболовна флотилия. Време е да започна да се наслаждавам на златните си години.

В гласа му се появи напрежение. Ди Палма го погледна внимателно. Маки, съсредоточен върху храната си, държеше умело клечките и си вземаше ориз от малка купичка.

— Шибаните Триади. Те практически притежават Хонконг. Писна ми да се боря с тях. Адски ми писна.

Остави ориза и клечките и каза, че в момента се провежда чистка на хомосексуалистите в полицията. Чистката в Хонконг беше нещо сериозно, тъй като законите против хомосексуализма бяха меко казано варварски. Содомията се наказваше с доживотен затвор.

И както можеше да се очаква, полицейската чистка се провеждаше с типичното британско високомерие и нетърпимост.

— Лин Пао стои зад всичко това, разбира се — каза англичанинът. — Използва влиянието си в полицията, което е значително, за да започне лов на вещици срещу гейовете. Искане да ми върже ръцете, да престана да се ровя в смъртта на Анджеа.

Мартин Маки беше хомосексуалист. Фактът, че освен това беше и забележителен полицай, нямаше да го спаси от затвора, ако ловците на педерастии бяха решили да го спипат.

— Попитаха ме за имената на колеги офицери или служители от колонията, които са гейове, но аз отказах да сътруднича. И двамата с теб знаем, че полицията в Хонконг е доста корумпирана, а аз вече съм

направил достатъчно компромиси. Но не съм информатор. Няма да предам гейовете, с които съм служил, нито пък ще натопя някои от членовете на управляващата класа. Останала ми е малко чест и искам да я запазя, ако мога.

Каза му, че ако разбере подробности за пожара в Манила и публикува откритията си, той може да даде на Анджела справедливостта, която тя заслужава. Комунистите, които се готвеха да завземат Хонконг, нямаше да харесат никакви критични публикации. Особено такива, които щяха да попречат на американските бизнес технологии и пари, от които те толкова много се нуждаеха. Само намесата на Ди Палма можеше да сложи край на преследването на хомосексуалистите.

Мартин Маки изчака да види реакцията му; гледаше го, без да мигне. Франк най-накрая пхна белия плик в джоба на самото си, а англичанинът се отпусна на стола си и погледна навън към Мот стрийт.

— Знаеш ли, че Лин Пао е собственик на този ресторант? — попита. — Така е. Той притежава целия този блок. Всяка брава, стъкло и парченце килим.

— Разбрах, че Пао притежава и най-голямото казино в Лас Вегас — отвърна Ди Палма.

Маки кимна и продължи:

— Така е. Собствеността е скрита зад цял лабиринт от компании, но истината е точно такава. Парите на Пао са инвестирани в американски филми, вериги за бързи закуски, продажба на автомобили, компании за безалкохолни напитки. Черният генерал е душата на бизнеса.

— Съществува и другият Лин Пао — продължи Маки, — онзи, който унищожава всеки, изпречил се на пътя му. Лин Пао, който иска да се разбере, че Ван Руутън няма да живее дълго. Като говорим за жестоки хора, в този ресторант забелязвам поне половин дузина от главорезите на Пао. Виждал съм грозните им мутри в Хонконг. Бих казал, че те познават. През носа ще ми излезе това, че съм разговарял с представител на американската преса.

— Чувал ли си нещо за голяма среща на водачите на Триадите в Хонконг? — попита Ди Палма.

— Това от Ван Руутън ли го разбра?

Той кимна.

— Да, чухме слухове за тъй наречената супер среща. Нищо друго, само слухове. Все още се опитваме да разберем нещо. Изглежда, че Лин Пао е организаторът. Очевидно разбира, че е по-добре нещата да се уредят на масата за преговорите, а не на бойното поле. Теоретично има право, тъй като комунистите скоро ще завладеят Хонконг и Триадите трябва да си търсят по-зелени пасбища. Престъпниците могат да забогатеят тук, в Америка, стига да не привличат вниманието на полицията. От години се говори за компромис между Триадите, но досега не е постигнат.

— Ван Руутън казва, че нещата са на път. Твърди, че това ще стане.

— Ще трябва да разберем. Смятам, че ако Лин Пао иска да се представи пред своите другарчета като страхотен шибан държавник, най-напред ще трябва да убие Ван Руутън. Трябва да покаже поне, че командва собствената си къща. Да си чул нещо друго от господин Ван Руутън?

— Спомена нещо за Нелсън Бърлин, за сестрата на Бърлин и за Китай. Каза, че Бърлин го е направил. Какво, по дяволите, е имал предвид?

— Сигурно е искал да каже, че Нелсън Бърлин е убил сестра си в Китай по време на Втората световна война. Проблемът е, че новината е стара и че това са само слухове. Няма никакви доказателства. Във всеки случай тогава ексекутираха друг човек.

— Беше ли виновен онзи другият?

— Китайците очевидно мислеха, че е виновен. Ексекутираха го. Между другото, той беше американец. Забравен от бога мисионер. Бих искал да попитам твоя господин Ван Руутън какво знае за ролята на шибания си баща в убийството на Анджеела.

Ди Палма си взе от фидето.

— Да се чудиш как Нелсън Бърлин се е хванал да върти бизнес с такъв мръсник като Лин Пао.

— Китай. Войната. Никакви правила. Всичко става. Войната е най-вълнуващото време.

Маки се облегна на стола, притвори очи и започна да си спомня:

— Запознах се с бащата на Анджеела, Мануел, във Филипините веднага след войната. Отидох там през 1947 с един британски екип да присъстваме на процесите срещу японските военнопредстъпници.

Назначиха ми Мануел Рамос за шофьор и личен адютант. После станахме приятели. Дълго поддържахме връзки. Почувствах се много поласкан, когато ме покани да стана кръстник на първото му дете. А, онези дни след войната. Това наистина бяха най-хубавите и най-лошите времена. Един ден чуваме показания как японците се хранели с плътта на пленниците, а на другия ден се напиваме като прасета с евтин ром и отиваме по хълмовете да изровим съкровището, което уж японците скрили там. Всичко, което знам за Азия, започва от онези две доста трескави години с Мануел. Чудесни времена. Мамка му, чудесни времена бяха! — Мартин Маки се наведе към прозореца. — А, ей там. Прилича на Бенджи. Мили боже, точно той е! Бенджи Лок Найн.

Ди Палма погледна към групата китайски младежи, струпали се пред видеоигрите. Маки му посочи Бенджи Найн. Шестнадесетгодишен, силен и красив, с черно кожено яке, джинси, маратонки. Водачът на „Нефритови орли“, най-жестоката китайска младежка банда.

— Малките тигри на Лин Пао — отбеляза той. — Пао показва, а те вършат черната работа. Бенджи си го бива. Роден водач, убиец, изнудвач. Майстор по бойни изкуства, да не споменаваме какъв женкар е. Роден е в Хонконг. Арестувал съм го няколко пъти. Не че няма чар, но е покварен до мозъка на костите. Преди две години го пхнахме в обща килия с един възрастен. Само за една нощ, нали разбираш. Но възрастният сметнал, че такова хубаво младо момченце като Бенджи му е пратено направо от небето, и решил да го изнасили. Имай предвид, че той беше закоравял престъпник, едър закоравял престъпник и садист. Е, на другата сутрин пазачът поглежда в килията и този закоравял престъпник лежи на пода мъртъв със строшен врат. Бенджи междувременно си лежи на нара с ръце зад врата и спокойно си гледа в тавана. Питахме го какво се е случило. Той отговаря, че спял и нямал представа какво е станало. Разбира се, нищо не можахме да докажем. Истината е, че Бенджи е счупил врата на онзи тип.

— Изглежда, като че ли сбирката започва.

— „Нефритови орли“. Най-коравата група в Китайския квартал. Бенджи е най-големият злодей. Всички деца по улиците на Хонконг са чували за него. Мечтаят да дойдат в Америка и да тръгнат по пътя му. Е, какво имаме тук?

— Какво виждаш? — попита Ди Палма.

— Бих се заклел, че чакат да се появи точно това хлапе. Онова доста слабичко хлапе, което тъкмо се присъедини към групата. Онова със светлото кожено яке. Исусе, слушат всяка негова дума! Не съм си мислил, че ще доживея да видя как Бенджи се подчинява на някого. Дърпа си перчема и целува пръстена на това малко копеленце.

— Новото хлапе е по-дребно от всички тях, но като гледам как са го зяпнали, почвам да си мисля, че е въплъщение на Буда. Абе, той не е ли...

Ди Палма също го позна. Преди Маки да успее да завърши изречението си, скочи на крака и хукна към вратата. Момчето, което Бенджи и другите слушаха толкова внимателно, беше Тод.

8.

Беше полунощ, когато Тод въведе Бенджи Найн и трима „Нефритови орли“ в мръсния, мрачен сутерен на салона за масаж на Елизабет стрийт. Салонът беше собственост на „Змии сто стъпки“.

Айвън Хо, охраняван от широкоплещест член на Триадата, със зелено кожено маскировъчно яке и барета, наблюдаваше как хлапетата се строят срещу тях от другата страна на олющената маса за билиард. Вниманието му бе привлечено от Тод, когото не беше виждал досега. „Странно патенце — помисли си. — Не изглежда неспокойно, макар че е сред такива корави момчета. Държи се като някакъв принц. Но той не трябва да бъде тук, след като не е член на бандата. Трябва да скастрия господин Бенджи.“ Още от пръв поглед не хареса момчето. Малкото копеленце изглеждаше адски самоуверено.

Няколко секунди никой не обели и дума, а Айвън Хо и Тод се гледаха втренчено. Бенджи вдигна ципа на военното си яке, после постави ръце върху щеката на прашната маса. Секунди по-късно започна да търкаля щеката напред-назад.

Най-накрая Айвън Хо се изнерви от чакане и попита на кантонски:

— Бенджи, ще ми кажеш ли защо си довел това ново кученце на срещата, без да ме уведомиш предварително? Не ми харесва как оглежда хората. Твърде неуважително. Изведи приятеля си от тук, преди да съм му сторил нещо. После можеш да ми кажеш защо настоя за среща по това време. Какво толкова спешно има, че не можа да ми го кажеш по телефона?

Бенджи, без да вдигне поглед, продължи да си играе с билиардната щека.

Хо каза:

— Бенджи, на теб говоря. Искаше разговор, хайде тогава да разговаряме. Но първо, новото кученце си излиза, и то веднага.

Тод също заговори на кантонски:

— Аз наредах на Бенджи да те доведе тук.

Айвън Хо се намръщи.

— Какво каза?

Момчето продължи да го гледа втренчено.

Ядосаният мъж прокара ръка през късата си черна коса, погледна към тавана, после прошепна нещо на широкоплещестия до него. Той се усмихна. Големият брат щеше да направи шоу. Да наказва и малтретира. Първо малкото момченце с женските очи, после Бенджи. Двамата трябваше да разберат, че не могат да си правят шегички с Големия брат.

Очите му изпъкнаха повече от обикновено и той посочи с пръст към Бенджи.

— Малкото ти приятелче е твърде тъпо, за да разбира нещата. Но ти нямаш извинение. Влачиш ме тук посред нощ, защото той ти е казал да направиш така? Ако хората разберат това, ще кажат, че не мога да ви контролирам, момчета. Така ще загубя уважението на целия Китайски квартал. Няма да мога да си покажа лицето на улицата. Така че сега трябва да ви покажа как да почитате големия си брат. И вие вече никога, разбирате ли, никога няма да доведете непознат на среща без мое позволение.

Обади се Тод:

— Ти не заслужаваш да те уважават. Ти предаде онези, които ти вярваха. Сам Луи, Джоуи Лиу, Елвис Чан. Ти помогна да ги убият.

Айвън Хо отметна глава, сякаш го бяха ударили по лицето.

Момчето се приближи до билиардната маса отдясно, а Бенджи и другите му направиха път. Когато стигна до края на масата, то спря и каза:

— Снощи Питър Чен и Бинг Фонг бяха убити горе. Ще разкажеш на Бенджи и на другите защо предаваш Нефритовите орли.

Айвън Хо сви юмруци и кимна няколко пъти, докато успее да си поеме дъх. Ако Тод неочаквано го бе атакувал физически, той нямаше да се притесни. Но изричането на неприятна истина винаги го зашеметяваше. Реакцията идваше още от детството му, когато съучениците му му се подиграваха, защото лудата му майка удуши двете му сестрички, като преди това им отхапа езиките.

Сега, застанал срещу малкото приятелче на Бенджи, той се сети, че повече не трябва да бъде разиграван от деца. Сега ще се справи с тях както си знае.

Обърна се към Бенджи:

— Разбирам, че си си намерил ново приятелче. Наистина красиво момче. Какво става, да не би вече да не харесваш момичета? Аз мислех, че предпочиташ момичета, Бенджи.

Свали си сакото и го подаде на широкоплещестия. Обърна се към Тод:

— Значи ти ме обвиняваш за онова, което се случи със Сам, Джоуи, Елвис и останалите момчета. Добре, първо работите на „Нефритовите орли“ не те засягат. Не трябва да ти давам сметка за нищо. Второ, не ми харесва, че ме обвиняват в убийство на собствените ми хора. Нямам нищо общо с това.

— Ти си лъжец — извика Тод.

Хо се ухили.

— Добре, ще видим. Ти и аз. Ще направим едно шоу и когато то свърши, ти ще си много тъжен, малко кученце. Повече няма да ме наричаш лъжец. Давам ти дума за това.

Все още ухилен, той нави ръкави. Почти беше привършил, когато един дребосък със зализана коса, златни предни зъби и яке от изкуствена кожа притича в сутерена, втурна се към него и му прошепна нещо. Когато дребосъкът свърши, Хо кимна и новодошлият застана до широкоплещестия.

— Изглежда, че имаме малък проблем — усмихна се Големият брат. — Ву ми каза, че преди няколко минути бил в „Златния фазан“. Там видял един телевизионен репортер да излиза тичешком и да се втурва след вас, момчета. Успели сте да му се изплъзнете и предполагам, че трябва да съм ви благодарен за това. Но разбрах, че той тичал по Мот стрийт и крещял: „Тод, Тод“. Предполагам, че това си ти, малки братко.

Обърна се към Бенджи:

— Разбираш ли какво имам предвид, когато казвам да се пазиш от непознати? Това малко копеленце, което си ми довел тук, е свързано с Франк ди Палма, а ако той започне да се рови из нашите работи, ще си имаме проблеми. Откъде можем да знаем, че Тод, или както и да се нарича, не е шпионин? Може би възнамерява да се присъедини към бандата, а после да ни изобличи пред господин Ди Палма. Мисля, че знае повече отколкото трябва, особено за това, което се случи с нашите момчета.

Всички Нефритови орли, освен Бенджи се отдръпнаха от билиардната маса и се скриха в сянката. Големият брат бе готов да наказва и малтретира. Най-добре да не си близо до жертвите му.

Той тръгна бавно към Тод.

— Двамата с теб, малки братко. Да започваме шоуто.

Тод сграбчи билиардната щека и я счупи в ръба на масата. Половината щека полетя в тъмнината и се приземи до бойлера. С полупритворени очи момчето постепенно се отдели от масата и пристъпи към Хо. Държеше счупената щека с дясната си ръка, ниско и далеч от тялото си.

Айвън Хо бе обучен в чой-ли-фут, боен стил, който комбинираше бързата работа с краката на северното кунгфу със силата на южните бойни стилове. Чой-ли-фут включваше и обучение с дълги и къси оръжия — тояга, копие, тризбец, бойно ветрило, къс меч. В задния си джоб носеше сгъваем нож. Това мършаво хлапе, застанало пред него със счупена билиардна щека, изобщо не можеше да го уплаши.

Разбира се, той беше помогнал на „Змии сто стъпки“ да убият членове на „Нефритови орли“. Заповедите на Черния генерал не се обсъждаха. Щом Лин Пао искаше главите им отрязани и замразени, нека да бъде така. Когато Айвън Хо се опита да разбере защо, не стигна до никъде. Причината за тази странна заповед се криеше в мозъка на Черния генерал. Онези, които обсъждаха въпроса, казваха само, че Лин Пао е душевно разстроен и иска работата да се свърши за двадесет и един дни.

Хо насочи крак към брадичката на Тод. Беше готов да продължи атаката си със соу, кръгов удар с юмрук, който представляваше нокаута в чой-ли-фут. Но ритникът му не улучи. Нямаше възможност да нанесе втория удар.

Движейки се по-бързо от всеки боец, с който Хо се бе срещал някога, Тод пристъпи вдясно и удари капачката на крака му толкова силно, че Хо изкрещя и се хвана за масата, за да не падне.

Беше обърнат с гръб към Тод, който го удари в дясното бедро, после в бъбрека. Той отново изкрещя и се завъртя с извит гръб, като все още се държеше за масата. Точно тогава бойният вик на момчето изпълни сутерена. Дебелият край на щеката се заби в корема на Хо, той се преви и се строполи на пода. Секунда по-късно повърна.

Дълго след това хората в сутерена не можеха да повярват на очите си. Никой не бе побеждавал Айвън Хо. Този път поражението беше пълно. Изумително и неочаквано. Единственият звук, който се чуваше в сутерена, бе учестеното дишане на победения. Той седна на пода и се опря о билиардната маса. Стисна удареното си коляно с две ръце и се опита да се справи с най-лошия момент от живота си. Този момент му донесе огромен срам, но той все пак извади голям късмет, че остана жив.

Широкоплещестият със зеленото яке поклати глава. Не можеше да повярва на очите си. После реагира, като пхна ръка под якето си. Бенджи обаче се оказа по-бърз. Вдигна ръце от масата и миг по-късно измъкна узито изпод бойното си яке. Излая някаква команда на кантонски и „Нефритовите орли“ извадиха пистолети. Всички оръжия бяха насочени срещу двамата членове на Триадата, които бавно вдигнаха ръце.

Тод притисна острия край на щеката в гърлото на Хо и го попита:

— Помагаш ли при избиването на „Нефритовите орли“?

Той кимна.

— Кажи им — заповяда момчето.

— Да, аз помагам на „Осемте ножа от Севера“ да изпълняват заповедите на Лин Пао.

— Кажи им защо.

— Не знам защо. Кълна се в мъртвата си майка, че говоря истината. Знам само, че той се страхува от тях. Най-вече от Бенджи. Заради това най-напред умират другите. Пао иска да изолира Бенджи.

— Имаш предвид, че ако най-напред убие Бенджи, другите може да се обединят, за да му отмъстят.

— Да.

Тод хвърли счупената щека на масата и заяви:

— Кажи на Черния генерал, че не е променил нищо с убийството на снежния леопард и на свещеника. Той трябва да си плати за злините, които е извършил през този живот и през предишния. Снежният леопард беше сигнал, че Боговете са го изоставили. Предай му, че свещеникът е казал истината.

Айвън Хо се хвана за корема. Болката беше невероятна. Никой не беше го удрял толкова силно. Нито по време на тренировки, нито в двубой, нито в бандитски нападения. Трябваше да разкаже на Триадата

за това момче. Трябваше да предупреди Черния генерал. Именно Тод беше момчето, от което трябваше да се страхува. Тод, който се биеше като демон. Как може някой, мъж или момче, да се бие така и да бъде човешко същество?

— Кажи на Лин Пао, че преди да минат двадесет и един дни, Бенкай ще го открие — поръча Тод.

После прескочи Хо и тръгна към изхода. Бенджи, с узито, насочено срещу членовете на Триадата, излезе последен от сутерена.

Горе в салона за масаж Тод почука два пъти на една врата наред с мрачния, вонящ коридор. Изчака няколко секунди и почука още два пъти. Бенджи пазеше зад него с узито в ръце. Ослушваше се за всеки звук от стълбите. Но шум се чуваше само от стаите наоколо — касетофон със запис на Джордж Бенсън, проститутка, която пееше на мандарински, мъж, който ругаеше, че е свършил твърде бързо.

Бенджи се ослушваше за членовете на Триадата, които вече бяха тръгнали да убият него и Тод. Едно обаждане на Хо и дузина убийци за минути щяха да нахълтат тук. Налагаше се бързо да изчезват от сградата.

Тод със сигурност не беше дошъл за секс. Тогава какво правеше в коридора, когато трябваше да е на десетки километри от Китайския квартал? Бенджи не разбираше. Знаеше само, че на всяка цена трябва да се държи близо до момчето.

Благодарение на Тод членовете на бандата разбраха кой ги избива. Опасността беше огромна, тъй като този път не налитаха на някоя друга младежка банда, не изнудваха собственик на ресторант за безплатна храна, не рекетираха някой магазинер. Триадата и „Осемте ножа на Севера“ бяха тежка артилерия, даже правителствата не можеха да се преборят с тях. Освен това и Айвън Хо щеше да се нареди сред враговете им, стига Лин Пао да го оставеше жив след унижителното му поражение от Тод.

Големият брат беше гадно копеле. Даже Бенджи се боеше от него. Хо нямаше да се успокои, докато не си отмъсти на Тод. Бенджи се ухили. Може би Големият брат бе започнал да уважава Тод малко повече.

Той видя тайните тренировки на Тод. Хлапето беше страховито, бойният му дух — невероятен. Не можеше да го сравни с никого. Двамата тренираха заедно един-два пъти с къси и с дълги тояги. Тод винаги излизаше победител.

Успя да види и техниката му с нож. Тогава реши, че никога не трябва да тръгва срещу това момче с хладно оръжие. Освен ако не иска да умре бързо, внезапно, светкавично. Бенджи обаче изобщо не беше подготвен за онова, което видя в сутерена — схватката между Тод и Големия брат.

Това момче беше от друга лига. По дяволите, то беше от друга планета. Не беше негова работа да се бие с другите хлапета. Всеки, който успееше да победи Айвън Хо, трябваше да бъде квалифициран като Червена тояга, боен командир на Триадата. Бенджи не можеше да се сети за някой възрастен боец, който да устои на Тод. Тринадесетгодишен и вече Червена тояга. Достойно за книгата на Гинес.

Междувременно членовете на „Нефритови орли“, които дойдоха в салона с Бенджи, си спасяваха кожата. Той им заповяда да предупредят другите от бандата за предателството на Лин Пао, а после да се скрият някъде. Всички трябваше да изчезнат. Да забравят за старите си жилища. Техните закрилници — Черният генерал, Триадата и Айвън Хо, сега бяха техни врагове, а също и „Осемте ножа от Севера“, зловещи убийци, които плашеха Бенджи до смърт.

Защо тогава все още се намираха в салона за масаж? Защото Тод бе специален приятел. Момчето, което познаваше едва от две седмици. Кое го накара да повярва в тяхното приятелство, започнало преди четиристотин години. Техните умове и души бяха съединени по начини, които Бенджи усещаше, макар че не разбираше съвсем. Но той съзнаваше, че да обърне гръб на Тод, означаваше да се прости с живота си.

Вратата на стаята се отвори и Джоан застана пред тях. Беше с евтино палто, бяла кожена шапка и ботуши. Носеше само едно куфарче. Чистокръвна тайванка. И доставена направо от кораба. Бенджи с удоволствие би се позабавлявал с това сладурче.

Но тя беше с Тод, така че трябваше да забрави за нея. Как, по дяволите, се бяха събрали двамата? Та тя бе в Америка само от няколко

дни. Ето още едно доказателство, че Тод не е обикновено човешко същество.

Триадата със сигурност щеше да ги преследва заради това, че са взели момичето. То беше тяхна собственост. Никой не оставаше жив, ако откраднеше нещо от древното общество.

Защо Тод иска момичето? Бенджи се надяваше да живее достатъчно дълго, за да разбере.

Изведнъж той погледна към стълбата. Чу стъпки. Не някой случаен тип, тръгнал към стаите на проститутките, а няколко души, които тичаха нагоре. В Китайския квартал нямаше тайни. Щом двете момчета бяха все още тук, вече нямаше къде да се скрият. Изведнъж Бенджи се уплаши. Но после погледна към Тод и страхът му изчезна.

— Да тръгваме — извика Бенджи и ги поведе по коридора към задния прозорец, към пожарния изход, който щеше да ги изведе на покрива.

Коридорът зад тях се огласи от тропот на забързани хора. Когато чу пукот на автомат, той спря и пусна другите да минат покрай него. Тъкмо щеше да се обърне, за да отвърне на огъня, когато усети куршум в гърба си.

9.

Франк ди Палма живееше на горните два етажа в тухлена къща на Бруклин Хайтс. Прозорците му гледаха към нюйоркското пристанище и към южния край на Манхатън. Предпочиташе спокойствието на Бруклин пред претенциозния Манхатън, място, където келнерите те презираха и очакваха двадесет процента бакшиш, както казваше той на Жан.

Къщата се намираше на Крейнбъри стрийт, място с очарованието и уюта на градче от Нова Англия. Застроено по времето на президента Линкълн, то беше район, признат за ландмарк^[1] от Резервационната комисия „Ландмарк“. Нищо в този район не можеше да бъде разрушено или променено без съгласието на комисията.

— Запазени сме от еврейската светкавица — казваше Жан. Еврейската светкавица бе прякорът на хората, които се занимаваха с разработване на недвижими имоти.

Мезонетът на Ди Палма имаше високи тавани, спираловидна стълба и четири бели каменни камини. Спалнята на горния етаж, главната причина, поради която той нае апартамента, предлагаше забележителна нощна гледка към товарните кораби, туристическите лодки, боклукчийските шлепове и яхтите, минаващи под светлините на Бруклинския и Манхатънския мост. Откакто Жан си отиде Ди Палма прекарваше нощите си сам в спалнята, седеше в люлеещия се стол и гледаше светлините на Манхатън, където тя сега живееше.

Беше почти шест вечерта, когато пълничката, петдесет и пет годишна госпожа Велес, прислужницата доминиканка почука на вратата на спалнята и извика:

— La senora esta aquí.

Жан се беше върнала. В същия момент прислужницата обяви, че вече си отива. Връщаше се в Манхатън, за да помогне при почистването на една брокерска къща на Уолстрийт. После щеше да се прибере у дома и да сготви за съпруга си и за шестте си деца.

Работата в брокерската къща бе подтикнала госпожа Велес да стане дребен, но внимателен инвеститор. Беше я убедило, че е авторитет на фондовия пазар, предположение, което Ди Палма се чувстваше свободен да оспори. Неговият портфейл от сини чипове бе събран от експерти и той подминаваше финансовите съвети на госпожа Велес. После дойде катастрофата от миналата година, предвидена съвсем точно от прислужницата. Ди Палма изгуби почти петдесет хиляди долара и сега се чудеше дали не трябва да я слуша, макар че нейното финансово ноу-хау се базирало върху съдържанието на канцеларските кошчета за боклук.

На излизане от апартамента госпожа Велес не обърна внимание на Жан. Не я хареса още преди две години, когато я видя за пръв път. La senora беше прекалено умна, лесно се отегчаваше, искаше все да става нейното и може би най-лошото от всичко — беше твърде кльощава, за да може да достави удоволствие на някой мъж. Но на госпожа Велес не ѝ беше работа да говори тези неща на господин Ди Палма, така че тя при всяка възможност се отнасяше презрително към Жан, а в същото време беше безкрайно любезна с господаря си.

Когато Жан се появи тази вечер след двуседмично отсъствие, прислужницата я пусна да влезе, без да обели и дума. После обяви появяването ѝ и си тръгна, като се чудеше защо този човек не вземе да изрита жена си. Съпрузите трябва да са на едно и също мнение. Тя се чудеше колко ли още господин Ди Палма ще търпи тази кльощава кучка да го прави на глупак.

Франк отиде в дневната, където Жан гледаше към камината с цигара в дългите си пръсти. Тя беше висока, дългоноса жена, около четиридесетте, със зелени очи и кестенява коса, наскоро боядисана, за да се скрият първите бели косми. Беше облечена в кремава блуза, дълга ръждивокафява кожена пола, кафяви ботуши и широк светлокафяв колан. Докато той се приближаваше, жена му хвърли цигарата си в догарящия огън и се обърна.

— Кога тръгваш?

— Вдругиден — отвърна ѝ. — Ще летим до Сан Франциско, после до Манила.

— Ние?

— Тод и двама негови приятели. Дълга история. Единият е прострелян, но Тод казва, че ще оправи.

Това бе дълга история. Снощи синът му се беше появил с една проститутка тийнейджърка и с едно китайте с бебешко лице, което носеше „Узи“. Според Мартин Маки хлапето работело за Лин Пао и очистило единадесет души.

Ди Палма искаше да отпрати проститутката и хлапето, но Тод настоя да останат.

Жан потрепери.

— Казваш, че Тод пак е обсебен от Бенкай.

Той разтри врата си.

— Аз съм кораво ченге с двадесетгодишен стаж. Виждал съм всичко, правил съм всичко, нали така? Ако някой ми кажеше, че едно дете се превръща в четиристотингодишен самурай, щях да го сметна за луд и да го натикам в изолатора. Но, боже, това е вярно. С кого другото да говоря за това, ако не с теб?

Тя затвори очи и си помисли какво стана последния път, когато Тод се превърна в Бенкай. Преди две години тя имаше връзка с един японски филмов режисьор, който се оказа много опасна личност. Беше протеже на богат японски бизнесмен, чиято мрежа за индустриален шпионаж бе разкрила стотици американски тайни. Двамата японци бяха свързани с няколко убийства. Жан бе станала любовница на луд човек.

Откри едно-две неща за режисьора и индустриалеца, които не трябваше да узнава. Франк, добрият репортер и превъзходното ченге, откри още повече. Обзет от духа на Бенкай, Тод трябваше да убива, за да спаси живота им. И той го направи толкова хладнокръвно, че на Жан ѝ се гадеше. Неспособен да контролира древния дух, който бе посилен от него, синът даже се опита да убие баща си.

Тя предупреди съпруга си:

— Когато се появи Бенкай, някой умира. Нека не бъдеш ти. За бога, нека не си ти! — Изтича до него и той я хвана за ръцете. — Обичам те — прошепна Жан.

Ди Палма я придърпа до себе си и целуна косите ѝ. И тъй като искаше да ѝ вярва, каза:

— И аз те обичам, Жан. — Спомни си думите на баща си: „Или обичаш една жена, или я познаваш. Среден път няма“.

В живота, както и в любовта Ди Палма рядко виждаше средни пътища. Някога учеше в гимназията и работеше в работилницата на

баща си. В същото време беше център-нападател на училищния футболен отбор по време на една победна серия от тридесет мача. Двете години в колежа го отегчиха ужасно, той уведоми, че напуска, и реши да отбие военната си служба.

Търсейки вълнуващи преживявания, успя да влезе в Отдела за криминални разследвания и беше назначен в Берлин. Повечето му случаи бяха свързани с момчета от Юга, които се чувстваха твърде самотни, твърде отегчени и бяха твърде глупави, за да избегнат неприятностите. Ди Палма работеше по престъпления, свързани с наркотици, изнасилвания и кражби. С психари, които убиваха офицерите си, и с бели расисти, които взривяваха барове за чернокожи. Въздържанието не беше характерно за умовете на престъпниците в армията. Той оцеля само защото ги накара да се страхуват от него и да го уважават.

След службата се върна в Ню Йорк, намразил южняците и криминалната съдебна система в армията. Смяташе я за остаряла и едностранчива. Ожени се за едно момиче, което познаваше от петнадесет години и което му пишеше по двадесет писма месечно през единадесетте месеца, когато беше извън страната. Имаше само опита си от армията и сметна за най-подходящо да започне работа в полицията, където през двадесетгодишната си кариера уби шестима престъпници, изгуби трима партньори, жена си и дъщеря си. Тъй като около него умираха много хора, той си спечели прякора Албатросът или господин Сбогом. Сред испаноезичните прякорът му беше Muerte, смърт.

Специалността му бяха наркотиците, на които с времето започна да гледа като на нещо повече от разрастваща се индустрия. Никой не можеше да спре разпространението им, защото те бяха невероятно доходоносни. Американците харчеха повече пари за нелегални наркотици, отколкото за храна, секс, медицинско обслужване, нови дрехи, коли и образование. По цял свят трафикантите убиваха ченгета, прокурори и съдии, ако не можеха да ги подкупят или сплашат.

Но за него това не беше най-лошото. Най-ужасното бе, когато научи, че американските разузнавателни служби подпомагат трафикантите с оръжие, пари и информация и го правят поради същата шибана причина, поради която правят всичко — националната сигурност. Силите на реда водеха нарковойна, докато ЦРУ я

подклаждаше, като подкрепяше трафикантите в замяна на информация и политическо влияние. Ди Палма, който загуби жена и дете от ръцете на трафикантите, реши, че не си струва постоянно да се проваля. Тъй като и дума не можеше да става за компромиси, той се пенсионира като лейтенант, с тридесет и четири награди и надробен от престрелка ляв крак. Възстановиха крака му с мускули от дясното бедро.

Чрез влиянието на един нюйоркски сенатор си намери работа като телевизионен криминален репортер. Седемнадесетгодишната дъщеря на сенатора си имаше проблем, докато Ди Палма не изгори негатива и копията от порнофилма, който тя направила с чернокожия си приятел и още няколко момчета. Била под влияние на ангелския прах. На Франк му липсваше опит в медиите, но го компенсираше с честност, остроумие и по мнението на жените със сексапил. Издири старите си източници на информация, сред които имаше разни умници, политици, колеги от ОБН и ФБР, чужди дипломати, латиноамерикански момичета на повикване, адвокати от Министерството на правосъдието и улични мошеници. Резултатът беше висок рейтинг, големи мангизи, награди за отлична журналистическа работа и просторен кабинет, в който се отбиваше рядко, тъй като предпочиташе да работи на улицата.

Отказа да боядиса косата си за пред камерата или да взема уроци по правоговор, за да се освободи от бруклинския си акцент. Не сложи рогови очила и жилетка. Пред камерата се държеше естествено. Предпочиташе да си излезе от събранията, вместо да обсъжда предложените от ръководството промени. После шефовете на мрежата бързо разбраха, че той не се нуждае от тях, и го оставиха на мира. И започнаха да го ценят още повече.

Срещна Жан, която отговаряше за сериалите и телевизионните филми в Ню Йорк. След провален неуспешен брак и неуспешна кариера като актриса тя се бе принудила да стане продуцент. Беше добра в работата си, но не бе ясно дали я харесваше.

— На това мога да ти отговоря с едно определено „може би“ — сподели тя с Франк. — Някой беше нарекъл правенето на филми истерична бременност. Във всеки случай, докато образователните стандарти си остават ниски, мисля, че ще продължа да се справям.

Влюбиха се почти от пръв поглед, наслаждаваха се на онова, което Жан наричаше отчаяна лудост. Зад амбициите и самочувствието

си тя беше уязвима и доста мила. Беше откровена и притежаваше страст. По нейно признание най-големият ѝ провал беше да упорства в повторението на грешките, особено когато ставаше дума за мъже. Ди Палма я смяташе за неустоима.

От съветите ѝ за това как да се облича пред камерата и как да се оправя с шефовете на мрежата той се почувства малко по-спокойно в един свят, където никога нямаше да се почувства съвсем комфортно. Дойде и неговият ред да ѝ помогне, когато вицепрезидентът на мрежата заплаши да я уволни, ако не му стане любовница. По предложение на Ди Палма тя се съгласи да се срещне с вицепрезидента в един хотел на Медисън авеню, където телевизионната мрежа държеше луксозен апартамент.

Вместо нея се появи Ди Палма, остави законния си „Смит & Уесън 38“ на масичката за кафе близо до вицепрезидента, който изцъкли очи при вида на патлака. „Шибан цивилен — помисли си Франк, — никога в живота си не е виждал зареден пистолет.“ Лесно събуди съвестта на човека. Каза на ужасения вицепрезидент:

— Хайде да си поговорим за Жан.

Ди Палма се съгласи да поговори и с бившия ѝ съпруг Рой Песта, който си имаше скъп кокаинов навик и искаше тя да плаща за него. Ако откажела, щял да плисне киселина в лицето ѝ. Даже без да е дрогиран, Рой си беше избухлив; за една година брак той ѝ беше счупил носа, ребрата и левия палец. Съвсем не беше изненадващо, че тя прие заплахата му на сериозно. Но Франк я предупреди:

— Платиш ли му веднъж, никога няма да се отървеш от копелето. Ще идва всеки път, когато закъса или когато дилърите му подпалят задника да си плати дълговете. Аз ще поговоря с него — обеща ѝ.

Апартаментът на Хюстън стрийт, където Рой Песта живееше с безработна танцьорка на име Америка Коко, приличаше на кочина със счупени прозорци, мръсотии по пода и без никакви мебели. Мургавият, красив Рой Песта, който някога познаваше всички обертелниери в Манхатън и можеше да размеси колода карти само с една ръка, бе нагледното доказателство за последствията от злоупотребата със снежинки. От кокаина той беше станал неуправляем и видимо опасен.

Показа на Ди Палма среден пръст и му предложи да си го раздели с бившата му жена. После наруга Жан, заяви на Франк, че

мрази италианците, а накрая си разкопча панталона и се изпика в опасна близост до обувките на госта. Когато Палма го нарече задник, Песта го нападна с ръждива форма за печене на вафли. Ди Палма вдигна бастуна си и счупи дясната му китка, после му направи лека фрактура на черепа. Това обаче не спря Рой Песта, който заведе дело.

Адвокатът му и адвокатът на Ди Палма седнаха да преговарят и когато приключиха, най-доброто, което Ди Палма можеше да получи, бе да плати сметките за лечение на Песта и да се изръси с още пет хиляди долара. „Забрави за самозащитата — каза адвокатът му. — Америка Коко е готова да отиде в съда и да се закълне, че ти си нападнал Песта без причина. В твоя вреда е и това, че спиш с бившата му жена.“ Франк плати петте хилядарки, с които Песта и Америка Коко заминаха за Хюстън, където в един неделен следобед дрогираният Песта грабнал отвертката и намушкал Америка Коко осемдесет и осем пъти.

Ако Жан бе непредвидима и чувствена, Ди Палма беше верен, сериозен и упорит мъж, подтикван от природата си да преследва жената, която му се изплъзваше дори когато лежеше в прегръдките му и му казваше, че го обича. Тя го предупреди за своя неспокоен дух, че се бори със себе си във всеки момент от живота си. Според нейните думи той бил първият мъж, който бил по-силен от нея и това, от една страна, било най-доброто, но от друга — най-лошото нещо, което се случвало в живота ѝ.

— Обичаш ли ме? — попита я.

— Да — отвърна тя. — Чувствам се сигурна с теб. Бих искала да ти обещаая, че никога няма да те нараня, но не мога.

Спомняйки си, че в любовта няма средни пътища, Ди Палма я помоли да се омъжи за него и когато тя се съгласи, той ѝ каза, че никога в живота си не е познал подобно щастие.

В дневната на апартамента си на Бруклин Хайтс Франк подаде чаша „Дюър’с“ с лед на Жан, която взе питието, без да сваля очи от Тод. Тя и момчето седяха на кадифения диван, Тод говореше тихо, а Жан поемаше жадно всяка негова дума. Нека синът му ѝ разкаже историята си, с която живее повече от четиристотин години, каза си Ди Палма.

Франк седеше в плетения си стол, докато момчето разказваше за връзката си с Лин Пао. То говореше за времето, когато е било Бенкай, а най-големият му враг е бил Киичи, военен командир на Сабуро, господаря на Бенкай. Киичи предал Сабуро и заради него прекрасният замък бил разрушен, а обитателите му — избити.

Той убил и един капитан от охраната на Сабуро, смел и достоен мъж на име Асано. Асано, най-добрият приятел на Бенкай, се преродил в този живот като Бенджи Лок Найн, млад китаец. Една робиня, която принадлежала на Бенкай и била убита от Киичи, който побеснял от ревност, сега се преродила като тайванско момиче на име Джоан. Боговете бяха решили, че Тод, Бенджи и Джоан трябва да си отмъстят на Киичи, който в този живот се наричал Лин Пао.

Като воини Тод и Бенджи трябваше да изпълнят своя дълг към Сабуро и да накажат Киичи за предателството му. Честта изискваше да отмъщават, докато боговете бъдат удовлетворени. „Боговете няма да бъдат удовлетворени — каза Тод, — докато онези, което са се заклели да защитават Сабуро, не отмъстят за него.“

Задължението на Джоан бе към самата нея. Тя трябваше да се научи да разсъждава правилно, да прави каквото трябва без колебание. Отмъщението на Киичи щеше да усили чувството ѝ за това кое е правилно от гледна точка на морала.

Ди Палма каза, че тримата младежи ще го придружат до Манила, където той щеше да потърси доказателства, че Нелсън Бърлин пере парите на Лин Пао. Каза на Жан за обещанието си, дадено на Мартин Маки, да проучи случая с пожара в Манила, в който загинаха Анджела и останалите работнички филипинки.

— Това е причината хотелският ми апартамент да бъде подслушван, нали? — попита Жан.

Той кимна.

— Да. Бърлин мисли, че Ван Руутън ти е разказал за себе си и за Лин Пао. Както знаеш, баща и син много не се обичат, така че Грег ще се опита да натопи своя старец.

Тя погледна в питието си.

— Грегъри не ми каза нищо. Не бих познала Лин Пао даже да се блъсна в него. Що се отнася до Нелсън Бърлин, знам, че е ниско, дребно човече, което става доста по-високо, като стъпи върху парите си. Знам също, че той е задникът, за когото работя. Виж, не ме

разбирай погрешно. Знам, че Грегъри е кучи син, който ме използва, за да си отмъсти на теб. Всеки път, когато си помисля за това, ми идва да си прережа вените. Но той никога не ми е доверявал тайните си. Повярвай ми, ако знаех нещо, което нямаше да му даде мира, с радост щях да го разкажа. Между другото, кога ще се видя с Бенджи и Джоан?

— След няколко минути — каза той. — Те са горе. Бенджи си почива в стаята на Тод, а Джоан е в спалнята за гости. Снощи хората на Лин Пао раниха момчето и за щастие куршумът само одраскал гърба му. Тод се грижи за него.

Ди Палма си помисли за предишната вечер, за това как тичаше след Тод, Бенджи и другите по Мот стрийт. Това не беше състезание; хлапетата летяха, докато старите колела на Ди Палма отдавна не му служеха както по-рано. Децата пред него завиха по Елизабет стрийт и минаха край ъгъла със скоростта на олимпийска щафета. Той стигна до ъгъла, но Тод и хлапетата вече не се виждаха. Изтощеният Франк се чувстваше полумъртъв, което за мъж на средна възраст за съжаление е наполовина истина.

В три сутринта, когато Тод се върна у дома с ранения Бенджи и младата китайка, той го чакаше. Искаше синът му да му обясни защо се е разхождал с Бенджи Лок Найн, който убива хора по нареждане на Лин Пао. Очите на момчето горяха. „Обясненията могат да почакаят — каза то, — Бенджи се нуждае от помощ.“

Заведе ранения в стаята си, после го обърна по корем и плъзна пръсти по гърба му, докато кръвенето спре. След това извади корени и дървесна кора от куфара под леглото си, свари ги и с отварата проми раната на Бенджи. Свари чай куко, с който бе оправил разстроения стомах на баща си, и накара Бенджи да изпие две чаши. Чак когато приятелят му заспа, Тод седна да си поговори с Ди Палма.

Макар че легендата за Бенкай и Киичи бе твърде неправдоподобна, Франк нямаше друг избор, освен да ѝ повярва. Както и Тод нямаше друг избор, освен да бъде обсебен от Бенкай. Синът на Ди Палма се нуждаеше от помощ. Както и Жан, и Мартин Маки.

— Знаех, че става нещо, когато получих телеграмата ти тази сутрин и прочетох, че трябва да ти се обадя и да използвам обществен телефон — каза Жан. — Ти никога не си си падал по дебелашките

шеги. Правиш това заради мен, защото аз бях достатъчно глупава, за да се забъркам с Грег.

— Трябва да отида до Манила. Те подслушват телефоните ти, което означава, че нещата могат да се усложнят, ако приключат веднъж завинаги. Не мога да ги оставя така, а те няма да ме оставят на мира, така че нямам друг избор. Освен това, ако разровя някоя мръсотия за Нелсън Бърлин и Лин Пао, ще получа една адски добра история.

Жан се намръщи.

— Английското ченге — онова, което ти е помогнало в Хонконг. То ли те помоли да разследваш смъртта на Анджела?

— Да.

— Което означава, че щеше да отидеш в Манила дори ако аз имах достатъчно мозък, за да не се забъркам с Грег, а Тод си беше останал Тод.

Ди Палма се усмихна и сви рамене.

— Среден път няма, нали помниш? — Изправи се. — Искаш ли да видиш Бенджи и Джоан?

— Ти върви — отпрати го тя. — Аз искам да поговоря с Тод.

Когато Франк излезе, тя попита момчето:

— Всички ли ще се върнете от Манила?

Той взе ръката ѝ и поклати глава.

Ужасената Жан затвори очи и си помисли да го попита кой от тримата ще умре. Но реши, че не иска да знае. Така Франк щеше да живее поне още малко в съзнанието ѝ.

---

[1] Ландмарк е запазена територия като архитектурен резерват.
— Б.пр. ↑

10.

Шанхай

През трийсетте години Шанхай беше най-големият китайски град, а за невежите туристи — символ на интриги, конспирации и романтика в „мистериозния Изток“.

Китайците обаче виждаха един различен Шанхай, символ на тъмната страна на чуждата интервенция. Там чужди армии охраняваха чужди бизнесинтереси, а децата работеха по тринадесет часа във фабрики, притежавани от чужденци. Виждаха паркове с табели, че там не се допускат кучета и китайци.

В този Шанхай американските фабрики използваха робски китайски труд, а прогонени московски графини ставаха проститутки и шпионки. Продавачите на опиум, търговците на оръжие и британските банкери трупаха пари. Обезобразените просяци, комунистическите фанатици и невръстните уличници живееха с непостижими мечти.

Шанхай. Калейдоскоп от хора, богатство, деградация и интриги. Кралицата на Изтока и Проститутката на Китай.

Епическата сага на града започна с Опиумната война от 1842 година, когато Китай се опита да спре британците, които заливаха страната с опиум. Великобритания спечели войната и принуди Китай да ѝ предаде Хонконг и да отвори пет китайски пристанища, включително и Шанхай, за британските търговци. Америка, Франция и Япония поискаха подобни „концесии“ — банди, дялове във вноса и износа, военни бази. Всички концесионни територии, включително и консулствата, не се подчиняваха на китайските закони.

Сто години по-късно Шанхай стана най-богатият и най-космополитният китайски град, смесица от Изтока и Запада. Западняците си построиха небостъргачи и дворове като крепости, надменни, грозни сгради, издигнали се край широк булевард край река Хуангпу.

С изключение на китайската част, всяка чуждестранна зона се управляваше от обитателите ѝ, защитавани от своя войска и полиция.

Войските, флотът и полицията защитаваха най-големите инвестиции в света. Само английският дял в Шанхай надхвърляше четиристотин милиона лири.

Поради чуждия икономически контрол повечето китайци живеяха в невероятна бедност. Този контрол ги оскърбяваше и Шанхай се превръщаше в плодородна почва за революционери, радикали и политически екстремисти.

През 1921 година на втория етаж в едно девическо училище на шанхайската Джойфул Андъртейкинг стрийт бе основана Китайската комунистическа партия. Партията веднага влезе в конфликт с генерал Чанг Кай-ши, дребния, писклив лидер на Куоминтанг (КМТ), основната политическа партия в Китай. КМТ претендираше, че е прогресивна, че ще прогони чужденците и ще създаде модерна демократична нация. Всъщност тя не беше прогресивна, а некомпетентна и корумпирана.

Неофициалната власт в проспериращия Шанхай беше в ръцете на Триадите. Тайните общества забогатяваха от трафик на наркотици, хазарт, рекет и проституция. Членовете им наброяваха хиляди. Съюзници и поддръжници им бяха дипломати, банкери, обществени фигури. Самият Чанг Кай-ши от дълго време беше член на Триада и уважаваше неограничената власт на тайните общества.

Когато Чанг реши да превземе Шанхай, короната на Китай, той отхвърли идеята да използва армия. Реши, че хората му са неспособни да изпълнят такава важна мисия. По-добре да разчита на Триадите — които не го подведоха. Както обещаха, те предоставиха Шанхай на дребния генерал, изклаха и измъчваха хиляди комунисти, либерали и профсъюзни активисти.

Той се възползва от случая, за да се освободи от неудобните членове на КМТ — онези, които не харесваше или от които се страхуваше. Жените и дъщерите на победените бяха продадени на бордеите или на фабриките в града. Генералът не пропускаше всяка възможност за печалба.

Като ударна сила на Чанг Триадите получиха официално признание в националната политика. Членовете, сред които имаше обществени служители, журналисти и агенти от разузнаването, се смесиха с посланици, банкери, индустриалци и генерали. Трима водачи на подземния свят бяха произведени в ранг на почетни

правителствени съветници. Един от тях получи чин генерал-майор. Небесата изпратиха на тайните общества успех, какъвто не бяха сънували и в най-светлите си сънища.

Чанг на свой ред не пропусна търговията с наркотици. Сключи споразумение с Триадите и започна да пъха милиони наркодолари в джобовете си. В надпреварата за пари дребният генерал никога не пристигаше последен.

Лин Пао се роди в една шанхайска шивашка фабрика, когато тринадесетгодишната му бременна майка бе ритната в корема от ядосания майстор.

Майката на Пао, слабо, чернокосо момиче на име Кон, го роди край машината, където работеше по 12 часа на ден. Нощем спеше върху мръсен памучен юрган под машината. Никое от децата работници не можеше да излиза от високата, добре охранявана фабрика без разрешение.

Семейството на Кон я продаде на една френска фабрика за петгодишен период робски труд. Майсторът, който я изнасили и отхапа зърното на гърдата ѝ, се казваше Чунг Сунг, едър четиридесетгодишен мъж, бивш рикша. Той сводничеше на невръстните си работнички и ги продаваше на педофилите сред чуждестранните бизнесмени. Щеше да бъде уволнен, ако децата не изпълнеха дневната си норма. По-добре малките мръсници да умрат, отколкото Сунг да изгуби службата си и страничните си доходи от сводничество.

Запазването на работата за него бе по-важно от бременността на Кон. Така че в осмия месец, когато преумореното момиче припадна край машината, избухливият майстор я ритна и на света се появи Лин Пао.

Сунг нямаше полза от преуморената Кон и бебето ѝ. Трябваша му здрави работнички. Майката и детето бързо бяха продадени на Тенг Сен, петдесетгодишен куц гробар пияница. Преди време Тенг ексхумирал трупа на майка си, увил го в одеяло и тръгнал по шанхайските улици да показва какви промени са настъпили след смъртта. Беше и скъперник, който гореше само по три свещи на година и се биеше с кучетата за остатъците от месарските сергии.

Живееше в Стария град, Китайския квартал, във вонящ бедняшки район, пълен с ниски, схлупени дървени бараки, сакати просяци и болни от холера. Тесните улички бяха задръстени от трупове на бедняци, умрели от глад и студ. Повечето бордеи в Стария град бяха пълни с момичета на не повече от четиринадесет години. Много от тях умираха, преди да навършат двадесет.

Животът с неуравновесения Тенг бе толкова окаян, че никое момиче не издържаше дълго. Онези, които не умираха, или бягаха, или се самоубиваха. Адът на Кон продължи почти три години и тогава Тенг разкъса гърлото ѝ със зъби. Измършавелият ѝ труп се присъедини към тридесетте хиляди тела на нежелани деца, умрели от глад и жертви на убийства, откривани ежегодно в реките, каналите и задните улички на града.

Животът на малкия Лин Пао не беше по-добър от живота на майка му. Гробарят го тормозеше жестоко, караше го да проси по улиците, да краде и да развежда западни туристи, които разглеждаха забележителностите на Китайския квартал на свой риск. Той крадеше храна от сергиите, обираше пияниците и се биеше с други млади боклукчии за дял от градската смет. Когато Пао се връщаше у дома с малко или с нищо, Тенг безмилостно го биеше. Момчето според него беше едно нацупено дребно същество с непочтителни очи.

До дванадесетгодишна възраст Лин Пао вече беше работил три години като гробар. Тенг прибираше надниците му. Беше по-силен от момчетата на неговата възраст, изключително енергичен и решен на всяка цена да се издигне над бедността. Беше решен и да се освободи от омразния гробар.

Недоверчив и избухлив, на Лин Пао му беше трудно да повярва на някого или да контролира чувствата си. Говореше каквото мисли, лесно се сбиваше и беше толкова своенравен, че и полицията се страхуваше от него. Отдавна бе привлякъл вниманието на местните главорези, наркомани и членове на Триадата „Змиите сто стъпки“. Предпочитайки Триадата пред омразния Тенг, Лин Пао избяга от гробаря. Но първо си отмъсти на откачения, превърнал в ад земните му дни.

Сложи отрова в свинското със зеле, любимото ястие на Тенг, и гробарят умря заедно с невръстната си приятелка. Момичето,

тормозено от Тенг като всички предишни, беше малоумно и Пао не можеше да му се довери.

Никой не забеляза двете убийства на Пао сред хилядите обитатели на бараките, умиращи всеки месец от глад, болести и жестокост. Полицията си улесняваше работата, като регистрираше повечето инциденти като случаи на естествена смърт. Записаха, че Тенг Сен и малоумната му робиня са починали от сърдечен удар. И двамата бяха кремирани, а пепелта им изхвърлиха в най-близкия канал.

„Змиите сто стъпки“ назначиха Пао като куриер, който да разнася съобщения, наркотици и пари на членовете на Триадата. Той се подчиняваше на заповедите, без да задава въпроси, демонстрираше уважение към началниците си и бързо си създаде репутация на послушен и надежден човек.

Скоро след като започна да работи за Триадата, Пао се запозна с първия си истински приятел, друг куриер, незаконороден син на търговец на опиум и петнадесетгодишна камериерка. Изоставен от баща си, куриерът живееше на стара баржа за смет в река Вангпу. Казваше се Сон Суи, дребно, весело момче с осакатен крак и изобретателен ум. Енергията и любовта му към живота, както и умът му привлякоха Лин Пао.

Макар и с година по-малък от Пао, Сон беше по-уверен. Той го накара да се смее и да вижда веселите неща в живота. „Всичко е смешно — казваше му, — стига да се случва на друг.“ Сон започна да го образова — научи го да чете вестници, предаде му първите английски думи, настояваше да го води на кино, за да разшири кръгозора му. Запозна го с китайската опера, към която Лин се привърза страстно и завинаги.

Сон почука челото си и каза:

— Да бъдеш умен означава да бъдеш късметлия. Така че, приятелю, първо стани умен, а късметът ще дойде сам.

Той споделяше храната, дрехите и боклукчийската си баржа, както и знанията си за дейността и историята на Триадата. Триадите, каза му, са осемстотингодишна система от тайни общества, свързани с политиката и бойните изкуства. Името идва от равностранен триъгълник, който представлява човека, небето и земята.

Триадите се основали за подкрепа на бедните в безкрайната им борба срещу богатите. Първите им членове били фермери, просяци, слуги и монаси, събрани заедно от своя патриотизъм. „В наши дни — заяви Сон — тайните общества не се вълнуват много от патриотизма.“

— Нас ни интересува бизнесът — сподели той. — Чужденците ни наричат престъпници, но те почти не познават Китай. Грешно ли е, когато беднякът иска да спечели от труда си? И кой решава какъв трябва да бъде трудът? Ние сме семейство — продължи Сон. — Членовете винаги могат да разчитат на братята си, когато се нуждаят от помощ. Но влезеш ли вътре, не можеш да излезеш.

Досега Пао държеше хората на разстояние, не вярваше на никого и смяташе, че светът е по-склонен да му стори зло, отколкото добро. Но откри, че приема добродушните закачки и интелигентността на Сон. За пръв път му беше приятно в компанията на друго човешко същество.

В миналото сакатият, слабоват Сон бе мишена на простаците, които не възприемаха силата на ума му и се дразнеха от способността му да чете. Лин Пао го закриляше с юмруци, ножове и открадната полицейска палка. В боя беше безмилостен и обикновено побеждаваше. Младите шанхайски главорези бързо разбраха, че да тормозиш Сон Суи означава да се сблъскаш с Лин Пао и жестоката му сила.

Двамата станаха неразделни. Заедно ходеха по жени и пушеха опиум, ограбваха пияни френски моряци и крадяха самурените килимчета, с които богатите покриваха двигателите на паркираните си лимузини. Около година, след като се запознаха, те си дадоха ритуална клетва и станаха кръвни братя, заклеха се да се защитават един друг, да споделят съдбите си и да се грижат за децата на другия. И за двамата другият беше приятел, който струваше повече от десет хиляди роднини.

Юли 1937. Японската армия нахлу в Китай. Правителството на КМТ и Чанг Кай-ши се оттеглиха във вътрешността. Най-тежките боеве се водиха през първите две години. През останалите шест нямаше големи битки. Япония се оказа неспособна да завладее огромната територия на Китай или да окупира територията, която вече беше завзела. Междувременно КМТ и китайските комунисти се биеха по-често помежду си, отколкото с японците.

До 1939 японците наводниха китайския Север с морфин и хероин както за печалба, така и с надеждата да покварят населението и да отслабят волята му за съпротива. Триадите доставяха необходимите наркотици под защитата на японците.

В някои части на Китай войната като че беше приключила. Тук вражеските армии се превръщаха в търговски организации и корумпираните китайци и японци трескаво търгуваха помежду си. Освен наркотици те пласираха злато, сребро, сол, зърнени храни, медицински доставки и, разбира се, оръжие. Това мълчаливо и изгодно споразумение включваше и Триадите и продължи чак до края на войната.

През войната Лин Пао и Сон Суи станаха членове на Триадата. На церемонията по приемането, продължаваща три дни, сипаха кръв от току-що заклано пиле в купа за вино. После изцедиха кръв от средните пръсти на двете момчета, смесиха я с пилешката и с вино. Накрая членовете на Триадите пиха от сместа, символ на кръвното им братство.

Всички държаха джос пръчки, обърнати наопаки. Повториха тридесет и шест тържествени клетви към „Змиите сто стъпки“. И двамата получиха кодиран номер и научиха тайни сигнали с ръце, позволяващи им да контактуват с другите членове на публични места. Сега двамата приятели бяха членове на организация, способна да им даде всичко, което поискат.

До петнадесетгодишна възраст буйният Пао беше арестуван за въоръжен грабеж, изнасилване и убийство, но не влезе в затвора, даже не се стигна до процес. Заради необуздания му нрав никой, освен Сон Суи не можеше да го търпи дълго. Пао бе особено жесток с проститутките, три от които уби в изблик на пиянска ярост. Именно приятелят му пръв го нарече Черния генерал, по името на един демон от китайска народна приказка, който разкъсвал млади жени.

Заради жестокостта си Пао бе назначен да пренася морфин и хероин от Шанхай до японските отряди във Вухан и Нанкин, източни градове, превзети още в началото на войната. Той доставяше оръжие на военните главатари от Севера и се връщаше назад със злато. Ограбваше медицинските доставки от Америка, а Триадата ги продаваше на черния пазар.

Да се осмелиш да бродиш из страната беше доста рискована работа. Пътниците се сблъскваха с най-различни опасности — крадци, въоръжени безделници, военни главатари и дезертьори от китайската и японската армия. Ето защо Триадата винаги включваше Пао в списъка на телохранителите, когато напускаха сравнително безопасния, окупиран от японците Шанхай.

Той беше и жесток насилник. Едно негово посещение и всички магазинери, студентски агитатори и собственици на бордеи бързо възприемаха възгледите на Триадата. Онези, които продължаваха да упорстват, получаваха традиционното предупреждение от Триадата — ковчег на прага.

Приятелите се оправиха с един журналист, чиито статии за „Змиите сто стъпки“ бяха подразнили водачите на Триадата. Пао удуши съпругата на журналиста, после Сон Суи зареди под трупа ѝ ръчна граната. По-късно, когато съпругът се опита да премести трупа на жена си, гранатата под нея експлодира и го уби.

— Някой трябваше да каже на журналистчето — усмихна се Сон Суи, — че животът е източник на много нещастия.

Друг път приятелите и още трима души тръгнаха от Шанхай за едно близко селце, където трябваше да убият старейшината, известен китайски колаборационист на име Ду. Ду, дребен мъж към петдесетте, имаше голям нос и огромни ходила и беше забогатял от войната. Хората му нападаха влаковете с бегълци, които минаваха край селото, убиваха пътниците и крадяха ценностите им, дрехите, животните и даже златните зъби на мъртвите. Последният им влаков обир бил особено богат. Те избили двеста пътници, трима от които били куриери на Триадата и носели златни кюлчета.

Пао и другите, яхнали конете си в откритото поле, се насочиха към селото, когато бяха забелязани от японски боен самолет. Пилотът започна шоуто и изби всички, освен Пао и Сон Суи.

— Ще продължим към селото на Ду и ще изпълним дълга си — отсече Пао. — Триадата никога не трябва да изглежда слаба или мързелива.

Само с един кон двамата продължиха бавно напред. Нощта ги принуди да спрат и те си направиха лагер в бамбукова горичка, където пиха от поточе заедно с кошута и диви фазани. Огънят можеше да

привлече нечие внимание, така че ядоха студена вечеря. Пао застана пръв на пост.

Часове по-късно някой го ритна жестоко, той се събуди и отвори очи. Видя, че е заобиколен от мъже, размахали срещу него пушки, тояги, брадви и вили. Беше заспал на пост и попадна в плен сред хората на Ду. Сон Суи не се виждаше никъде.

В селото Пао отказа да отговаря на въпросите. Не си каза и името. Веднъж се изплю в лицето на старейшината и го нарече грозно джудже. Ако трябваше, щеше да си изплюе и червата — знаеше, че вече е мъртъв. По-добре да умре, без да предупреди Ду, че Триадата е по петите му. „Змиите сто стъпки“ щяха да отмъстят за него и да изпратят дългоносия Ду при прадедите му, когато той най-малко очакваше това.

Плати жестока цена за мълчанието си. Пребиха го до безсъзнание, после го свестиха и напъхаха в устата му мръсен парцал, напоен с урина. Той продължаваше да мълчи. Наляха бензин в гърлото му и нашибаха петите му до кръв. Жестокият разпит продължи два дни, през които не му дадоха нищо за ядене и пиене. Сготвиха коня му и го изядоха пред очите му.

Ду му каза:

— Ще проговориш, твърдо момче, защото утре ще пробием дупки в ръцете ти, през дупките ще прокараме тел, а другия ѝ край ще закачим за един джип. Ще те влачим из селото, докато започнеш да ме молиш да те изслушам.

Призори вратата на килията на Пао се отвори и някой му заповяда да се изправи на крака. Беше буден от часове; твърде много го болеше и не можеше да спи. Омразата му към Ду също не му даваше мира. Гласът му заповяда да стои прав в присъствието на японски офицер. Той погледна през подпухналите си очи и видя трима японски войници, придружени от Ду и помощника му. Лесно можеше да се предвиди поведението на двамата китайци пред лицето на завоевателите им — пълзяха и се умилкваха като пребити кучета.

Пао се опита да огледа по-добре старшия офицер, дребен мъж с маскировъчна куртка, гамаши и сабя. Той говореше на развален китайски, но с арогантността и презрението, заради които в цял Китай мразеха японците. „Да ти го начукам, братко“ — помисли си пленникът.

Не успя да види лицето на офицера, но разпозна гласа и сърцето му заби лудо. *Японският офицер беше Сон Суи.* А мъжете с него — членове на Триадата в японски униформи. Младежът събра всички сили, за да запази самообладание.

Сон Суи играеше ролята си като истински киноактьор. Настояваше да разбере защо пленникът не бил заведен в местния японски щаб в съседното село. Ду се нареди да отговори, но той го ритна.

— Обръщай се към мен с „ваша чест“ — извика.

Старейшината наведе глава и се извини многословно.

Ду продължаваше да се извинява, но той го прекъсна:

— Заведи пленника у дома си. Искam да го разпитам насаме и при нужните удобства. Имаш ли телефон?

Той гордо кимна: притежаваше единствения телефон в селото.

В дома му, изграден от кирпич и бамбук, Сон заповяда жената на Ду да приготви храна за него и за хората му, и то бързо. После поиска да го заведат при телефона. Старейшината ги заведе в задната стая, решен да бъде добър домакин и да се предпази от гнева на японеца. В стаята Сон затвори вратата и кимна на Пао. После, докато Сон късаше телефонните кабели от стената, приятелят му удуши Ду с голи ръце.

Двамата се прегърнаха. Сон му разказа, че отишъл в гората по нужда и от там чул, че хората на Ду се приближават към Пао. През последните два дни той бил в Шанхай и организирил спасяването му. Пао пак го прегърна, а той се усмихна и каза:

— Ако знаех, че ще вонииш толкова гадно, сигурно въобще нямаше да се върна. — И двамата се разсмяха.

Излязоха от стаята и отидоха в кухнята, където един мъж прерязваше гърлото на жената на старейшината. На горния етаж откриха старата майка на Ду, заспала в стаята си. Пао я задуши с възглавница.

В мазето откриха четиринадесетгодишна прислужница, която правеше свещи от животинска мазнина. Лин Пао настоя да я удуши саморъчно. Все пак той беше Черният генерал, бичът за жените. Преди да излязат от къщата, се върна със сатър в стаята на Ду и му отрязва ръцете. После взе нож и изряза името на Триадата върху гърдите на мъртвия. Крадците заслужават да им отрежат ръцете. А светът трябва да знае, че Триадата е всесилна и не прощава.

Когато се качиха в джипа и се отдалечиха от селото, ядоха от храната, сготвена за тях от жената на Ду. После двамата приятели пяха песни от любими китайски опери. Както обикновено накрая всички се заслушаха в Пао. Гласът му беше изненадващо добър и той пееше с огромно чувство.

Хонкин, Китай

Август 1944

От джипа, паркиран до болницата, Лин Пао и Сон Суи наблюдаваха разправията. Падаше здрач и онова, което започна като спокоен разговор между двама американци, мъж и жена, се превръщаше в скандал.

Мъжът беше Нелсън Бърлин, капитан от армията на Съединените щати. Жената беше сестра му Рода, лутеранска мисионерка и медицинска сестра. Той се опитваше да я убеди да не се омъжва. Милата сестричка не отстъпваше. Братчето като че ли си губеше времето.

Капитан Бърлин беше двадесетгодишен, нисък, набит мъж с голяма глава, големи уши и дълбок глас. Носеше нова маслинозелена бойна американска униформа, стоманена каска и бойни ботуши. Стоеше с разкрасени крака и размахваше пръст, за да докаже правотата си. На тънкия му колан бяха закачени манерка, две малки паласки с амуниции и кафяв кожен кобур, от който стърчеше перлената дръжка на револвер. Въпреки младостта косата му вече оредяваше. Но Пао и Сон Суи го смятаха за властен и приказлив кучи син.

С година по-млада от брат си, Рода Бърлин беше слаба и кестенява, с лешникови очи и бенка в ъгъла на широката си уста. Дрехите ѝ бяха широки и изцапани с кръв. Изглеждаше уморена и като че ли въобще не се интересувахе от тирадата на брат си. Когато Нелсън Бърлин посегна да я докосне, тя го отблъсна. „Сестрата презира брат си — помисли си Лин Пао. — Не е ли интересно?“

Той допуши цигарата си, смачка я във вратата на джипа и запали друга. Капитан Бърлин и дузината американци с него бяха проклети глупаци. Две седмици в Чонкин и не бяха научили нищо. Все още

вярваха, че могат да постигнат непостижимото, че океанът може да се изгребе с лъжица.

Американската мисия в Чонкин бе обречена. Янките не го разбираха, но той го усещаше съвсем ясно. Бяха дошли тук, за да уговорят генерал Чанг да работи съвместно с комунистите, за да разгромят японците. Още една невъзможна мечта. Чанг бе завладян от идеята да унищожи червените, чиято нарастваща популярност заплашваше властта му. Комунистите, казваше той, са сърдечна болест. Японците бяха само кожна болест.

Разположени на северозапад и на юг, комунистите бяха най-добрите китайски войници. Чанг обаче им спираше доставките на оръжие и оборудване. Американската помощ минаваше през него и той не даваше нищо на комунягите. Дребният генерал гледаше напред. Тоталната гражданска война след победата на японците беше неизбежна. Той искаше да отслаби истинския си враг, докато все още имаше възможност.

Червените нямаха оръжие и бинтове, но притежаваха висок морал, изключителна дисциплина и подкрепата на милиони. Правителството на Чанг, от друга страна, беше корумпирано, неефикасно и непопулярно. Насила завличаха хората в армията му, като ги връзваха един за друг, за да не избягат, преди да стигнат до наборните центрове. След 1938 силите му не бяха сериозна заплаха за японците.

Някои американци смятаха, че една добре снабдена комунистическа армия лесно може да победи японците. Дай им онова, от което се нуждаят, и войната рано или късно ще свърши. Американската мисия на Бърлин искаше да въоръжи червените, но не можеше да направи това, без да вбеси Чанг. Когато станеше дума за комунистите, дребният генерал се засягаше много бързо.

Построен върху стръмни хълмове, Чонкин беше военновременната столица на КМТ, а населението ѝ, съставено главно от бегълци, бе стигнало два милиона. В началото на войната японските пилоти бомбардираха безмилостно, нападаха нощем, когато луната превръщаше реката Йангзъ в дълъг сребърен пръст, насочен към града.

По-късно въздушните нападения престанаха, оставяйки разрушени от бомбите домове, сгради и пътища, които трябваше да бъдат поправени.

Мисионерската болница в Чонкин работеше денонощно и лекуваше бегълци и ранени бойци от съпротивата. Лин Пао и Сон Суи снабдяваха болницата с толкова нужния морфин на невероятни цени. Печалбата, независимо от източника, винаги миришеше сладко.

Последното им пътуване за доставка на морфин в Чонкин се превърна в по-дълъг престой. Триадата им заповяда да останат в града и да се подчинят на командването на КМТ до второ нареждане. За Лин Пао Чонкин беше един непоносимо горещ и вонящ град. Поройните дъждове също го изнервяха.

Приятелите говореха английски и познаваха Рода Бърлин. Хората на Чанг ги назначиха за преводачи, шофьори и водачи на капитан Бърлин. Трябваше да шпионират него и сестра му, а после да докладват всичко на тайната полиция на Чанг.

Рода Бърлин не криеше отрицателното си отношение към Чанг, когото смяташе за обикновен крадец и убиец. Не го уважаваше като командир; той просто повтаряше грешките си от една битка в следващата и използваше хората си като пушечно месо. Като политик Чанг не можеше да устои на изкушението да напълни джобовете си с американски помощи. Тя казваше, че Америка трябва да се събуди и да престане да гълта боклуците, които бълва пропагандната машина на Чанг.

Тайната полиция искаше да разбере дали Рода Бърлин се опитва да внуши тези мисли на брат си.

Изправени до джипа, приятелите преценяваха брата и сестрата. „Той е алчен“ — каза Пао. „Много, много загрижен“ — отбеляза Сон Суи. „Човек би могъл да си помисли, че капитанът се държи като ревнив любовник“ — заключи Пао. Другият се съгласи и добави, че човек трябва да внимава, тъй като ревността често убива.

В кратка сводка от тайната полиция на Чанг Пао прочете за миналото на капитан Бърлин. Той си имаше приятна работа в Държавния департамент във Вашингтон, далече от куршумите, бомбите и вонята на гниещите трупове. Сега бе помолил да го назначат в китайската мисия. Тайната полиция, както обикновено добре информирана, смяташе, че главната причина за пристигането му не е по-скорошното приключване на войната. Беше дошъл в Китай да

предотврати женитбата на сестра си за един мисионер. „Капитан Бърлин, казваха от тайната полиция, много обича сестра си. Може би прекалено много.“

Пред болницата стояха на пост двама китайски войници, почти деца, в трофейни сини униформи на японския флот. И двамата бяха въоръжени с руски пушки, които бяха ръждясали и нямаха патрони. Жените и старците край тях, мълчаливи и намусени, трупаха чували с пясък. Санитарите носеха към болницата ранени мъже, жени и деца. По-леко ранените се придвижваха сами. Разправията на американците не ги интересуваше.

Лин Пао чу Рода Бърлин да казва на брат си:

— От две седмици си тук и ме влудяваш, моля те, остави ме на мира. Не е твоя работа за кого ще се омъжа. Дойдох в Китай, за да избягам от теб.

— Ти не го познаваш — изрече той. — Как можеш да се омъжиш за някого, когото не познаваш. Заминавам си след два дни. Моля те, върни се с мен.

Заръмя. Лин Пао вдигна поглед към тъмното небе. Боговете пак опикаваха земята. Когато погледна отново към американците, Рода Бърлин отблъсна брат си и тръгна бързо към болницата. На входа се появи един висок, атлетичен мъж със сламена коса и дълги ръце. Пао се усмихна, а Сон Суи изпрати въздушна целувка. Мъжът беше Томас Сървис, лекарят на мисията, за когото Рода Бърлин щеше да се омъжва. Пао видя как Сървис я прегръща и поглежда през рамо към скъпото й братче, което беше ядосано. Погледна с омраза Сървис, изплю се и си тръгна.

— Голямото братче иска да стане любовник — отбеляза Сон Суи.

Пао го погледна и се усмихна. Разбира се.

Секунди по-късно зачервеният Нелсън Бърлин се качи в джипа, отпусна се тежко на задната седалка и изръмжа като разярено животно, стиснал зъби. Внезапно удари с длан седалката до себе си.

— Да се махаме от тук — извика той. — Да се връщаме у дома. Веднага, по дяволите. Веднага!

Нелсън Бърлин се учуди дали тазвечерният порой ще спре, преди той да полудее съвсем. Целодневният потоп в тази част на света го

побъркваше. Край болницата ръмеше едва-едва. Сега градът бе благословен с обичайния порой. В това наводнение не би оцелял и Ноевият ковчег.

Хората на Чанг го настаняха на тясна, виеща се странична уличка, в малка, двустайна къщичка. Къщичката беше с бетонен под, печка на дърва и чешма със студена вода на двора. Ваната бе стар маслен бидон; за тоалетна се използваше дървено ведро, което се изсипваше на улицата и се измиваше с течаща вода и дезинфектант.

Никой бял човек със здрав разум не би имал желание да положи тялото си в тази кочина. Но какъв избор имаше през войната? В Китай имаше жилищна криза. Кочината на Бърлин беше за предпочитане пред убежищата на бегълците, пред спящите по улиците, парковете и гробищата, където някой идиот можеше да ти пререже гърлото още щом затвориш очи.

Споделяше къщата с китайските си дворни кучета, с гиганта Лин Пао и със сакатата му дясна ръка, някой си Сон Суи, когото наричаше Чоп Сю^[1]. Носеха револвери, телата им бяха в белези от нож и куршуми. И двамата не бяха по-възрастни от двадесет години, макар че съседите и хората от града се отнасяха към тях с уважение, граничещо със сервилност. Определено у тях имаше нещо повече, отколкото се виждаше на повърхността.

Бърлин седна върху празна щайга в стаята си и си напълни чаена чаша с водка. Дъждът отвън барабанеше по кепенците и се стичаше през плочите на покрива на поне половин дузина места. Той забрави за двамата китайци, които седяха на ниски столчета в съседната стая и ядяха бог знае какво. Беше ги нарекъл Лаурел и Харди.

Лаурел, дребният, го биваше да изпълнява всякакви услуги: американски цигари, шоколадчета „Милки Уей“, бензин, нови гуми, чисти чорапи. Само го помоли и той все ще ги изкопае отнякъде. Колкото до господин Пао, той не беше човек, когото ти се ще да срещнеш в тъмна уличка. Бърлин не му вярваше.

Това беше първото му пътуване до Китай и ако в небесата имаше бог, щеше да е последното. Нищо от „Нешънъл Джиографик“ не беше го подготвило за това, с което се сблъска тук. Китай беше адът на земята. Колкото по-скоро се пръждосаше от тази помийна яма, толкова по-добре.

Намрази всеки сантиметър от този влюбен в ориза рай на дребните човечета с дръпнати очи. Мразеше хората, които бяха двулични, независими и сред най-жестоките по божията земя. Мразеше напевния им говор, претъпканите им, мръсни улички, отвратителния им навик да плюят където заварят.

Мразеше вмирисаната на риба храна и вонята на изпражнения, която се носеше навсякъде. Бърлин живееше от армейските дажби — месни консерви, шоколад и кока-кола без лед. Не съвсем *haute cuisine*, но все пак беше нещо по-добро от онази гадост, която местните тъпчеха в гърлата си.

Баща му, богат нюйоркски собственик на хотели, използва връзките си и издейства на сина си офицерски чин и лесна работа във Вашингтон. Ако не беше Рода, той никога нямаше да стъпи в Китай, където лесно можеше да получи куршум в задника. Две седмици в този кенеф му бяха предостатъчни. Много благодаря!

Видя как деца умират от глад, видя мъже с простреляни челюсти, старици, арестувани за канибализъм, защото нямаха храна. Видя затворници, измъчвани в тайните затвори на Чанг. Беше сигурен, че ги чака ужасно бъдеще. Планираше да седи на удобното си местенце до края на войната, а после да се включи в хотелиерския бизнес на баща си. Нямаше причина да не направи първия си милион, преди да навърши тридесет.

Как можеше Рода да стои в Китай? Господи, тя се чувстваше добре! Прекарваше дълги часове в болницата, после преподаваше в библейското училище на мисията и все пак намираше време да се упражнява в калиграфия. Рода Голямото чудо, както баща им я наричаше. Все още си беше такава.

Тя ужасно липсваше на Бърлин. Две години, без да види лицето ѝ, да чуе гласа ѝ, да подуши женския ѝ аромат. Ден не минаваше, без да мисли за нея. За две години му писа само веднъж, пощенска картичка, в която му съобщаваше, че се омъжва. Една гадна пощенска картичка, която разкъса сърцето му.

Той обичаше сестра си. Обичаше я с греховна страст, която не можеше да контролира. Това беше любов без разум, треска в душата му. Отдавна беше забравил за срама и вината. Достатъчно му беше да се пребори с болката, че не може да я притежава. Да чувства, че Рода е като красив кон, който тича надалеч, но без него.

Преди две години той ѝ разказа за любовта си. Тя искаше да приеме това признание на шега, но добре знаеше за какво става дума. Беше забелязала как уж случайно ръцете му се докосваха до тялото ѝ. От време на време той уж неволно отваряше вратата на банята, когато тя лежеше във ваната. И я шпионираше, когато се обличаше. Твърде упорито я защитаваше от момчетата, които се интересуваха от нея. След признанието в любов просълзената Рода обеща, че ще се моли за него. Щеше да моли Бога да прати благословията си на Нелсън, за да може той да престане да мисли за нея *по този начин*.

Благоговейната Рода! Морално извисената Рода! Богобоязливата Рода, която всяка неделя ходеше на църква! Тя щеше да помоли Исус да изведе Нелсън на по-светъл, по-възвишен път. Нямаше да каже нищо на татко, който сигурно нямаше да разбере. Но Нелсън никога вече не трябваше да ѝ говори по този начин.

Седмица по-късно той се напи и се опита да я изнасили. Скоро след това тя напусна страната с някаква мисия и замина за Китай, без да предупреди баща си или Нелсън. Просто си замина. Тя дълги години си мислеше, че трябва да остави божии работи в други ръце. Обстоятелствата изглежда я принудиха да се заеме с осъществяването на мечтите си.

Когато Бърлин се появи в Китай, сестра му не го посрещна с отворени обятия. Той не желаше да я нарани. Опита се да ѝ го каже ясно. Искаше от нея да си помисли отново за женитбата. Да помисли, преди да се омъжи за едно потънало в бедност библейско дрънкало, което нямаше и гърне, в което да се изпикае.

— Наистина ли искаш да остарееш в Китай — попита я. — У дома ще бъдеш богата. Старецът разширява компанията в други щати, развива и други дейности — точно преди да тръгна за Китай купи малко предприятие за сладкиши. Нямам търпение да започна работа с него. Ти можеш да работиш с нас. Бъдещето ти е в Америка, не в Китай.

В малката си къщичка в Чонкин Бърлин надигна бутилката с водка. Всичко да върви по дяволите. Хвърли празната бутилка към каменната стена, а счупените стъкла се разхвърчаха във всички посоки. Разплака се. Винаги плачеше за Рода. Беше ли пиан? Вероятно. Със сигурност се опитваше да се напие, мамка му. Отвори третата бутилка водка и се огледа за чаша.

Трябваше да изведе сестра си от Китай. Да я върне в добрите стари Съединени щати. Да я откъсне от този библейски плъх и от останалите военни свещеници, с които се размотаваше.

Бърлин обясни на Рода, че има влияние тук. Американците даваха на Чанг пари, оръжие, копринени чорапи за жените му и пеницилин за момчетата му, които често хващаха гонорея. Е, и Чанг можеше да направи нещо за Нелсън Бърлин. Ще го накара да затвори мисията на Рода, ако не се върне у дома с брат си. Китайците вече подозираха, че тя е настроена против Чанг, така че защо да не я накарат да си събере багажа.

Защо Америка поддържаше Чанг, след като единствените му умения бяха двойните игри и мошеничеството? Даже Нелсън Бърлин виждаше какво представлява дребното копеле — бърборко, който и майка си би намушкал в гърба. Повечето от хората му също го мразеха.

Защо го подкрепяха? Защото Съединените щати не знаеха истината за Чанг, а и не искаха да я знаят. Американците винаги се нуждаеха от герои, а пропагандната машина на Чанг го представяше като такъв. Той имаше известни и важни приятели в Белия дом, Държавния департамент и въоръжените сили. Кажи нещо лошо за малкото говно и те ще те нападнат със зъби и нокти. Най-бързият начин да провалиш кариерата си в обществените служби бе да нападнеш Чанг.

Нелсън Бърлин обаче се притесняваше за Рода. Номерът беше да я уговори да се върне в Америка за кратка ваканция. Месец-два в Щатите, в реалния свят. След това, кой знае. Едно беше сигурно — обикновено той постигаше своето. С честни или с непочтени средства, но постигаше своето.

В другата стая Лин Пао гледаше как Бърлин надига бутилката водка. След като пи доста, американецът отпусна глава и се разплака. Пао се усмихна. Капитанът изнасяше страхотно шоу. Първо човекът поглъща алкохола, след това алкохолът поглъща човека.

Видя как разтрепераният капитан Бърлин се изправя, рита каската си и я запраща да се търкаля по дървения под. Когато американецът започна да ругае Томас Сървис, Пао поклати глава с престорена печал. Ревността превръщаше човека в глупак.

Изведнъж Бърлин залитна, олюля се напред и падна по очи. Лежеше неподвижно. Китайците го наблюдаваха и продължаваха да се

хранят.

Минути по-късно той изстена и с големи усилия се претърколи по гръб.

— Искам да видя сестра си — изломоти.

Пао повдигаше фидето с клечките си и продължаваше да се храни, без да сваля очи от американеца.

Бърлин бързо се изправи.

— Веднага бе, шибани копелета! Искам да я видя сега. Вие, двете чудеса с дръпнатите очи, не разбирате ли английски?

Центърът на лутеранската мисия

Рода Бърлин седеше на дървен сгъваем стол до прозореца на приземния етаж и гледеше проливния дъжд. Томас Сървис стоеше прав и масажираше раменете ѝ. Колегите им — лекари, медицински сестри и учители — бяха дежурни в болницата, преподаваха или спяха — нещо, което им се случваше доста рядко напоследък.

Тя разказа на Томас за разговора си с Нелсън, за заплахата му да затвори мисията, ако тя не се върне с него в Америка. Сървис се усмихна.

— Каквото и да става, то е по Божията воля — каза ѝ. — Брат ти няма нищо общо с това. Мисията беше тук, преди да дойде той. Ако пребъде Божията воля, тя ще остане тук и след като си отиде.

Рода се съгласи. Изведнъж усети, че вече не се страхува от брат си. Томас беше прав. Всички сме в Божиите ръце.

Тя гледаше как дъждът барабани по перваза на прозореца. В празния двор на мисията цареше ужасна бъркотия. Нямаше канал и водата наводняваше всички мазета. Лутеранската водна бригада, каноници от Чонкин, щеше да си има работа на другия ден.

През пороя и мрака Рода едва забелязваше противовъздушното оръдие пред прозореца. Боже, как мразеше това нещо. То символизираше всичко онова, което тя ненавиждаше у Чанг и крадливата му банда.

Твърдейки, че Китай се бори за живота им, КМТ насочи оръдието срещу лутераните. Ръководителите на мисията протестираха, твърдейки, че са тук да спасяват живот, не да го отнемат. Никой не обърна внимание на протестите им. Оръдието беше разположено в

двора на мисията и щеше да остане там, докато и последният японски нашественик бъде изтласкан обратно в морето.

Оръдието беше чехословашко, ръждиво и повредено. След като го поставиха, никой нито стреляше с него, нито го поддържаше. Стоеше си там, грозна, дива купчина метал, осеяна с птичи изпражнения и изоставено от всички, с изключение на сираците от мисията, които го използваха като играчка. Типично за Китай. Всичко за фасадата, даже да е погрешно.

От друга страна, Рода знаеше, че лутераните нямат късмет. Главорезите на Чанг можеха да затворят мисията, да ограбят параклиса, пансиона на сираците, училището. И разбира се, болницата. Крадливите грубияни от КМТ хвърляха покварената си сянка, където и да отидеха.

Застанал зад Рода, Томас Сървис се наведе и я целуна. Тя му се усмихна. Само седем седмици оставаха до сватбата им. Седем седмици, докато станат мъж и жена. Струваше ѝ се, че времето върви прекалено бавно.

Той притежаваше всичко, което тя търсеше у мъжа. Беше християнин, мил и трудолюбив, уважи желанието ѝ да остане девствена до сватбата. Лекарите, сестрите и евангелистите в мисията го смятаха за най-добрия лекар в Южен Китай, дори и в цялата страна.

Той ѝ помогна да свикне в тази сурова земя, която тя започваше да обича. Когато пристигна, не беше сигурна дали ще изкара и седмица. Мухите, комарите и плъховете я влудяваха. Помисли, че ще припадне, когато за първи път видя прокажен. Навсякъде около нея китайците измираха от холера, дребна шарка, тифус и още толкова много болести, които ѝ беше трудно да изброи.

И войната. Мили боже, жертвите. Стотици мъже, жени и деца минаваха всяка седмица през болницата — тела, обезобразени от куршуми и експлозиви. Рода, която никога в живота си не беше пътувала в чужбина, вече възнамеряваше да хване първия самолет и да си тръгне от Чонкин.

Томас Сървис промени намеренията ѝ. Той обичаше китайците и им служеше с цялото си сърце. Баща му и майка му, и двамата лутерански евангелисти, бяха основали мисията в Чонкин. Те работиха там и бяха убити през 1940 при японска въздушна атака. Бяха

погребани един до друг на хълма, издигнал се над пристанището, където влекачите дърпаха въжетата на джонки, пълни със стоки.

Израснал в Китай, Сървис завърши медицинския колеж в Орегън Рийд в началото на войната. „Върнах се, сподели той с Рода, — защото щях да се ненавиждам, ако не бях го направил.“ Предложили му чин във флота и държавна заплата. Щяла да последва и доходна странична практика.

Той й разказа как предчувствал, че родителите му няма да доживеят края на войната. Още една причина да бъде с тях, докато може. След завръщането му те прекарвали заедно три години. Да се върне в Китай било най-разумното нещо, което направил.

И Рода хареса Китай. Тук се нуждаеха от нея. Тя съчета любовта и грижите си за болните с желанието си да разпространява Божието слово. Беше щастлива както никога. В Китай се спаси от неестествените чувства на Нелсън.

Когато за пръв път разказа на Томас Сървис за Нелсън, той я успокои: „Това е негов затвор, не твой“. Сега, когато дъждът се усили, той прегърна Рода и прошепна:

— Нелсън не е част от живота ни. Не мисли вече за него. Мисли за нас. Ще се оженим и ще работим в Китай, докато умрем, после ще ни погребат на хълма до родителите ми.

Рода стана от стола си и обви ръце около врата му.

— Добре. Тогава ще ставаме сутрин и ще закусваме заедно.

Те се разсмяха и когато изтрещя гръмотевицата, тя го целуна. Но чу и друг звук, освен гръмотевицата — вик, който премина в писък. Обърна се и видя брат си, застанал на прага с пистолет в лявата си ръка.

Като добри шпиони Лин Пао и Сон Суи трябваше да изпълнят дълга си.

Те не се подчиниха на заповедта на Нелсън Бърлин да стоят край джипа. И двамата, с конусовидни сламени шапки и американски военни наметала, последваха пияния американец, докато той залиташе в двора на мисията. Колкото по-силно валеше дъждът, толкова повече Лин Пао се чудеше дали е нужно да е чак толкова прилежен.

Не им беше лесно да следват пияния капитан. Дъждът и мракът го скриваха от тях. Капитанът пада два пъти в калта. На няколко метра зад него, те го изчакваха да се надигне и да се заклатушка напред. Чакаха и се измокриха до кости.

Но както Лин Пао знаеше, в тази най-неприятна от всички нощи трябваше да изтърпят всички неудобства. Капитанът не бе на себе си. Поради това беше почти сигурно, че щеше да оплете краците, преди да е свършила нощта. Пао и Сон Суи трябваше да са достатъчно близо, за да станат свидетели на евентуалното произшествие. Такава информация можеше да се окаже полезна за Триадата, която знаеше как да накара някого да плати за грешките си.

Те минаха покрай противовъздушното оръдие и влязоха в кръга от чували с пясък. Понадигнаха се и погледнаха към сградата на мисията. Повечето прозорци бяха тъмни. Повечето, но не всичките.

Нелсън Бърлин заслони с ръка очите си, спря и погледна към слабо осветения прозорец на приземния етаж. Онова, което видя, не му хареса, защото той залитна назад, изруга и размахна ръце. После загуби равновесие и седна в калта. Размахна юмрук към сградата, после стана и се заклатушка към входа. Спря само за да извади пистолета си, отвори вратата и залитна навътре.

Пао изскочи от заграждението. Сон Суи го следваше. Докато цапаха през локвите, се чу гръмотевица. Левият сандал на Пао остана в калта, но той продължи да тича. Този капитан трябваше да се наблюдава отблизо.

Пао стигна пръв до прозореца.

Томас Сървис пристъпи към Нелсън Бърлин, уверен, че може да го вразуми и да му обясни, че Рода има право на личен живот. Високият, русокос мъж прибра ръце към тялото си. Искаше Бърлин да разбере, че той няма лоши намерения. Тъкмо се канеше да му го каже, когато Нелсън стреля в гърдите му. Лекарят се строполи на пода.

Преди тази вечер Нелсън Бърлин бе използвал своя 45-калибров пистолет само за стрелба по мишени или по катерички в имението на баща си. Застреля Томас Сървис и се изненада колко лесно е да убиеш човек и колко добре се чувстваш след това. Никога в живота си не бе изпитвал подобна сила.

Рода плачеше и стенеше. Седна на пода до главата на Сървис, хвана я с две ръце и я залюля напред-назад. Сгорещен от водката и със сила, равна на желанието му, Бърлин, повече от всякога бе привлечен от сестра си. Пъхна пистолета в кобура, отиде до Рода и я дръпна от Сървис.

Когато тя изкрещя, той я плесна по лицето. После я изправи на крака и я целуна, вкусвайки солта на сълзите ѝ. Целуна я в устата, а когато тя му издра лицето, той пак я удари. Тя вдигна коляно, но той бе по-бърз от нея, обърна се и пое удара с бедро. Заболя го, но не чак толкова, че да спре.

После двамата паднаха на пода, той ѝ запуши устата с ръка, с другата разкъса ризата ѝ, после електричеството угасна и те останаха на тъмно. Бърлин легна върху Рода, разтвори ризата ѝ, но тя го ухапа по ръката. Тогава той започна да я души. Чу тежкото дишане на сестра си, а когато съпротивата ѝ отслабна, той вдигна ръце от гърлото ѝ.

Беше още жива. Плъзна ръка под сутиена и стисна малката ѝ гръд. Замаян от възбуда, разкопча колана ѝ, свали панталона и бикините, после се изправи на колене и си събу панталона и шортите. Усети, че е близо до края, влезе бързо в нея и секунди по-късно свърши.

Строполил се върху сестра си, лежеше спокойно, а тя се размърда отдолу. Когато тя прошепна: „Мили боже“, силите напуснаха Бърлин и той се ужаси. Толкова се уплаши, че не можеше да си поеме дъх. През прозореца се процеждаше бледа светлина, но мракът в стаята като че ли ставаше по-гъст, носейки със себе си бъдещи злини, които със сигурност щяха да го унищожат.

Отново се изправи на колене, погледна към израненото ѝ, обляно в сълзи лице, а когато тя го попита: „Защо го направи?“, той знаеше, че никога вече не иска да чуе гласа ѝ. Никога вече не искаше да си спомня за тази нощ. Удуши я, строполи се до нея и заплака.

Когато Нелсън Бърлин отвори очи, видя Лин Пао и Сон Суи, изправени над него.

Пао свали подгизналата си сламена шапка с подигравателен жест.

— Капитане, сър, искате ли да се измъкнете от тази нещастна ситуация, без да бъдете наказан?

Той кимна. Страхът бе отнел силите му. Не бе в състояние да разсъждава. Беше готов да даде душата си на всеки, който можеше да го освободи от този кошмар.

— А-аз искам да се и-измъкна, без да бъда на-наказан.

Пао се наведе над него.

— Тогава трябва да правите каквото ви кажем.

— Разбирам.

Китаецът поклати глава.

— Не разбирате, капитане, сър. Но с времето ще разберете. Онова, което ще поискат от вас, съвсем не започва от тази нощ. Не трябва да се притеснявате за това, което се случи тук. Но когато излезете от тази стая, ще трябва да се подчинявате на някои мои приятели. Ние ще ви услужим, после вие ще услужите на нас.

— Само ми помогнете. Моля ви, моля ви, помогнете ми! Ще направя каквото кажете.

— Капитане, сър, доста време след тази вечер ще правите каквото ви кажем.

След капитулацията на Япония през август 1945 Америка настоя за примирие между Чанг и комунистите. За прекратяване на огъня между двете страни обаче и дума не можеше да става. Никой не искаше да направи компромис. Комунистите имаха армия, територии, освободени от японците, и подкрепата на милиони сънародници. Не желаеха да се преклонят пред управлението на КМТ.

Чанг смяташе, че ако допусне червените в правителството си, ще вкара лисицата в кокошарника. Нарастващата популярност на комунизма, прецени той, можеше да му струва политическия контрол над страната. Трябваше да ги стъпче. Компромисът не беше в негов интерес. Защо да подаваш на палача си въжето, с което ще те обеси?

Година след края на войната той нападна пръв, атакувайки комунистическите войски в Манджурия. Но той не можеше да се сравни с червените сили, водени от харизматичния Мао Цзедун. Чанг се оказа слаб генерал, неспособен да ръководи и да вдъхновява войските си, които с хиляди преминаваха на страната на Мао, понасяйки със себе си и американското оборудване. В тригодишната гражданска война Чанг претърпя решително поражение.

Той избяга в Тайван, планинския остров край югоизточното крайбрежие на Китай, но преди това обра китайските музеи, банки и депа за военни доставки. Плячката му включваше и златния резерв на страната до последното кюлче. Триадите помогнаха на дребния генерал в едно от най-големите плячкосвания след нацистките грабежи в Европа.

Тайван изобщо не искаше Чанг. Опозицията срещу дребния генерал обаче не се радва на дълъг живот. Той заповяда на войските си да измъчват и да избият хиляди тайванци, докато най-после цялата опозиция бе заровена под земята или прогонена от страната. В кървавата кампания, напомняща за нападението му срещу Шанхай двадесет години по-рано, той принуди острова да му се подчини. Както винаги вярваше, че има право да прави каквото си иска и на когото си иска.

Югозападен Китай. Силите на Мао изтикаха последните войски на КМТ извън китайска земя. Тук, в отдалечената провинция Юнан, се пресичаха границите на Бирма, Лаос и Тайланд. Този регион, родина на планинските племена шан, произвеждаше по-голямата част от световния нелегален опиум и беше познат по цял свит под името Златният триъгълник.

Притеснени, че Мао може да се опита да завладее цяла Югоизточна Азия, ЦРУ въоръжиха войските на КМТ в Златния триъгълник и планираха нахлуване в Китай. КМТ обаче нямаха намерение да се бият с Червеното зло. Войските на Чанг в Златния триъгълник решиха да влязат в бизнеса с наркотици и да работят в големи мащаби. Целта им — да вземат в ръцете си търговията с хероин в Югоизточна Азия.

Златният триъгълник беше ничия земя. Властта принадлежеше на най-силния, а най-силни в момента бяха КМТ. Остатъците от армията на Чанг с лекота подчиниха планинските племена и ги принудиха да увеличат производството на опиум. Туземците бяха насилвани да се запишат и в армията на КМТ. Браковете с местните жени помагаша на китайците да събират както новобранци, така и опиум. Успехът в Златния триъгълник плати на КМТ за поражението в собствената им страна.

Те наводниха Югоизточна Азия с опиум, който химиците на Триадата преработваха в хероин и морфин. Лин Пао беше по-зает от

всякога. Тъй като работеше в Тайван и Хонконг, пренасяше наркотици не само за Азия, но и за Европа и Америка. Заедно със Сон Суи охраняваха водачите на Триадата, които пътуваха из Златния триъгълник. Пак заедно ескортираха химиците от Хонконг до опиумните рафинерии в планинската страна Бурмезе.

Лин Пао носеше пари за подкуп на тайванските полицаи, които прикриваха пратките с наркотици, докато те минаваха през страната им. Членовете на Триадата отвличаха бебета или ги купуваха от родителите им, удушаваша младенците и им изваждаха вътрешностите. После натъпкваха малките телца с килограми хероин. Жени, които се преструваха на техни майки, пренасяха „заспалите“ бебета през границата с Малайзия.

Пао изгради контрабандни маршрути между рафинериите в Хонконг и Тайван и китайските квартали в Сидни, Сан Франциско, Торонто, Амстердам, Манила и Ню Йорк. Прекарваше наркотици в кораби цистерни, в антикварни масички и футболни топки; в куфари с двойни дъна; в пластмасови пениси, пъхнати във вагините на германски стюардеси. Лидерите на Триадата бяха особено впечатлени, когато той успешно прекара голямо количество хероин от Тайван до Бразилия.

До двадесет и пет годишна възраст бойните му умения му спечелиха уважавания пост на Червена тояга, официален командир в Триадата. Той незабавно оправда доверието и удуши едно китайско ченге под прикритие, което беше успяло да проникне в Триадата. Принуди съперниците да не нападат игралните домове на Триадата в Хонконг, организира отвличането на сингапурски banker за откуп и заедно със Сон Суи отидоха до Хонолулу, за да убият японски banker за неправилно управление на фондовете на Триадата.

Славата му растеше и конкурентните Триади организираха няколко покушения срещу него, определиха цена за главата му. Черният генерал се превърна в мишена. В Лондон Триадата „Сребърен бамбук“ поиска да ѝ се плаща за целия внесен в Англия хероин. Трябваше да им позволят да станат дистрибутор на хероина. Онези, които отказваха, умираха. От „Сребърния бамбук“ чакаха Пао да ги предизвика.

Не им се наложи да чакат дълго. Безразличието му към заплахите беше добре известно. Той презираше всички, които позволяваха да ги

сплашат.

В една влажна юлска вечер той и Сон Суи доставиха две кила хероин на собственик на китайски ресторант в лондонското Сохо, най-големият чуждестранен квартал в града. Призори двамата членове на Триадата излязоха от ресторанта, тръгнаха по пустата Дийн стрийт и бяха нападнати от шестима китайци. Нападателите бяха въоръжени с ножове, железни пръти и два добермана. От „Сребърния бамбук“ възнамеряваха да дадат пример на другите с убийството на Черния генерал.

Пао застреля единия нападател в главата, а другия в гърдите. После доберманите го събориха на тротоара. Пистолетът излетя от ръката му и кучетата веднага скочиха отгоре му.

Легнал по гръб под ревящите кучета, той успя да види как Сон Суи простреля един „Сребърен бамбук“ в корема и как нападателят се строполи до тротоара. Но един дебел китаец с червена превръзка на главата счупи дясната ръка на Сон с железен прът. Пистолетът излетя. Със стиснати от болката зъби той залитна назад, стиснал счупената си ръка. Дебелият бавно се заклатушка към него.

Малкият брат щеше да умре.

Вбесеният Лин Пао счупи гръбнака на едното куче и го захвърли настрани. Застанал на колене, той удари другото псе по главата и го събори на тротоара. После скочи на крака, заби пета в хълбока на кучето и му счупи ребрата. Докато кучето още скимтеше, го сграбчи за нашийника и го запрати към мъжа, тръгнал към Сон.

Кучето удари дебелия между плешките и го събори върху Сон Суи. Преди нападателят да успее да се изправи на крака и да запази равновесие, Сон заби пръсти в очите му и го ослепи. Мъжът изкрещя и изпусна железния прът. Сон Суи го грабна и удари дясното му коляно. Когато нападателят се хвана за капачката, той го удари с пръта по лицето.

Пао се хвърли срещу последните нападатели. Единият, едър мъж с широко лице, диво завъртя ножа си и го рани в левия хълбок. Пренебрегвайки болката, той го ритна в тестисите, удари го с юмрук в гърлото, после обезобрази лицето му с чело.

Последният нападател, слаб мъж със зализана коса, разделена на път по средата, изкрещя и завъртя железния си прът към главата му. Пао се наведе и ритна глезена на нападателя. После, излизайки зад

гърба на слабия мъж, той постави ръце върху раменете му и го събори на тротоара. Преди човекът да успее да се изправи, Пао го ритна по главата.

Собственикът на ресторанта повика един китайски лекар, слаб мъж с котешко лице, който намести ръката на Сон Суи и превърза раната на Пао, без да задава излишни въпроси.

— Веднага напуснете Англия — предупреди ги собственикът на ресторанта. — „Сребърният бамбук“ ще ви изпият кръвта заради това, което сторихте на хората им. Всички сме в опасност.

Черният генерал докосна възбудено бинтования си хълбок, после погледна към приятеля си. Сон Суи се усмихна на собственика на ресторанта:

— С брат ми ще си тръгнем, след като си свършим работата.

Два дни по-късно водачът на „Сребърния бамбук“ си седеше у дома и чакаше жена си да се върне от пазар. Тогава неочаквано го посетиха двама лондонски полицаи. Беше техен дълг да го известят, че жена му е намерена удушена на стълбището на известен универсален магазин в Найтсбридж.

Когато шокираният водач на Триадата се отпусна в стола си, телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и мъжки глас изрече на кантонски:

— Имаш и две дъщери. — И затвори.

Както обикновено китайската общност в Лондон отказа да сътрудничи на полицията при разследването на убийството. Но информаторите свързаха с нападението на Триадата срещу китайски командир с прякор Черният генерал, който работел в Тайван и Хонконг. Дали той беше все още в Англия? Никой не беше сигурен.

Информаторите знаеха, че той си отмъщава на враговете си, като нанася удар срещу жените им. Знаеха също, че „Сребърният бамбук“ спряха опитите си да търсят данък от Триадата на Черния генерал.

Когато Пао стана на четиридесет, той се ожени за Ай-Линг Кунг, красива и весела певица в най-добрата хонконгска опера. Той беше богат и влиятелен мъж, чиято позиция в света на тайните общества му даваше неограничена власт. Тя беше чаровна и известна.

Лин Пао бе имал много жени, но Ай-Линг беше най-страстната. Той бе заслепен от нея. Похотта ѝ хармонираше с неговата; в леглото тя задоволяваше всичките му прищевки и желания. Желаете я безгранично и ненаситно. Правеше всичко, за да ѝ достави удоволствие, и се гордееше, когато виждаше завистта по лицата на другите мъже.

И двамата се интересуваха от пекинската опера. Неговите познания в тази популярна музикална форма бяха по-широки от тези на Ай-Линг, приятна изненада за нея. Сон Суи го запозна с операта още когато бяха хлапета в Шанхай. Пао призна на жена си, че понякога си мечтае да пее поне една вечер с професионална трупа. За нещастие му липсваше увереност да излезе на сцената.

Притежаваше колекция от музикални инструменти — плосък барабан, кастанети, цимбали, голям и малък гонг, и колекция от костюми — украсена броня, комплекти за грим, използвани от прочути изпълнители, дълги халати, бродирани с дракони и феникси. Сподели с Ай-Линг, че даже мисълта за музиката го успокоява.

Когато Пао запя, тя се разчувства до сълзи. Той притежаваше отличен глас. Можеше да изпълнява роли шенг, мъжки роли на младежи и старци. Можеше да се vyplъти в героите джинг, отегчителни генерали или млади търсачи на приключения. По нейно настояване те понякога пееха заедно и това бяха най-щастливите мигове в живота му.

Той щедро пръскаше пари за кариерата на жена си. Финансираше продукциите, в които тя беше звезда, плащаше на критиците да я превъзнасят и ѝ уреди договор с една звукозаписна компания, подкрепяна от Триадата. Толкова бе влюбен, че бързо се отказа от няколко любовници. Само Сон Суи имаше смелостта да нарече Ай-Линг с истинското ѝ име — скъпа играчка.

Имаха едно дете, синчето им Хин, което толкова много приличаше на Пао, че го нарекоха Малкия генерал. Ай-Линг и момчето се превърнаха в най-драгоценните притежания на Пао. Със съпругата и сина му късче небе бе паднало върху този жесток свят. Можеше само да се надява, че животът на момчето няма да е опасен като неговия. Астролозите и гадателите предричаха на Малкия генерал само хубави неща. Благоприятното предсказание осигуряваше добро заплащане и предпазваше гадателя от яростта на Черния генерал.

Година след раждането на сина му Пао бе приет в управителния съвет на Триадата; бе удостоен с голяма чест. Сега делеше времето си между Хонконг и Тайван. От тези градове изпращаше други да налагат волята му в Златния триъгълник, Тайланд, Австралия и Америка.

Водачът на Триадата беше стар и болен и управителният съвет придоби изключителна власт. Следващият водач на „Змиите сто стъпки“ щеше да бъде избран от съвета. Сегашният водач се отнасяше благосклонно към двама. Единият беше Лин Пао, а другият беше заклетият му враг.

Двамата кандидати бяха коренно различни един от друг. Пао представляваше младостта и обновлението; той смяташе, че „Змиите сто стъпки“ трябва да се съобразят с променящите се времена. Повъзрастният му съперник Чан Фау предпочиташе да върти бизнеса по традиционните начини. Промяната, казваше той, е просто начин да се мултиплицира нечия идиотщина. Чан Фау бе твърде консервативен.

Беше слаб, безстрастен мъж, преминал седемдесетте, и беше толкова вманиачен на тема хигиена, че си миеше ръцете почти ежечасно и по няколко пъти на ден си сменяше дрехите. С ограничени възможности и неограничени амбиции, той се подмазваше на началниците си и се хвалеше до небето. Пао го смяташе за досадник с отегчителните му разкази за битките през Втората световна война, където той се сражавал рамо до рамо с Чанг Кай-ши. Говореше се, че му е далечен роднина.

Пао виждаше себе си като бъдещето, а Чан Фау като миналото. Черният генерал желаше разширение; защо да не увеличат печалбите, като продават хероин директно на новите банди — например на черните и на латиноамериканците в Щатите? Защо да продават само на италианските гангстери?

„Дръжте се с италианците — настояваше Фау. — Ако тръгнем с черните и латиноамериканците, рискуваме да обидим италианците. Можем ли да си позволим война с тях на тяхната територия?“ Освен това Фау нямаше доверие нито на черните, нито на латиноамериканците. „Твърде нови са в наркобизнеса — казваше той. — Нямаат традиция. Дръжте се с италианците, които са доказали, че можем да им вярваме.“

Пао и Чан Фау не се споразумяха и по отношение на Нелсън Бърлин. Пао искаше да влагат повече пари в компанията на

американеца, която вече притежаваше хотели в цяла Америка, Мексико, Канада и Хаваите. Той овладя и нови територии — компании за производство на цигари, електроника, играчки. И планираше по-нататъшно разширение.

„Твърде амбициозно — отсече Чан Фау. — Да предположим, че Бърлин се изкуши да краде от нас. Какво ще стане, ако той умре или Америка отново изпадне в депресия? Нашето споразумение с господин Бърлин няма нужда от подобрения.“ Той не виждаше причина да се дават допълнителни средства на американеца.

Пао не се съгласи. Триадата не даваше нищо на Бърлин. Това бе подобрение на инвестиция, направена, когато Триадата уреди раненият Томас Сървис да бъде екзекутиран за убийството на Рода Бърлин. Брат ѝ незабавно се отплати, като отлетя от Чонкин с четири кила хероин, скрити в ковчега на сестра му.

Бърлин, твърдеше Пао, сега е безценен за „Змиите сто стъпки“, които перяха милиони долари чрез неговите компании. Американецът беше добър бизнесмен; разширяването можеше да донесе на Триадата само печалба. Ако Бърлин имаше нужда от пари, те трябваше да го авансират.

„Разширението — настояваше Пао — е живот. Свиването е смърт.“ Изискваше да се правят повече законни инвестиции в Америка и Европа, а не просто парите на Триадата да се влагат в банките. Фау не беше съгласен. Успехът за него се криеше в големите банкови сметки, не в търговските вериги и в недвижимите имоти. „Нека извличат силата си от славното минало — казваше той. — Бъдещето само ще се погрижи за себе си.“

И Пао, и Чан Фау виждаха себе си на най-високия пост. Компромисът между двамата беше невъзможен. Никой от тях не можеше да се превърне в сянка на другия и да се стигне до някакво съгласие.

Лин Пао и Ай-Линг уредиха тържество у дома си в Хонконг по случай втория рожден ден на Хин. Къщата, триетажна тухлена сграда, имаше изглед към пристанището и беше построена преди сто години от един английски офицер, който си имал домашен лешояд и пръв донесъл наргилета за опиум в Кралската колония.

Съперничеството между Лин Пао и Чан Фау за дълго бе довело и двамата в Хонконг. И двамата чакаха като в бдение при смъртник. Водачът на Триадата умираше от левкемия и рак на простата в една болница на Кенеди Роуд. Оставаха му само няколко дни и всички очакваха да обяви наследника си.

Фау изчакваше решението край плажа Шек О, където много влиятелни граждани се криеха зад дебелите стени на огромните си къщи. Домът му представляваше четириетажна тухлена сграда, изолирана в планинска горичка. Живееше там с четирите си жени, по една на всеки етаж.

Пао покани малко хора на тържеството. Сред гостите бяха Сон Суи, съпругата му и тримата им сина, двама от най-близките му помощници, жените и децата им. Единият помощник бе долетял от Сингапур, израз на вяност, оценен високо от Лин Пао. Единственото разочарование беше отказът на Ай-Линг да пее. Беше изнервена като един от тигрите в частната зоологическа градина на съпруга си в Тайван. Умора, обясни тя. Дълго репетирала новата си роля. Би ли й простил този път? Разбира се.

Тъй като беше топъл априлски следобед, всички излязоха на верандата. Пао ясно виждаше близката Долина на щастието и пистата, където конете му се състезаваха заедно с конете на банкери и президенти на корпорации. Но докато държеше Хин с едната си ръка и сочеше с другата, той не мислеше за конюшни и за обиколката на победителя. Сочеше на запад, към Америка, където някой ден синът му щеше да учи. Синът на Черния генерал заслужаваше само най-доброто.

Време беше да разопакова подаръците. Слугите изнесоха масата с подаръци и я оставиха до порталната врата. Когато развеселените възрастни и деца се събраха около масата, Пао подаде Хин на Сон Суи, кръстника на момчето, после взе един плик от купчината. „Търсих щастието и най-сетне го намерих“ — помисли си.

Пликът беше подарък от Сон Суи и бе натъпкан с банкноти. Дватама мъже се усмихнаха един на друг.

— Купи на кръщелника ми американска кола — каза Сон.

Пао го прегърна. „Братя както винаги“ — прошепна той. Сон му прошепна същото. Кръвната клетва, която бяха си дали в Стария град, все още бе силна.

Пао се обърна да отвори другите подаръци, а Сон Суи остави момчето на пода на верандата и пристъпи до него. „Моят кръщелник иска нещо сладко“ — каза. Изведнъж Ай-Линг излезе през вратата, грабна детето и изтича в къщата. Съпругът ѝ се намръщи. Странна работа.

Но през последните един-два дни тя се държеше странно. Гостите и децата им се умълчаха. Жената на Сон Суи се наведе през вратата и надзърна в къщата. Когато се обърна да каже нещо на Пао, масата с подаръците експлодира.

Тъй като Сон Суи се озова между него и масата, Пао оцеля от взрива. Ударната вълна обаче го изхвърли от верандата и го събори на ливадата отпред. Замаян и окървавен, той лежеше и гледаше яркото слънце. Главата и лявата ръка го боляха непоносимо. Почувства се слаб, всеки момент щеше да загуби съзнание.

С огромни усилия погледна към къщата. Част от верандата беше съборена от взрива. По цялата ливада бяха разпилени подаръци, храна и тела. Вратата на къщата бе изтръгната от пантите и лежеше на тревата. Пламъци обхващаха портала. Всички предни прозорци бяха взривени или изпочупени.

Мъже и жени, изпаднали в истерия, лежаха на ливадата и викаха за помощ. Във въздуха край къщата се носеха парчета опаковъчна хартия, които едва се виждаха от черния дим, издигнал се над верандата. Пао седна. Лицето му лепнеше от кръв. Кожата му беше влажна и студена.

Пред себе си видя момиченце. То седеше на стълбите, водещи към къщата, и гледаше тъпо с изцъклени очи. Десният му крак беше откъснат, а подгъвът на рокличката му гореше. До него се търкаляше окървавената глава на Сон Суи. Тялото му не се виждаше никъде.

Пао успя да се изправи на колене, но не можа да стане. Не виждаше с дясното си око, а болката в ръката му беше ужасна. Седна на ливадата и видя как двама слуги с бели сака внимателно се показаха от горящата врата и се втурнаха към него. Той протегна ръце към тях, после падна назад и изкрещя името на жена си. Секунди по-късно припадна.

Един ден след това Пао дойде в съзнание в колуунската болница. Лявата му ръка беше откъсната и бе изгубил дясното си око. Сон Суи беше убит заедно със съпругата и с двете си деца. Единият от

съветниците беше мъртъв; другият бе оживял, но беше останал без крака. Имаше жертви сред жените и децата на съветниците, но смъртта на Сон бе най-големият удар. Пао не успя да сдържи сълзите си. Загубата на Малкия брат беше непоносима. Той не познаваше по-голяма скръб.

В болницата полицаят Мартин Маки го информира, че някой е скрил експлозив с часовников механизъм сред подаръците на Хин. Докато шестте членове на Триадата гледаха и мълчаха, Маки каза, че Пао е извадил късмет, защото се е измъкнал жив. Попита го дали знае кой се е опитал да го убие. Той поклати глава. Нямаше представа кой може да е искал да направи такова нещо.

„Аз съм обикновен бизнесмен — обясни. — Търгувам с недвижимо имущество, златни предмети и компютри.“ Строеше и храм за бедните в района Ванчай. Сега храмът щеше да бъде посветен на брат му Сон Суи, чието последно дело на земята бе да спаси живота на Пао. Полицаят се усмихна и каза:

— Разбирам, че Сон Суи е бил член на „Змиите сто стъпки“.

Пао извърна лице към стената и нищо не отговори.

Когато Маки си отиде, той се изправи в леглото и погледна към бинтования чукал, където се бе намирала лявата му ръка. После докосна марлята върху празната си очна яма и каза:

— Чан Фау и жена ми се опитаха да ме убият. — Вдигна осакатената си ръка от леглото и отново я отпусна. — Синът ми. Той с нея ли е?

Главният в стаята беше Занг Ву, дребен, кльощав мъж, приближаващ трийсетте, с напрегнатия поглед на неспокоен ловец. След няколко секунди той се прокашля и отговори:

— Синът ви е с нея, да.

Гласът на Пао едва се чуваше.

— И двамата са при Чан Фау?

— У дома му, където има много силна охрана.

— Оцеля ли някое от децата на Сон Суи?

— Чунг, най-голямото.

Чунг беше весело, осемгодишно момче, наследило интелигентността на баща си, но без неговото чувство за хумор. Беше кръщелник на Пао.

Черният генерал кимна.

— Постарайте се да го защитавате добре. Пазете го денонощно.

— Ще бъде направено.

— Сега искам да поспя. Събудете ме точно след час. Този път ще се справя с Чан Фау. — След дълго мълчание изръмжа сърдито: — Името на жена ми никога вече да не се споменава.

— Разбирам — отговори Занг.

— От днес нататък нямам жена. Тя вече не съществува.

Ву се почеса и погледна към каната за вода върху нощната масичка, чудейки се дали Лин Пао ще има сили да се пребори с Чан Фау. Ако не, къде щеше да отиде самият той. Чан Фау не беше милостив с враговете си.

Занг Ву беше реалист и нямаше желание да бъде на губещата страна в тази война. Черният генерал беше инвалид. Може би и умът му бе увреден. Та нали току-що бе засрамен от жена си, която се опита да го убие и да избяга със сина му. Духът на всеки мъж би бил съкрушен от подобен обрат на съдбата.

Той погледна към ранения и си помисли: „Това не е воин. Вече не е. Чан Фау, старият генерал и братовчед на Чанг, изместван няколко пъти, сега е силният на деня.“

Фау и четирите му жени бяха изключително добре защитени в дом, който можеше да се нарече непревземаем. Заграден с тухлена стена, той се издигаше самотен върху горист хълм и се охраняваше от множество въоръжени мъже. Всеки, който пожелаеше да измъкне стария генерал от крепостта му, имаше нужда от армия и голям късмет. За Занг Ву беше очевидно, че Черният генерал не притежава нито едното, нито другото. Докато лежеше ранен и се самосъжаляваше, дузини членове на Триадата преминаваха на страната на Чан Фау. Всички обичаха победителя.

Занг Ву, добре запознат с делата на Триадата, знаеше, че нападението срещу Пао бе последвано от стотици телефонни обаждания от членове на Триадата по цял свят. Само няколко от тях бяха за Черния генерал. Оставалите бяха директно до крепостта на Чан Фау и го поздравяваха за смелостта, която е проявил, изправяйки се срещу Пао. Всички засвидетелстваха вечната си вяност към Фау. Занг Ву смяташе, че Лин Пао е по-добрият. Сега бе принуден да обмисли отново преценката си.

Някои членове на Триадата предполагаха, че Лин Пао е бил убит при експлозията. Занг Ву подозираше, че Чан Фау си е послужил с измама, за да все паника сред силите на Пао. На стария генерал не му бяха чужди подобни гадости.

В болницата Пао лежеше с лице към стената. Според Занг Ву той едва дишаше. Ще помислиш, че вече е мъртъв. Това определено би опростило живота на Занг Ву.

Жалко за Черния генерал. Вече не беше толкова свиреп. Изглеждаше по-дребен, по-уязвим. Къде беше онзи Лин Пао с ужасния нрав, човекът, който винаги получаваше своето? Може би той изчезна заедно със смъртта на Сон Суи. Хитрият дребен инвалид беше безценен в израстването на Пао до върха на тайното общество. Но Сон Суи беше при прадедите си. Черният генерал трябваше да се научи да се справя сам.

Със съветите на мъртвия си приятел Черният генерал сигурно щеше да успее да отмъсти на Чан Фау. Без него Лин Пао се изправяше пред почти неизбежно поражение. Даже небесата не можеха да попречат на Чан Фау да стане следващата Драконова глава.

Раненият се размърда под одеялата и си пое дълбоко дъх. Въздъхна и дръпна завивките по-близо до лицето си, очевидно се готвеше да заспи. Но когато проговори, гласът му беше толкова властен, че Занг не пропусна нито дума.

Думите му като че ли бяха отправени единствено към Занг. Сякаш бе прочел мислите на хладнокръвния дребен мъж. Без да надига глава от възглавницата, Пао прошепна:

— След три дни Чан Фау ще бъде мъртъв и аз ще стана Драконова глава.

В просторното ателие на втория етаж с изглед към рододендроновата градина и към двора Чан Фау седеше край бюро от тиково дърво и рисуваше върху копринен свитък. Това беше макемоно, хоризонтален свитък, който се развиваше от дясно наляво и отразяваше една-единствена тема — в този случай неговите смели военни подвизи.

Само че нямаше никакви подвизи. През войната той, както и другите членове на щаба на Чанг, сътрудничеа на японците, крадяха

американските помощи, изпращаха хората си да измират в безсмислени битки. Като офицер той беше незначителен, дебелоглав и страхлив. Войниците му го наричаха Пиле с железен задник.

Темата на всяко макемоно се развиваше като поезия или музика и привличаше зрителя постепенно при развиването. Подобни свитъци никога не се излагаха постоянно. Те се съхраняваха в торби от брокат или в дървени кутии, за да се гледат само при специални случаи.

Чан Фау беше добър художник. С вещица използваше четката и мастилото, налагаше черни сенки, после светлосиви, преди да смеси малко цвят с лепило и вода и да ги прибави отгоре за подсилване на ефекта. Ударите му бяха бързи и не позволяваха поправки. Според изискванията на старинния жанр той използваше поглед от въздуха, за да представи перспективата и дистанцията. Темата на Чан Фау беше смелият му набег за спасение на генералисимус Чанг Кай-ши от горящия щаб на КМТ след въздушно нападение.

Рисуването на макемоно изискваше от художника да се слее емоционално с темата си, което за него беше лесна работа. С времето личните му представи и разбирания за войната се превърнаха в единствената действителна версия. Единствено неговата истина беше подходяща.

Свитъкът бе почти завършен, когато полицейският сержант Питър Йонг се появи без предупреждение в дома на Чан Фау. Като всички инспектори той не беше добре дошъл. Но на домакина не му оставаше нищо друго, освен да спре и да побъбри с полицаия, който също беше член на „Змиите сто стъпки“.

Йонг беше слаб, нервен човек, с остри черти и красива усмивка. Чан Фау го смяташе за глупав и безгръбначен, от хората, които няма да тръгнат да се бият за каквото и да е. Ще му се изпикаеш върху обувките, а той ще ти благодари за това. Достъпът му до полицейските документи обаче беше безценен.

Придружен от двама униформени полицаи в мрежести ризи таки, шорти и сини фуражки, Йонг бе допуснат в двора и отведен до ателието на Чан Фау. Двамата телохранители останаха отвън, облегли гърбове на вратата. Двамата полицаи на Йонг застанаха от другата страна на вратата.

Сержантът се извини за внезапното посещение, но се налагало спешно да разговаря с почитаемия Чан Фау. И не можел да го направи

по телефона. Определено не по телефона. И още веднъж трябвало да се извини.

Чан Фау махна с ръка и прекрати извиненията му.

— Казвай какво има, по дяволите.

С куфарче в ръка Йонг се приближи до бюрото.

— Лин Пао ви е предал на американските наркодетективи в Хонконг — сподели той. — Дал им е информация за пратките с наркотици, предназначени за Съединените щати и Канада.

Чан Фау се намръщи и остави четката.

— Защо? Това ще му пререже гърлото.

— Не неговото, вашето. Вие сте наред да станете Драконова глава. Вас ще обвинят за загубите. Пао е твърде слаб, за да се пребори сам с вас, така че е уредил американците да свършат мръсната работа.

Чан Фау кимна.

— Да. Да.

— Ще ви потърсят отговорност за всички конфискувани наркотици. Ще го сметнат за ваша грешка. Пао иска вие да се провалите. Искат членовете да ви сметнат за некадърник. За слаб водач.

— Разбирам.

— С помощта на американците. Ако се натрупат достатъчно загуби под вашето управление, той е уверен, че членовете ще се обърнат срещу вас. После той ще излезе на сцената и ще спаси организацията. Искат и сина си.

Домакинът изръмжа:

— И как възнамерява да го вземе от мен? Докато детето е тук, той трябва да е по-внимателен.

Сержантът кимна няколко пъти.

— О, той знае предимствата, с които го държите, почитаеми сър. Ето защо планира да повдигне криминални обвинения срещу Ай-Линг. Той знае, че тя е тук с момчето. Усеща също, че тя трябва да се подчини на съда, ако не иска да се изложи на риск.

— Обясни.

— Той планира да обвини съпругата си, че е крадяла от неговата компания за недвижими имоти, за да си купи частен театър.

Чан Фау поклати глава.

— Всеки в Хонконг знае, че той й даваше каквото поиска, защото тя го даряваше с най-страхотното чукане в тъпия му живот. Как съдът

ще повярва на тази глупава интрига?

Йонг сви рамене.

— Почитаеми сър, мога само да повтора каквото чух. Съдията Нианг, за когото знаете, че е добър приятел на Пао, издаде необходимата заповед. Имам копие у себе си. Освен това Ай-Линг ще бъде обвинена, че е отвлякла детето им. Тя трябва да отговаря на обвиненията или да я обявят за беглец, а аз не мисля, че тя иска точно това.

Чан Фау, облечен в униформата на генерал от КМТ, нетърпеливо барабанеше с пръсти по бюрото. Носеше старата си униформа, за да се вдъхнови и да нарисува по-добре „героиката“ си. Ако Пао беше в тази стая, той сам щеше да застреля проклетия предател. Йонг направи добре като му донесе тази информация.

Военният опит на Фау за начертаване на стратегия му беше послужил добре в Триадата. Вярно, че не успя да убие Пао. Но както изглежда Черният генерал бе на път сам да се убие. Когато обществото научи за плановете му да стане информатор, той няма да преживее и седмица.

Доколкото знаеше, Пао все още се намираше в болницата и беше доста изтощен. Шанхайското копеле, което щеше да стане крал, изгуби ръката и окото си от малкия изненадващ подарък на Фау. Изгуби и двама съветници, включително и умния и опасен Сон Суи. Според Чан Фау гробът на противника вече беше отворен.

Чан Фау, професионален войник през по-голямата част от живота си, се гордееше, че е по-умен от другите. Той винаги гледаше надалеч. Шанхайското копеле бе твърде упорито, твърде решено да постигне своето. Беше груб, непредвидим и му липсваше всякаква изтънченост. Беше горилла, не лисица. Нека да върши работата на горилата, реши, а умната игра да остави на някой друг.

Тъй като водачите на тайното общество харесваха Пао, Фау се престори, че също го харесва. Но горилата не се заблуди. Той не беше от хората, които се ласкаят и се подмазват на онези, които се правят на техни почитатели. И Фау не беше доволен, като чу мнението на Пао за себе си. Шанхайското копеле го възприемало като превзета стара мома и изостанал тип. Не криел, че иска да нахрани тигрите си с Фау.

Двамата не живееха в един и същи свят.

Чан Фау обаче беше лисица, която надхитри горилата.

Когато Ай-Линг беше на петнадесет, той овладя тялото и душата ѝ. Тогава тя имаше кал по лицето си и миришеше на бащините си крави. Никога не беше виждала червило. Семейството ѝ бе сред милионите бежанци, които наводниха Чонкин, където Чан Фау служеше в щаба на генералисимус Чанг.

Скъсаните дрехи, мръсотията и липсата на възпитание не можеха да скрият красотата на девойката. Чан Фау не беше единственият мъж, който я пожела, но той беше с най-голямата власт. Сключи сделка с баща ѝ, който реши, че е по-добре да вземе каквото може от дъщеря си, отколкото да му я отвлекат, а той да остане с празни ръце.

Семейството получи храна, изоставена конюшня, в която да живее, документи за самоличност и най-важното от всичко, защитата на Фау. В замяна му предадоха Ай-Линг. За шест месеца тя му омръзна и той я продаде на един от капитаните си за петдесет американски долара.

Десет години по-късно Фау отново срещна Ай-Линг, която беше станала доста привлекателна и изключително амбициозна. Прекараха една нощ заедно, тя му показва безброй сексуални номера и го помоли за помощ. Би ли вложил пари, за да може тя да направи кариера като певица в операта? Не искаше повече да бъде магазинерка.

Чан Фау се замисли, като галеше разкошните ѝ гърди, после реши да се съгласи. Парите обаче трябваше да бъдат върнати, и то при неговите условия. Съгласна ли е? Разбира се. Дори ако това означава да се разведе със съпруга си? Да. Истината беше, че тя отдавна искаше да се отърве от стария глупак, за когото беше омъжена.

След тази нощ Чан Фау вече никога не спа с нея. Никой не ги видя заедно на публични места. Тя получи заема си чрез една цюрихска банка, като парите минаха първо през холдинги в Панама и Бахамските острови. Ай-Линг стана част от дългосрочен план. Тя беше неговият „спящ“ агент, който изчакваше, докато го повикат.

Дългът на Ай-Линг и страстта на Лин Пао към китайската опера позволиха на Чан Фау да води Черния генерал за носа до този ден на унищожение. Най-лесната част от плана бе да събере певицата и горилата. Ай-Линг беше една от най-знаменитите и най-желаните жени в Хонконг. И както Фау правилно предвиди, Пао видя у нея трофей, който трябваше да притежава.

Не я беше молил да се омъжва за Лин Пао; да спи с горилата и да го шпионира беше достатъчно. Женитбата бе идея на Лин Пао.

След като помисли, Чан Фау разреши на Ай-Линг да продължи с приготовленията за сватбата. Защо не? Тя винаги щеше да е скрита кама в сърцето на Пао. Междувременно щеше да води разкошен живот като съпруга на водач в едно от най-мощните хонконгски тайни общества. Както всички други планове и този беше изграден с оглед на далечната стратегия. Защо да нападаш врага си открито, когато можеш да го нападнеш в гърба?

Чай Фау слушаше внимателно сержант Йонг и не видя как двамата полицаи завиват заглушители към дулата на пистолетите си.

Единият, дребен кривокрак мъж с тъмни очила, се обърна и блъсна вратата. След като прошепна нещо на телохранителите, той затвори вратата и зае позиция.

Сержант Йонг продължи да излага плана за предателство на Пао, после постави куфарчето си върху бюрото и се приготви да документира обвиненията си. Някой почука на вратата и кривокракият отвори.

Двамата полицаи отстъпиха встрани, за да пропуснат Ай-Линг и телохранителите. Тя беше облечена в чеонг-сам с цепка на бедрото и със сламени сандали. Черната ѝ коса се стелеше по раменете. Носеше кроткия Хин на ръце. Телохранителите я последваха в стаята, а кривокракият полицай внимателно затвори вратата.

Като видя жената, Чан Фау се намръщи. Не беше заповядал да я повикат.

— Дойдох както поиска — каза тя. — И донесох момчето.

Той се надигна иззад бюрото. Какво ставаше тук? Тъкмо щеше да каже на Ай-Линг колко е глупава, когато двамата полицаи пристъпиха зад телохранителите му и ги застреляха в главите. Уплашеният Чан падна назад в стола си.

Кривокракият опря пистолета си във врата на Ай-Линг и ѝ заповяда да пази тишина. Ужасена и с широко отворени очи, тя кимна. Вторият полицай заключи вратата на ателието, после прекоси стаята и опря пистолета си в главата на Чан Фау. Всичко стана за по-малко от пет секунди.

Сержант Йонг се изправи пред стария генерал и каза:

— Нямах избор.

Кривокракият заповяда на Йонг да мълчи.

Чан Фау се изправи в стола си. Запази част от самообладанието си, нещо, което се очакваше от човек, служил рамо до рамо с генералисимуса и участвал в бойни действия. Той бързо прецени ситуацията. Не го убиха, значи се развиваше някакъв план, който включваше и неговото участие.

Той възнамеряваше да обърне тази ситуация в своя полза. Малко стратегия и щеше да спечели. Беше на собствен терен, заобиколен от своите хора, а това бе голямо предимство. Бяха им нужни повече от двама стрелци и безгръбначния Йонг, за да го победят. Учуди се кой дърпа конците на тези кукли.

Чан Фау се обърна към тях и каза:

— Нека да ви предупредя. Планът ви няма да се осъществи. Може и да сте влезли без проблеми, но няма да излезете лесно. Имам дузини въоръжени мъже край цялата къща. Как възнамерявате да ме прекарате покрай тях?

Окуражи се от собствените си думи. Нима досега не беше рисувал историята на един герой? *Своята история*. Стана от стола и продължи:

— Само се опитайте да ме изведете и ще заповядам на хората си да стрелят. По-добре да умра сега, отколкото по-късно. Ако ме убиете обаче, ще загубите важен заложник. И няма да притежавате нищо. Нали разбирате, обречени сте да изгубите играта. Предлагам ви да сложите оръжие и тогава може да реша да се смиля над вас.

Кривокракият заповяда на Ай-Линг да вдигне Хин и да застане до бюрото. После кимна на сержант Йонг, който отвори куфарчето, извади ръчна радиостанция и я подаде на кривокракия. Той включи радиостанцията, обърна гръб на Фау и зашепна. След като слуша няколко секунди, кимна и изключи. Усмихна се към Чан Фау и му заповяда да отиде до прозореца с изглед към двора.

— Гледай — каза му.

Лин Пао седеше на задната седалка на тъмносин мерцедес, паркиран сред боровете до къщата на Чан Фау. Отляво до него седеше Занг Ву. На седалката до тях имаше радиостанция. Двама души с автоматични пушки седяха на предните седалки и гледаха как три

камиона минават покрай тях и паркират до входа. Хората на Пао бяха в камионите.

Когато охраната се струпа край порталната врата, хората на Черния генерал наскачаха от кабините и каросериите на камионите. Незабавно бяха последвани от дузини плачещи и виещи жени, които залитаха и се препъваха една в друга. С викове и ругатни хората на Пао заблъскаха жените с юмруци и приклади и ги принудиха да се строят в неравна редица. Жените, тридесет и четири на брой, сега стояха между къщата и неговите хора, застанали зад тях с насочени към главите им автомати.

Жените бяха ужасени. Всички бяха съблечени голи.

Някои се опитваха да се прикрият с ръце, а други обърнаха гръб към къщата, за да скрият срама си. Няколко мъже изтичаха през двора към къщата. Едни се смееха, други подтикваха другарите си да дойдат и да видят представлението.

Изведнъж хората на Фау се развикаха и започнаха да ругаят. *Жените бяха техните съпруги, майки, дъщери.* Някои пазачи се дръпнаха към портата, готови да побегнат навън. Хората на Пао стреляха във въздуха и ги върнаха обратно.

Ридаейки и викайки имената на мъжете си, голите жени молеха за помощ. Някои говореха за страха си от Черния генерал. Мъжете им обаче бяха безсилни. Те го бяха отписали, а той беше заловил жените им.

В мерцедеса Пао кимна на Занг Ву, който нареди нещо по радиостанцията. Секунди по-късно един от хората му излезе от камиона и тръгна към порталната врата, размахал бяла кърпичка като сигнал за примирие. След като поговори накратко с хората на противника, той се върна. Хората на Фау не забелязаха, че той отиде до тъмносиния мерцедес, почти скрит сред борове.

В ателието Чан Фау нервно опипваше медалите на гърдите си и наблюдаваше странната сцена. Голи жени пред вратата му. И пазачите му не правеха нищо. Стояха със скръстени ръце. В това имаше нещо много необикновено. Той започна да се страхува.

Радиостанцията на кривокракия изписка. Той я включи и я вдигна към ухото си. После погледна към Фау и тръсна глава към двора. Хората на Фау оставяха оръжието си на земята. Даже

намиращите се в къщата излизаха бързо и вдигаха пушките над главите си. Портата беше отворена.

С разтуптяно сърце Фау гледаше как въоръжените мъже подкарват жените като стадо из двора. Бавно ги последваха два камиона. Заповядаха на жените да спрат пред прозореца на ателието. Той извърна очи. Но кривокракият леко го потупа с пистолет по бузата.

— Гледай — заповяда му.

Той видя как обезоръжиха хората му, как ги накараха да седнат край източната стена с ръце зад тила. Чак тогава мерцедесът излезе от боровата горичка и влезе в двора. Спря край жените.

Чан Фау гледаше и усети остра болка в стомаха. Трудно му беше да приеме събитията, които се развиваха пред очите му. Те не се поддаваха на описание.

Как да обясни присъствието на голите жени в двора си? Как да обясни това, че пазачите му отвориха портите, а после се предадоха без изстрел? Може би нямаше обяснение. Може би това беше халюцинация, сън, който той не можеше да разбере.

Умът му не бе подготвен да приеме това неприятно развитие на събитията. Със сигурност е направил някаква грешка. Ако Чан Фау можеше да седне и да обсъди всичко това с командира на отсрещната страна, цялата тази странна работа щеше да се уреди. Само дума-две на нужните хора и щеше да се постигне справедливо разрешение. Нали беше герой от войната? Това със сигурност трябваше да предизвика уважение.

Но той само гледаше към двора и шепнеше:

— Защо не се бият? Защо не защитават своя генерал?

Кривокракият зад него заповяда:

— Да тръгваме. — Чан Фау, сержант Йонг и Ай-Линг тръгнаха към двора. Малкият Хин беше заспал в ръцете на майка си.

Преди да тръгнат надолу по стълбището, възрастният мъж спря в коридора.

— Трябва да говоря с Драконовата глава — каза.

— Не чухте ли новините, почитаеми сър? — попита Йонг. — Драконовата глава почина малко преди да дойда при вас. Лекарите направиха всичко, което беше по силите им, но не можаха да го спасят.

— Защо не ми казаха за това?

— Е, почитаеми сър, това е въпрос, който ще разисквате с Лин Пао.

Той примигна. Изведнъж гърлото му пресъхна. Лин Пао. Разбира се.

— Ние с него трябва да постигнем някакво споразумение. Разочарован съм, че хората ми не се съпротивляваха.

Кривокракият каза:

— Черният генерал им даде тридесет секунди да се предадат. Обеща им, че след това ще избие жените им.

Сержант Йонг се обърна към Чан Фау:

— Почитаеми сър, боя се, че и ние направихме същото, вашите хора и аз. Избрахме жените си пред вас. Точно както предвиди Черният генерал. Тъжно ми е да го кажа, но жена ми и дъщеря ми са долу. Съобщиха ми, че жените и дъщерите на лекарите, които лекуваха Драконовата глава, също са на двора.

Занг Ву заповяда да прережат телефонните кабели в къщата на Чан Фау.

После навън бе изнесен кожен фотьойл и беше поставен пред градината. Занг Ву остави касетофон на земята до фотьойла и помогна на Лин Пао да слезе от мерцедеса. Черният генерал беше облечен в зелен болничен халат, пижама и чехли. Носеше тъмни очила. Застанали на входа на къщата, уплашените Чан Фау и Ай-Линг гледаха как Занг Ву води Пао към фотьойла. Когато той се настани, кимна на Занг Ву, който се наведе, чу прошепнатите заповеди и ги предаде на хората на Пао.

На всички жени, освен на Ай-Линг, бе заповядано да влязат в къщата. Там щяха да ги пазят под стража. Шестима от мъжете на Пао бяха поставени на пост пред къщата. „Всяка жена, която се опита да избяга, ще бъде разстреляна. Всеки пазач, който се опита да закача жените, също ще бъде разстрелян. Ако хората на Фау се съпротивляват, Пао незабавно ще избие жените.“ Но когато жените влязоха в къщата, той се обърна към Занг Ву, новия си заместник-командир:

— Тъй като искам да спечеля верността на хората на Фау, глупаво е да унижавам жените им, ако това не е необходимо. — Занг Ву се съгласи. Беше излязъл голям глупак, когато подцени Лин Пао.

За три дни той организира великолепен контраход срещу Фау. Повика хора от Манила и Сингапур, хора, чиито лица бяха непознати на Фау. С или без Сон Суи Черният генерал щеше да стане Драконова глава.

След като отиде при воините и повтори заповедите на Пао, Занг се приближи към Ай-Линг, взе Хин от ръцете ѝ ѝ занесе момчето на Черния генерал.

Бащата и синът бяха щастливи от срещата си. Те се прегърнаха и се целунаха, без да обръщат внимание на другите. Пао извади от джоба на халата си малък пластмасов космически кораб и го даде на възхитения Хин, който потупа баща си по гърдите. Пао отново прегърна и целуна момчето. За няколко секунди единствените звуци, които се чуваха, бяха граченето на гарваните, литнали над тях и плачът на Ай-Линг. После Пао подаде сина си на Занг, който го внесе в къщата.

Занг се върна в двора и изкрещя на шофьорите на двата камиона. Те веднага включиха двигателите. Едно негово кимване и четиримата пазачи, застанали от двете страни на Чан Фау, го повлякоха към камионите.

Фау поиска да говори с Пао. Поиска уважението, полагащо се на човек с неговия ранг и постижения. Със сигурност Лин Пао нямаше да му откаже един разговор. Чан Фау извика:

— Имам право на уважение, разбираш ли? Уважение.

Никой не му обърна внимание.

Завързаха въжета за ръцете и краката му, после ги завързаха за двата камиона. Някои мъже сведоха поглед към земята или се обърнаха настрана. Други затвориха очи или ги покриха с ръце. Чан Фау, с настръхнала прошарена коса, с очила, увиснали от едното ухо, продължаваше да изисква уважение, когато Занг Ву вдигна ръка и рязко я свали, за да даде сигнал. Камионите тръгнаха в противоположни посоки и разкъсаха стария генерал.

Ай-Линг припадна.

Още не бе дошла на себе си, когато четиримата мъже, които вързаха Чан Фау, я завлякоха пред Пао. Той кимна на Занг Ву, който заповяда да я съблекат и да я задържат на земята. После Пао включи касетофона в скута си. Красивият глас на Ай-Линг огласи двора.

Той остави касетофона на земята и с огромни усилия се надигна от фотьойла. Подаде ръка на Занг. Дребният, кльоцав мъж извади джобно ножче, отвори го и му го подаде.

Ай-Линг погледна към съпруга си и помоли за милост.

Пао се затътри към нея. Чехлите му се влачеха по тухлената настилка. Когато стигна до Ай-Линг, той се наведе между двамата мъже и бавно направи разрез на корема ѝ. Писъците ѝ се смесиха с пеенето ѝ.

Разрезът не беше дълбок. Изпадналата в истерия жена рязко се дръпна от похитителите си. Пао, студен и безчувствен, я погледна и се обърна.

Седнал във фотьойла, той наблюдаваше как четиримата мъже вадят ножчета от джобовете си. После те погледнаха към Пао. Той кимна.

Четиридесет минути по-късно четиримата работещи по заповед на Пао внимателно одраха кожата на Ай-Линг от кръста нагоре и я вдигнаха над главата ѝ. С изключение на Пао, Занг Ву и кривокракия полицаи всички гледаха встрани от нещастницата.

Мъжете, които одраха половината ѝ кожа, спряха и погледнаха към Пао. Той се изправи, подхвърли им касетофона и поиска да продължат с Ай-Линг, да я убият с бавна, мъчителна смърт.

---

[1] От chop — сека, разсичам. — Б.пр. ↑

11.

Манила, март

Ди Палма стоеше на балкона на хотелския си апартамент и гледаше хеликоптера, който се издигаше от площадката шест етажа по-нагоре. Секунди по-късно хеликоптерът зави наляво и се насочи на юг към летището.

В двора крякаха тропически птици, хотелски слуги с червени сака им носеха вечерята от плодове и семена. Слънцето почти се скри зад хоризонта. В падащия мрак други слуги включваха осветлението около тенискортовете и огромния плувен басейн.

Франк се върна в апартамента си, седна на дивана от тапициран бамбук и вдигна крака върху ниската дървена масичка до вазата, от която се носеше миризма на орхидеи. Допи минералната вода от чашата си и си погледна часовника. Почти 8:20. Проститутката закъсняваше с двадесет минути.

Преди три часа, докато си оставяше багажа в апартамента с изглед към Манилския залив, който му струваше 500 долара на ден, той каза на Федерико, шефа на пиколата:

— Искам компания.

Федерико, здрав филипинец на средна възраст, с тънки като молив мустачки и мазен поглед, кимна:

— Разбира се.

— Познаваш ли една дама на име Хузиана де Вега?

Усмихнатият Федерико пое петдесетдоларовата банкнота и каза:

— В колко часа да ви я доведа?

— Да кажем в осем. Обясни й, че някои хора от Хонконг са ми я препоръчали горещо. Парите не са проблем. Ще съм й много благодарен, ако успее да дойде. Според Мартин Маки Де Вега се събличала гола пред клиентите си, намазвала се с блестяща паста и танцувала като буря.

Федерико се усмихна:

— За щастие тя току-що се завърна от кратка ваканция. Давам ви дума, сър, тя със сигурност ще ви посети довечера. — Богатите американци бяха божи дар за нуждаещите се, а Федерико, с тринадесет деца и още едно на път, беше нуждаещ се като всички филипинци. Щеше да достави дребната курва на американеца даже ако трябваше да я влачи за най-скъпия ѝ орган.

Ди Палма му даде напътствия:

— Не споменавай името ми. Кажете само, че джентълменът от апартамент 557 е чул много хубави неща за нея и иска да се наслади на компанията ѝ. Кажете на госпожица Де Вега, че ако трябва да откаже някой предишен ангажимент, аз ще я обезщетя.

— Сър, давам ви дума, че тя ще бъде при вас довечера. Можете да разчитате на това. — Той намигна.

Тъй като чуването на госпожица Де Вега не влизаше в плана, Ди Палма не отвърна на намигването. Възнамеряваше да си поиграе с мозъка на малката дама, нищо повече. Да я обработи психологически. Да ѝ покаже откраднатия „Филип Патек“, намерен на мястото на пожара в „Таалтекс“. Да я накара да признае, че е подарила часовника на Леон Баколод от охраната на „Таалтекс“, който ѝ беше любовник.

После щеше да ѝ съчувства за вината, която тя щеше да изпита за пожара в „Таалтекс“. Защото ако беше дала часовника на Баколод, това го превръщаше в главен заподозрян в палежа и в убийството на четиридесет и пет жени. Ако той бе подпалил бараката по заповед на Лин Пао и тя знаеше, това можеше да ѝ тежи на съвестта. Но можеше и да не ѝ тежи. Угризенията бяха едно нещо, а чувството за самосъхранение — съвсем друго.

Дали да не телефонира на рецепцията и да не се скара на Федерико? Още не. Ще почака дамата до девет часа и тогава ще протегне ръка към добрия стар Фреди. Телефонните услуги във Филипините не бяха от най-добрите. Ди Палма се обади веднъж след пристигането си. Това бе едно адско изпитание за търпението и за кредитната му карта.

Обади се на Жан в апартамента им, за да ѝ каже, че е пристигнал благополучно. Тъй като нямаше директно избиране, трябваше да чака четиридесет и пет минути. Имаше и двадесет и пет процентowo доплащане. И това в иначе удобния четиризвезден хотел.

За щастие бе провел най-важните си разговори, преди да тръгне от Америка. Първо говори с нюйоркския сенатор Джоузеф Куарекио, който после помоли хората от американското посолство в Манила да проявят цялата си учтивост към Ди Палма. Господин Ди Палма не само бил негов приятел, но и популярен нюйоркски телевизионен репортер. Куарекио нямаше да спечели три мандата в Сената, ако не обръщаше внимание на пресата.

После се обади в Манила и говори с Бари Оменс, шеф на ОБН във Филипините. Бяха работили заедно върху една задача, свързана с наркотиците, когато Ди Палма още беше ченге. Веднъж работи под прикритие, за да спипа сицилиански нелегални имигранти, които разработваха пицарии като прикритие за контрабандата на хероин. Експерт в азиатската организирана престъпност в Америка и в чужбина, след три месеца Оменс щеше да се пенсионира и с нетърпение очакваше да започне новата си кариера като следовател към кабинета на районния прокурор на Манхатън. Ди Палма му уреди да получи работата.

— Твоето момче Маки беше право — каза Оменс. — Никой тук не иска да знае за пожара в „Таалтекс“. Четиридесет и пет жени са мъртви, а всички ти говорят, че това било зле за бизнеса. Местните са ужасени, че пожарът ще уплаши чуждите компании, които осигуряват работни места, твърда валута и технологии. Искат тази история да се потули. Това доста е приповдигнало настроението на Лин Пао и Нелсън Бърлин. Сигурен съм.

Ди Палма попита:

— Сигурно някой човек на Лин Пао в Манила е подпалил пожара. Кой може да бъде?

— Питаш ме кой може да бъде. Говорим за Чарлз Суи, един много хладнокръвен, много умен сладур, познат под прякора Чарли Змията. Той е син на най-близкия приятел на Пао, или на онзи, който му беше най-близък приятел, преди да го убият преди двадесет години. Между другото, не го наричат змия, защото е мил със съседите си и приятелски настроен към всички наоколо. — Оменс се изсмя. — Не е човек, който прощава и забравя, нашето момченце Чарлз, познат също като Чунг. Говори се, че е по-отмъстителен от Лин Пао, а това вече е нещо. Носят се слухове, че веднъж плиснал киселина в лицето на един

доносник, а после го осакатил. Мило момче. Между другото, Пао му е кръстник.

— Значи Чарли Змията е наел факлата.

— Залагам цяло състояние, че е той. Трудно се работи за него. Очаква здравата да се поизпотииш, щом ти плаща. Нашето разузнаване ни съобщава, че той е един от най-доверените лейтенанти на Пао. Копелето е много умно. Определено е сред главните играчи. Няма да се учудя, ако някой ден се изкачи на върха. Ръководи Филипините от името на Черния генерал, държи под око и хората в Австралия, Нова Гвинея, Борнео, Нова Каледония. Повечето докладват направо на него. Млад тип. Към трийсетте.

— Някакви лоши навици? — попита Ди Палма.

— Никакви. Освен ако не смяташ, че да си запален по тениса е лош навик. Започва всяка сутрин с игра или с частен урок при най-добрия професионалист. Всяка година ходи на Уимбълдън. Ама наистина не пропуска. Хлапето лети до Париж, Рим, Щатите, навсякъде, където Иван Лендал има мач. Яде, пие, спи и все Лендал му е в ума. Змията е женен, има две деца. Не поглежда настрани. Само се грижи за бизнеса и играе тенис. Между другото, искаш ли да ми кажеш каква работа имаш тук?

— Точно сега е нещо лично. Но когато мога, ще ти разкажа всичко.

— Добре — отвърна Оменс. — Обади се, щом дойдеш. Ако можеш, разбира се. Ако не, ще се видим в Голямата ябълка^[1]. Човече, нямам търпение да се върна. Сега не можеш да ми кажеш нищо, така ли?

Ди Палма си помисли, че може да му каже, че се отнася до жена му и сина му, но не го направи.

— Виж какво. Има връзка с близките взаимоотношения между Нелсън Бърлин и Лин Пао.

— Шегуваш се. Не, вземам си думите назад. Ти никога не се шегуваш. Исусе, ако си прав! Искам да кажа, че и ние тук постоянно чуваме разни неща за тия двамата, но никой не е успял да изрови някоя мръсотия.

— Някой има нещо. Ето защо ще дойда там.

Оменс въздъхна от хиляди километри разстояние.

— Ще ме направиш голям човек. Много голям.

— Когато му дойде времето, ще те включа.

— Мила мамо! Наистина ли ще ме освети блясъкът на славата?

— Ще видим. Може да имам нужда от помощ, когато попадна в целта.

— Трябва ли да питаш?

В Ню Йорк Ди Палма състави и план за Манила, който бе твърде рискован. Извини се на Тод, Бенджи и Джоан, че не е успял да измисли нещо по-добро, но нямаха време за дълго обсъждане на стратегията.

Трябваше да стигнат в Манила, преди Триадата да научи за Раул Гутанг, компютърния оператор от „Таалтекс“, който притежаваше дискетата, свързваща Нелсън Бърлин с Лин Пао. А също и преди Триадата да реши да се разправи с проститутката джудже, която откраднала един часовник.

Ди Палма искаше много от тримата младежи. Би ги разбрал, ако решат да се оттеглят и да се откажат от пътуването до Филипините. Но те не го направиха. Тод бе погълнат от мисълта за унищожаване на Черния генерал. Бенджи и Джоан бяха предани на Тод. И тримата щяха да направят всичко, за което ги помолеше Ди Палма.

— Аз съм разкрит — обясни той на тримата младежи. — Хората на Триадата ме видяха с Мартин Маки. Предполагам, че ще ме наблюдават от момента, в който напусна Ню Йорк, докато се върна. В Манила ще проверя тази афера с пожара в „Таалтекс“ и ще видя дали ще мога да измъкна нещо от Хузиана де Вега. Но основно ще бъда примамка. Ще направя така, че да ме виждат постоянно, не че имам кой знае какъв избор. Което означава, че вие ще трябва да се срещнете с Гутанг и да вземете дискетата.

— Разбираме — кимна синът му.

— Бъдете много, много внимателни. Ние не познаваме Гутанг. Не знаем какво мисли, каква игра играе. Знаем, че иска стоте хиляди, които Мартин Маки му е вложил в Цюрих, но това е всичко.

Тод кимна.

— Ще взема със себе си портативния си компютър. Така ще мога да прегледам дискетата и да накарам господин Гутанг да ми я обясни. Ако онова, което ми каже, е вярно, ще му дам моята половина от хилядадоларовата банкнота с липсващите цифри от швейцарската банкова сметка. Ако дискетата не върши работа, няма да му дам нищо. Ще разбера, ако лъже.

— Добро момче. Още нещо. Ще пътуваме до Манила поотделно. Всеки с различен полет. Същата авиокомпания, друга авиокомпания, няма значение. Но с различни полети. Тод, Бенджи, подстрижете се и в самолета носете тъмни очила. Бенджи, облечи за разнообразие костюм и вратовръзка. Тод, в Манила ще изчакаш Джоан на летището. Направи така, че тя да стигне навреме в града. С малко късмет вие, момчета, трябва да стигнете незабелязано до Манила. Така ще стане, ако Триадата съсредоточи вниманието си върху мен. Независимо дали ми харесва, телевизията ме направи известен. Не бих могъл да се скрия, даже да исках.

— Може да е опасно да сте примамка — обади се Бенджи. — В Ню Йорк Триадата може и да се замисли дали да убие някой журналист. В Манила те изобщо няма да се поколебаят. Там един репортер е никой. Поискат ли да те видят мъртъв, значи си мъртъв.

— Не за пръв път някой ще се опита да ме очисти — усмихна се Ди Палма. — Както и да е, аз ще бъда в един хотел, вие тримата — в друг. Вие трябва да сте непрекъснато заедно. *Непрекъснато*. И последно, но не по значение, Тод е шефът. Всички получавате заповеди от него. Разбра ли, Бенджи?

— Да, разбира се.

— Не ми кавай „да, разбира се“, тузарче. Както току-що спомена, там убиват хората по-бързо отколкото тук, а аз не искам синът ми да умре, защото ти си поел инициативата и си направил някоя глупост. Вие с Джоан оставате в хотела, докато Тод ви каже какво да правите.

Бенджи извади своето узи и насочи дулото към Ди Палма.

— И кога ще бъде това, господин Известен журналист?

Франк погледна навъсено с онзи поглед, който приятелите му наричаха „лъчът“. Продължи да го гледа, докато момчето насочи дулото към тавана. Ди Палма внимателно взе узито и отбеляза:

— Не можеш да вземеш това на самолета.

Бенджи погледна към пода и сви рамене.

Мъжът продължи:

— Предполагам, че имаш паспорт?

Момчето вдигна няколко пръста на ръцете си.

— Шест. Държа ги на различни места. Аз пътувам много.

— Обзалагам се, че е така.

Погледна към Джоан.

— Проблемът е да намерим паспорт за теб, млада госпожице. Не можем да те оставим тук, това е сигурно. Сама и ден няма да издържиш в този град.

Джоан, която знаеше съвсем малко английски, изведнъж се уплаши. Тод ѝ превеждаше на кантонски. Сега тя се приближи до момчето, хвана го за ръцете и започна да клати глава, сякаш искаше да покаже, че не е съгласна с Ди Палма. Тод каза на английски:

— Бои се, че ще я оставиш сама.

Баща му поклати глава.

— Кажи ѝ, че се опитваме да намерим начин да ѝ извадим паспорт. Тя идва с нас.

Тод спокойно заговори на ужасеното момиче на кантонски и тогава то се поотпусна. Най-накрая се усмихна и избърса сълзите си.

Момчето се обърна към баща си:

— Сега е добре. За нея е важно да дойде с нас в Манила. — Гласът му прозвуча тъжно. — Тя трябва да изпълни своята карма.

Ди Палма забеляза загрижеността му, но не каза нищо. По-късно нямаше да може да си спомни думите на Тод, без да се облее в студена пот.

— Карма или не, без паспорт тя не може да отиде никъде — отбеляза.

— Няма проблеми — усмихна се Бенджи. — Ние използваме един тип от Ню Джърси. Той може да ѝ направи паспорт за няколко часа. Но не работи евтино.

— Оставям това на теб. Само вземи паспорта. Не искам да знам как. Бил съм ченге, забрави ли? Не казвай на приятеля си в Ню Джърси, че двамата с Джоан ще ходите някъде. Имаш ли пари?

— Човече, парите не са проблем. Имам три сейфа в града. Не вярвам на чековите сметки, човече. Само в брой.

От онова, което Ди Палма беше чувал за китайските младежки банди, през ръцете на Бенджи минаваха доста пари. Триадите плащаха на водачите като него по пет хиляди долара седмично. Не е чудно, че му трябваха сума ти банкови сейфове.

Ди Палма продължи:

— Мартин Маки ще предупреди Гутанг да очаква Тод и Бенджи. Още нещо — докато сме в Манила, вие, момчета, няма да се свързвате

с мен. Ще поддържаме контакт чрез един приятел — Бари Оменс. Запомнете това име. Бари Оменс. Той ще се представи чрез парола, която Тод ще разбере. На връщане ще се срещнем на летището в Манила и ще си тръгнем заедно от Филипините.

Мартин Маки свърши своето. Той предупреди Гутанг да очаква момчетата, после каза на приятеля си, че компютърният оператор не се зарадвал много от това, че трябва да предаде дискетата на двама юноши. Но за сто хиляди долара филипинецът щеше да забрави за нежеланието си да върти бизнес с деца. Господин Гутанг обичаше парите.

Колкото до Ди Палма, той обичаше нещата да вървят гладко, макар да знаеше, че нищо не става така както очакваш.

Можеше да се обзаложи, че и в това пътуване го очакват доста изненади.

Манила

Ди Палма обходи просторната дневна в хотелския си апартамент. След двадесет и два часов полет от Ню Йорк трябваше да се поразтъпче. Помисли, че не е зле да погледа телевизия, после реши, че е твърде изнервен, за да седи на едно място. Погледна часовника, си. Хузиана де Вега закъсняваше с половин час. Дали да не се обади на Федерико?

Наля си друга чаша минерална вода и я изпи. В момента не можеше да поема нищо друго. Не и докато се притесняваше за Жан и Тод.

Чудеше се дали Нелсън Бърлин се ограничава само с подслушване на телефоните на Жан, И тази среща между момчетата и Гутанг, за която мислеше постоянно. А ако успееш да вземат касетата, дали той щеше да може да я изнесе от страната?

Телефонът иззвъня и Ди Палма грабна слушалката.

— Да.

— Федерико се обажда. Госпожица Де Вега е долу с мен. Да я доведе?

— Веднага. И, Федерико... наистина съм ти благодарен за това, което направи.

Шефът на пиколата затвори телефона във фоайето и се обърна към тримата китайци, които го бяха заобиколили. И тримата носеха barong tagalos, бродирани горни ризи, популярни сред мъжете във Филипините. Двамата държаха револвери под сгънати вестници. Бяха ги притиснали в гърба и в десния бъбрек на Федерико.

Третият, сложил ръка върху рамото на ужасената Хузиана де Вега, заповяда:

— Да се качваме.

---

[1] Така американците наричат Ню Йорк. — Б.пр. ↑

12.

Манила

Малко преди обед Бенджи слезе от едно такси на ъгъла на улиците „Ризал“ и „Ректо“ в края на Китайския квартал в Манила. Беше се разделил с дългата си коса, в едната ръка носеше сгънато сако и вратовръзка, а в другата — малко кафяво кожено куфарче.

Без да обръща внимание на гадателите, просящите, продавачите на храна и на пиратските касети, той се качи в една калеса — конска каручка, и поръча на кочияша да го закара в Китайския квартал. Там можеше да се влиза само пеш или с каруца. Автомобилите бяха забранени.

„Не излизай от хотела“ — каза бащата на Тод. Но не го предупреди да не се отбива никъде, преди да отиде в хотела. Само едно отклонение. Кой ще разбере?

Бенджи хвана първия полет от Ню Йорк. Час по-късно Тод го последва с друга авиокомпания, с полет до Ел Ей, а от там хвана връзка за Манила. Джоан взе първия полет до Хонолулу и от там за Манила. В момента Бенджи беше сам в Манила.

Дойде в Китайския квартал, за да си купи оръжие. Тъй като не познаваше Гутанг, не беше зле да се подготви, преди да се срещнат.

Властен и решителен, той притежаваше силна воля, която го превърна във водач на „Нефритовите орли“ и му спечели благоразположението на Лин Пао. Той се отдаваше на работата с цялото си сърце и не се отказваше, докато не докараше нещата до край. Когато не успееше да се наложи, можеше да стане отмъстителен.

В бандата думата му беше закон; той знаеше как да дава заповеди и очакваше те да бъдат изпълнявани. Обаче всички го уважаваха заради честността и открития му нрав и защото се грижеше за хората си. Сега Бенджи бе загрижен още повече за Тод. Ето защо искаше да си набави оръжие.

Беше дванадесетгодишен, когато направи първото си наркостъпване от Хонконг до Манила. После пренасяше наркотици и

пари от Манила до Сидни, Хонолулу, Чикаго и Ню Йорк. Беше изминал дълъг път от деветгодишния хонконгски сирак, който оглави улична банда, след като хвърли водача ѝ от покрива на осеметажна сграда. Бенджи винаги оцеляваше, момчето, което надживя всички. Ето защо не мислеше да се срещне с господин Гутанг с празни ръце.

Някои му бяха разказвали за господин Ту^[1], стария китаец, който работел в манилския Китайски квартал. Наричаха го „Ту“ заради двете му търговийки — управляваше магазин за билки, а в сутерена си продаваше оръжия.

Бенджи нямаше нужда от колеж, за да разбере, че оръжията са начин на живот във Филипините. За това бяха виновни бедността, престъпността и смахнатите политици. Католици, мюсюлмани и комунисти не спираха да се избиват помежду си. Да не забравяме и частните войни между армейските ескадрони на смъртта, гангстерите, поддръжниците на Маркос и поддръжниците на Акино. „Онези, които умират — помисли си Бенджи, — са твърде бедни и не могат да си купят оръжие.“

Никога не беше виждал господин Ту. По дяволите, та той не беше идвал в Манила от две години и никой нямаше да го познае. Щеше да си купи едно пушкало и да отиде в хотела далеч преди пристигането на Тод и Джоан. С оръжие двамата с Тод все пак имаха възможност да се измъкнат живи от Филипините.

Благодарение на Тод планът на Черния генерал да избие „Нефритовите орли“ вече не беше таен. След като чуа за това, членовете на бандата се скриха или набързо изчезнаха от Ню Йорк. Някои се насочиха към Канада и Европа. Други заминаха за Хаваите, а трети отпрашиха за Пуерто Рико и Санто Доминго. Изведнъж китайските момчета, дошли в Америка, за да забогатеят, започнаха да се интересуват само от това как да запазят кожата си. Знаеше ли Бенджи какво ще прави след Манила? По дяволите, не. Но вярваше, че Тод ще измисли нещо.

Боят на приятеля му с Айвън Хо беше неவிждан. Можеше да се оцени с единадесет по десетобалната система. Докато гледаше как Тод натрива носа на Хо, той изпита такова удоволствие, че едва не свърши в гащите. Големият брат беше гадняр, който с удоволствие пребиваше децата. Каквото си надробил, това ще сърбаш.

Другите членове на бандата, присъствали на боя, имаха отговор за способностите на Тод. Казваха, че е бил надрусан с ангелски прах. Че се е насмъркал с кокаин. Как иначе хлапето може да се превърне в Рамбо?

Бенджи реши да ги остави да си мислят каквото искат. Имаше истини, които той не знаеше; ако Тод му ги кажеше, това можеше да доведе само до объркване. Колкото до приятелството му с него, Бенджи обясни, че са се срещнали при видеоигрите на Кенъл стрийт и са открили, че преди години са живели в едно и също сиропиталище в Хонконг.

„Далечни братовчеди сме“ — каза. До известна степен това бе истина. Нима не бяха братя в предишния си живот?

Когато влезе в малкия тесен магазин за билки на Плаза Санта Круз в Китайския квартал, господин Ту тъкмо продаваше шишенце змийски мускус на млада индийка, облечена със сари в бяло и златно. Ниският посивял мъж с пълни бузи и тъжно, чувствително лице погледна към Бенджи, преди да подаде рестото на жената.

Момчето пристъпи към ниска лавица, претъпкана с майки и големи шишенца, различни по форма и цвят. Погледът му се спря върху зелен буркан с етикет „Гушер на прах“. Той се наведе, вдигна го и разгледа етикета. Когато индийката излезе от магазина, той върна буркана на лавицата и бавно тръгна към господин Ту.

Остави сакото си до касата, а куфара — на пода, и заговори на кантонски:

— Искам да си купя оръжие.

Търговецът, чието, истинско име беше Юан Сен, поклати глава. Когато заговори, устните му се движеха едва-едва:

— Никакви оръжия. Аз продавам билки. Имам всякакви билки.

— Погрешен отговор, старче. — Той нямаше настроение да се разправя. Беше много уморен и много гладен. Раната на гърба го болеше, макар Тод да каза, че нараства добре. Колкото по-скоро свърши тук, толкова по-добре. Господин Ту имаше оръжие и Бенджи щеше да си вземе нещо дори ако се наложеше да счупи ръката на дъртака.

Хвърли поглед през рамо.

— Чуй ме, старче. Времето върви, разбираш ли? Бързам, така че не ме будалкай. Ти продаваш оръжие. Ти го знаеш и аз го знам. И то е за продан на определени хора. Хора, които и двамата познаваме. Сега или ме заведи долу, или аз ще сляза сам. Опитай се да ме спреш и ще ти напъхам бутилките в задника. Ясен ли съм?

Мъжът не изглеждаше притеснен. По-скоро беше спокоен и незаинтересован, сякаш Бенджи бе едно весело паленце.

— Невинаги е добре да се насилват нещата — каза му той.

— Невинаги е добре да ме караш да чакам. Покажи ми какво имаш.

— Спомена, че съм продавал оръжие на хора, които познаваме.

На Бенджи вече му писваше от това разиграване. Беше време да си дойдат на думата.

— Миналата година си продал два браунинга на Сам Лиу и Питър Чен. Взел си им по петстотин долара.

Господин Ту въздъхна и вдигна ръце към устата си. После загриза пръсти и погледна към Бенджи под полупритворените си клепачи. След малко излезе иззад тезгяха, скръсти ръце зад гърба си и бавно се отправи към дъното на магазина.

Стигна до една метална врата, бръкна в джоба си, извади ключ, закачен на дълга златна верижка, увиснала от врата му, обърна се и погледна към Бенджи. Той се усмихна и го последва.

Беше почти два часът следобед, когато Чарлз Суи вдигна клетъчния телефон в сутерена на богатия си дом, бивш августински манастир във Форбс Парк, най-елегантното предградие на Манила.

Суи, слаб, младолик мъж със сънливи очи и ледена елегантност, бе погълнат от музиката. Свиреше Вагнер на орган, изработен специално за него. Уникалният инструмент беше миниатюрно копие на знаменития орган с деветнадесет бамбукови тръби в двестагодишната църква „Лас Пинас“ край Манила. Суи свиреше и играеше тенис усърдно, но с малко чувство.

Задълженията си към Триадата изпълняваше с безмилостна решителност. Малко се вълнуваше за другите, ценеше собственото си уединение и трупаше пари с фанатично усърдие. В крайна сметка той бе син на легендарна фигура от Триадата и кръщелник на Черния

генерал, достатъчна причина да бъде безпощаден при постигане на амбициите си.

Беше затънал в интриги и конспирации, умът му беше зает със заговори, целящи да изкарат от равновесие както противниците, така и съюзниците му. Нямаше доверие в членовете на „Змиите сто стъпки“. Не вярваше и на своето семейство. Това обаче не му пречеше да изисква или да се чувства безкрайно разочарован, когато те не живееха според очакванията му. Когато беше недоволен, гневът на Суи не познаваше граници. Онези, които се осмеляха да го предадат или да направят нещо под възможностите си, се сблъскваха със страшна омраза.

Телефонното обаждане в сутерена му, което прекъсна изпълнението на „Парсифал“, беше от Юан Сен. Обичайното спокойствие на господин Ту, постигано чрез постоянна употреба на наркотици, не скри раздразнението в гласа му. Той искаше да знае защо не са го уведомили предварително, че Триадата изпраща един от малките гангстери да купува оръжие.

— Прието е да ме предупредите, преди малките ви убийци да се появят на прага ми — тросна се той. — Настоявам да знам с кого си имам работа. Настоявам.

Три пъти седмично Чарлз Суи излизаше от офиса в манилския си имот точно по обед и се връщаше вкъщи, за да се наслади на вегетарианското ястие, приготвяно от жена му вече дванадесет години. След това свиреше на органа точно четиридесет и пет минути. Докато се занимаваше с музика, не трябваше да го безпокоят, освен при спешни случаи. Очевидно жена му бе сметнала мърморещия, хленчещ търговец за спешен случай. Жената на Суи бе неспособна на разумни преценки.

През по-голямата част от живота си билкарят продаваше единствено вълшебни масла, дяволски свещи и любовни еликсири. Преди десет години наследи от по-големия си брат малък нелегален оръжеен бизнес. Брат му бе застрелян от една мюсюлманка, съпруга на недоволен клиент. Съпругът ѝ купил скъп пистолет, но когато го нападнали, пистолетът засякъл. След смъртта му отмъстителната съпруга намерила отнякъде друг пистолет и така подарила на Юан Сен допълнителен доход и прякора господин Ту.

Но в оръжейния бизнес той се притесняваше от полицейските информатори, от кражби. Боеше се да не бъде убит като брат си. За да избегне провалите, той предпочиташе да продава оръжие на хора, които познаваше, или на такива, които му бяха препоръчани от доверени приятели.

— Трябва да ме уведомяваш предварително, когато някое от твоите момчета ще идва — каза господин Ту на Чарлз Суи. — Смущава ме това незачитане на процедурата. Да приема ли, че възнамеряваш да отпуснеш юздите на твоите зверчета и така да застрашиш живота ми? Онзи, когото ми изпрати днес, беше истински малък император.

Ядосаният Суи извика:

— Ти да не си луд?! Никого не съм ти пращал.

За какво, по дяволите, говореше този жалък наркоман?

Разбира се, никой не беше казал на дъртака, че Триадата не използва повече „Нефритовите орли“. Бандата знаеше за плана на Лин Пао да ги избие и сега се криеше или отчаяно търсеше сигурно убежище. Но най-опасният от всички, водачът им Бенджи Лок Найн, още беше на свобода.

Дали наистина младият приятел на Бенджи е победил командира Айвън Хо? Суи прие това като фантастична приказка. Та нали Хо беше опитен в бойните изкуства и опасен убиец. Как може такъв мъж да бъде победен от едно момче?

Чарлз Суи междувременно имаше по-важни проблеми. Нямаше време да се разправя с вечно дрогирания господин Ту. Един американски репортер, Франк ди Палма, пристигаеше тази вечер в Манила. Тъй като го бяха забелязали с Мартин Маки в Ню Йорк, той се досети, че американецът идва, за да разследва смъртта на кръщелницата на Маки, Анджела Рамос.

В този момент изпитваше безгранична омраза към Леон Баколод, тъпия дребен подпалвач, нает да убие Анджела Рамос. Като остави проклетия си часовник на мястото на пожара, той изложи Суи на огромна опасност. От часовника до Баколод и после до Суи — лесен път, който властите лесно можеха да проследят, ако поискат. За щастие, те не искаха.

Един полицай, близък до Триадата, им съобщи, че часовникът вероятно е откраднат от една проститутка джудже, Хузиана де Вега,

която живеела С Баколод в бедняшкия район на Китайския квартал. Тя наскоро се върнала от почивка и незабавно била прибрана в полицията, за да бъде разпитана. Баколод не се върнал с нея. Изглежда бе усетил, че Суи възнамерява да го накаже за зле свършената работа.

Де Вега отрекла, че е откраднала часовника, нещо, което можеше да се очаква. Казала, че не знае къде се намира Баколод. Полицията я пустила тази сутрин, очевидно приела за истина обясненията ѝ за Леон Баколод. Суи обаче я наблюдаваше денонощно. Когато се увереше, че полицията е приключила с нея, той възнамеряваше да заповяда да му доведат дребната курва и да я разпита жестоко, кърваво, докато тя не разкрие скривалището на Баколод.

Заяви на господин Ту:

— Никакво момче не съм ти пращал, нито пък възнамерявам да ти пращам в близко бъдеще.

Билкарят упорстваше:

— Знам, че беше едно от вашите. Хулиганите ги познавам още щом ги видя. Спомена по име някои от членовете на бандата, младежи, които ти си ми пращал преди. Един такъв властен дребосък, надут като паун. Искаше да му покажа само узита. Нищо друго, само узита.

Чарлз Суи обърна гръб на органа.

— Узита?

— Точно така, по дяволите! Носеше доста пари в колана си, както често правят малките ти главорези. За в бъдеще трябва да ми казвате, че тези момчета ще идват при мен. Просто трябва да ми казвате.

Суи затвори очи.

— Името му. Каза ли си името?

— Има ли значение?

Той скочи на крака и хвана телефона с две ръце.

— Слушай ме, старче. Каза ли си името?

Тонът му уплаши Юан Сен. Той изведнъж заговори с повече уважение:

— Не. Стори ми се доста предпазлив.

— В кой хотел е отседнал?

— Не знам.

— Искам добре да си помислиш, старче. Зарежи опиумните си сънища и ми кажи нещо за това момче. Защото ако не го направиш,

може да не доживееш до довечера. Пак те питам — кажи ми нещо за това момче.

Търговецът мълчеше. После промълви:

— Смятам, че идва от Америка. Кантонският му имаше слаб американски акцент и на самото му беше залепен американски етикет. В джоба на самото имаше билет от американска авиолиния. Беше нахакан. Обикновено стават такива, като поживеят известно време в Америка.

— Опиши ми го.

Докато човечецът напрягаше мозъка си да си припомни подробности за външния вид на момчето, на което продаде узито, Чарлз не казваше нищо. Господин Ту си спомни, че кръщелникът на Черния генерал рядко повтаря заповедите си.

— Беше млад — каза. — Много красив. Като си помисля, бих казал, че е роден водач.

Чарлз Суи му благодари за обаждането и веднага затвори. После позвъни в офиса си и каза, че няма да се връща. Заповяда на жена си и на слугите да не го безпокоят, докато не им се обади. Трябваше му време за размисъл.

И късно вечерта, когато го информираха, че Де Вега е тръгнала към хотела на Ди Палма, парченцата от мозайката се подредиха. Джуджето и Бенджи Лок Найн, момчето, купило узито, щяха да го предадат на американеца. Де Вега щеше да разкрие истината за палежа и за смъртта на четиридесет и петте жени. А Бенджи, търсейки отмъщение заради предателството на Черния генерал, щеше да заведе Ди Палма при Чарлз Суи.

Той заповяда на хората си да проследят Хузиана де Вега и да разпитат нея и Ди Палма. Да ги разпитат строго и да сравнят отговорите им. От курвата трябваше да научат къде се намира Леон Баколод, а от американеца — къде е отседнал Бенджи Лок Найн. Чарлз Суи подозираше, че едновременното присъствие на двамата в Манила не е съвпадение.

Но преди всичко трябваше да притиснат Ди Палма и да разберат какво знае за смъртта на Анджела Рамос.

След това американецът и курвата щяха да бъдат екзекутирани.

---

[1] Two — две. — Б.пр. ↑

13.

Манила

Тримата китайци последваха Ди Палма от фоайето на апартамента му до обширната плюшена дневна. Двамата бяха насочили пистолети към главата му. И двата пистолета бяха „Магнум 22“ със заглушители. Единият бе в ръцете на кльощаво момче, чийто опулен поглед лазеше по нервите на Франк. Водачът, як младеж с дебел врат, дълбоки очи и няколко златни предни зъба, нямаше пистолет, но постоянно се усмихваше презрително.

Колкото до Хузиана де Вега, тя наистина беше джудже. Имаше голяма глава, хлътнал нос и къси, космати ръце. Беше облечена с жълта копринена рокля, жълти обувки с високи токчета, тъмни очила и бяла филцова шапка с широка периферия. От миниатюрното ѝ рамо висеше бяла чантичка, обсипана с мъниста.

Ди Палма имаше странното усещане, че този костюм му е познат. Беше го виждал и преди, но къде? После изведнъж се сети. Рита Хейуърт в „Дамата от Шанхай“. Спомни си и една много гадна шега. „По-добре да се любиш с ниска жена, отколкото никога да не се любиш с висока.“ Исусе!

Беше чул почукване на вратата. После Федерико се обади и когато отвори вратата, тримата китайци, застанали зад него и Хузиана де Вега, се вмъкнаха вътре. Какво, по дяволите, ставаше тук? Ди Палма погледна към филипинеца, но той сведе поглед. После видя заглушителите на пистолетите и усети ледена буца в стомаха си, а дланите му се изпотиха.

Биячи? Стрелци? Изведнъж той усети, че е повече ядосан, отколкото уплашен. Мамка му, та той бе в страната съвсем отскоро. Не беше успял да създаде неприятности. Чарли Змията не си губеше времето. На кого можеше да са тези момчета, ако не на Змията?

Може да са крадци, тръгнали за бърза печалба, помисли си. Може би охраната на хотела е лоша, нищо ново за Манила. Може би

ще се отърве от тази каша, като се раздели с няколко кинта, с кредитните си карти и с ролекса. Сигурно.

Крадците не си водят свидетели. Само че тук нямаше да останат никакви свидетели. Заглушителите показваха, че китайците възнамеряваха да очистят Ди Палма. Хузиана де Вега и Федерико също нямаше да дочакат дълголетие.

Той отиде до фоайето и се отпусна тежко на бастуна си. Преструваше се на безпомощен, сякаш не представлява никаква заплаха, и чакаше възможност да се прояви. Разбира се, ако китайците му я предоставеха.

Възможността се появи толкова бързо, че той едва не я пропусна.

Дебелият врат се изплю върху безупречно чистия сив килим в дневната и на сносен английски го попита дали е сам. Без да изчака отговора, той излая някаква заповед на китайски, а младият стрелец се втурна да претърсва апартамента. Втора заповед и другият стрелец — слаб, плешив мъж с кичур черна коса, който приличаше на човка — пристъпи напред и опря магнума си във врата на Ди Палма. Подигравателната усмивка на Дебелия врат стана по-очебийна.

Пистолетът изнервяше бившето ченге, но той определено ужаси Федерико. Той започна да се моли за живота си, споменавайки тринадесетте си деца и овдовелия си баща, който ослепял от диабет и бил изцяло зависим от него.

После дойде редът на Хузиана де Вега. Хленчейки, тя протегна късите си ръчички към Дебелия врат. Рита Хейуърд не би могла да го направи по-добре.

— Моля ви, имам проблеми с щитовидната жлеза. Получавам сърцебиене. Трябва да си взема лекарството. — Тя си отвори чантичката.

В отчаянието си Федерико докосна Дебелия врат, за когото нежеланото докосване бе капката, от която чашата преля. Блъсна шефа на пиколата в Хузиана де Вега, а дребната курва се удари в бамбуковата масичка. Отворената ѝ чантичка се разсипа. По килима се разпиляха бижута — пръстени, гривни, верижки, огърлици, гребени със скъпоценни камъни, обеци. Инструментите на занаята ѝ.

Продължавайки да хленчи, малката курва бързо се захвана да събира съкровището си. Междувременно Дебелият врат и Човката бяха

хипнотизирани от бижутата. *Те не знаеха, че са фалшиви.* Очите им светнаха. Веднага забравиха за Ди Палма.

Той нападна първо Човката.

Бързо отблъсна пистолета от врата си, удари Човката с лакът в лицето, после прониза китаеца с дръжката на бастуна си. Главата на стрелеца се отметна назад, той се завъртя и се свлече на колене, задавен от собствената си кръв.

Дебелият врат остави бижутата, бързо прецени ситуацията и веднага пхна ръка под ризата си. Хвана се за колана. Тъкмо изваждаше ръка изпод ризата си, когато Ди Палма го удари с бастуна по лакътя и го счупи. Едрият мъж изкрещя и изпусна на земята автоматичния си колт 45.

След първия писък Дебелият врат сграбчи счупената си ръка, изскърца със зъби и затвори очи. Ди Палма го удари с бастуна по челото. Мъжът падна в безсъзнание на килима.

Хузиана закрещя. Федерико непрестанно повтаряше името на Исус.

Врявата привлече третия стрелец, младия, който бързо се върна в дневната. Неуверен в себе си, той спря до отворения френски прозорец, водещ към балкона, и помисли малко. После забеляза движение, извади бързо пистолета си и стреля в това, което току-що бе видял.

Мишените му бяха Хузиана де Вега и Федерико. И двамата тичаха към фойето, водещо към изхода. Федерико успя да стигне пръв и изчезна точно когато куршумът откърти гипс от стената, където преди секунди се намираше главата му. Хузиана, която тичаше на недоразвитите си криви крака не можа да го настигне. Младият тип наведе магнума си и стреля три пъти в нея.

Ди Палма беше коленичил на пода, грабна магнума и се прицели в младежа. Стреля три пъти и всеки път го улучваше. Стрелецът се строполи на балкона.

С пистолет, все още насочен срещу падналия мъж, Ди Палма се изправи и отиде да го погледне. Клекна и опипа пулса на врата му. Нямаше пулс. Провери и другите двама китайци. От устата на Човката течеше кръв. Беше мъртъв. Дебелият врат обаче още дишаше.

Хузиана де Вега не извади чак такъв късмет. Два от трите изстрела не бяха я улучили; един беше разбил стенното огледало,

другият беше пробил дупка в доста доброто копие на испанска барокова маса. Третият бе оставил малка черна дупка в задната част на бялата филцова шапка и бе заседнал някъде в черепа ѝ. Малката проститутка вече нямаше да играе номерата си.

Колкото до Федерико, отворената врата на апартамента подсказваше, че шефът на пиколата ще продължи да сводничи още някой ден.

Ди Палма затвори вратата, върна се в дневната и позвъни на охраната. След като затвори, излезе на балкона и погледна към мрачното небе. Хвана се за перилата, за да спре треперенето на ръцете си.

14.

Манила

Два дни след смъртта на Хузиана де Вега скърбящият Леон Баколод седеше гол във ваната на евтина стая край Филипинския университет и пиеше ром направо от бутилката. Единствената му компания беше черно-бял телевизор, поставен върху тоалетната.

Замаян и вцепенен, той се опита да мисли за загубата, но тъй като не беше поумнял от страданието, продължи да пие, докато припадна. Мъката му беше безгранична.

Когато беше буден, плачеше непрестанно. От време на време удряше глава в плочките на стената и викаше Хузиана. От два дни седеше в собствените си изпражнения, без да се измие и без да излезе от ваната.

Толкова бе възбуден, че смъртта на Хузи го нарани както физически, така и душевно. Като чу новините, бе поразен от ослепяващо главоболие. Краката му бяха пронизани от болки. Всяко завъртане беше мъчително. Сърцето му заби силно, после пулсът му бързо се забави, докато в един момент туптенето сякаш изчезна. *Хузи. Как щеше да живее без нея?*

Първо, той извличаше силата си от тази специална жена. Докато Баколод беше потиснат и несигурен, тя беше дръзка и нагла. Тя живееше, обличаше се и обичаше както ѝ се иска. Сексуалната ѝ енергия беше непреодолима, въвличаше го в непознати територии, без да спре и да прецени рисковете. Хузи бе жена на действието, винаги готова да завладява нови светове.

Комплексиран заради сцепеното си небце, епилепсията и липсата на образование, Баколод бе ранена птица, нуждаеща се от закрилата на Хузи. Професията ѝ го притесняваше в началото, но по-късно той я прие, защото тя не му даде право на избор.

— Ти споделяш моя живот — каза му тя. — Аз не споделям твоя.

— И никога не ме питай защо проституирам — продължи тя. — Правя го, защото това е единствената игра, която си струва да се играе,

и защото съм добра в нея.

През последната им почивка Баколод събра кураж да ѝ каже, че случайно е изгубил часовника, който тя му подари при пожара в „Таалтекс“. Не трябваше да се притеснява, че ще я ядоса. Тя го разбираше, прощаваше му и сега направи всичко възможно да го развесели.

Когато той спомена, че Чарлз Суи ще го убие заради този гаф, Хузи му прошепна:

— Аз ще те защита от Чарли Змията. Ще оправим работата с него.

Баколод, с палец в устата, сложи глава в скута ѝ и се усмихна. На света нямаше човек като Хузи. Нямаше.

Нейна бе идеята да отидат до град Куезон, съвсем близо до Манила, и да се скрият край Филипинския университет. Край студентското градче, едно от най-привлекателните в Азия, имаше множество къщи, където се даваха евтини стаи под наем. С младежкото си лице Баколод нямаше проблем да мине за студент.

Не трябваше да се свързва с нея. Хузи щеше да му се обаждат всеки ден — следобед, от телефона на някой клиент. Седмица-две в университета, а после ще намерят ново скривалище.

— Но засега — каза тя — ти се слей с тези копеленца, които си мислят, че са по-умни от всички ни.

За него бе невъзможно да присъства на погребението на Хузи, уредено от леля ѝ, също проститутка. Няколко обаждания по телефона потвърдиха онова, което той вече подозираше — Чарлз Суи, естествено, го търсеше и щеше да изпрати свои хора на погребението. Положението се беше влошило. Сега часовникът на Баколод беше у Суи. Взел го от манилската полиция, която пък го конфискувала от американеца Франк ди Палма.

Ди Палма. Баколод изгаряше от омраза към този човек. Само като се сетеше за него, лицето му се изкривяваше в гротескна гримаса. Ако не беше той, Хузи щеше да е още жива. Омразата му към Ди Палма стана толкова силна, че имаше опасност да се превърне в единственото му удоволствие.

Обърканият му ум, разстроен от скръбта и алкохола, отказваше да приеме съобщенията за смъртта на Хузи. „Проститутка на среща с американски журналист, убита от крадци в хотела.“ Глупости! Тя бе

убита, защото Ди Палма се беше опитал да я използва, за да се докопа до Баколод.

Подпалвачът от пръв поглед познаваше мръсните номера. Нима в пресата не съобщиха, че Ди Палма работил за американска телевизионна мрежа, собственост на Нелсън Бърлин? Същият Бърлин, който щеше да спечели от пожара в своята „Таалтекс Индъстрийз“. Баколод реши, че срещу него има заговор. Двамата американци и Чарли Змията искаха завинаги да му запушат устата и никой да не разбере за пожара.

Е, той имаше какво да каже по този въпрос. Щеше да убие Ди Палма. Дори това да бе последното нещо, което щеше да направи на тази земя, Баколод щеше да унищожи човека, отговорен за убийството на Хузи. Журналистът бе признал, че е убил двама от хората на Суи, но твърдеше, че не е убил Хузи.

„Господин Ди Палма, ти си един шибан лъжец“ — помисли си Баколод. Двама мъртви и един със строшен череп, Хузи също е мъртва, а само американецът е невредим. Ди Палма, който си бе признал, че е поканил Хузи в апартамента си, защото, според него, работел върху някаква история. Истината според американеца. Е, нека си приказва каквото си ще. Баколод знаеше по-добре.

Излегнат във ваната, той отпи още ром и остави почти празната бутилка между краката си. „Аз знам истината“ — прошепна. О-о, да, знаеше я. Ди Палма бе отговорен за смъртта на Хузи, защото тя бе отишла да се срещне с него в апартамента му. *По покана на Ди Палма.*

Той не се интересуваеше защо американецът е убил хората на Суи. Интересуваше се от Хузи и от никой друг.

Допи рома, пусна празната бутилка на пода, после ръцете му увиснаха встрани. Започна отново да плаче: „Хузи, обичам те! Обичам те, обичам те, обичам те“.

После се сети за Ди Палма. Наведе се през ваната, взе от пода запалка и пак се строполи в собствените си изпражнения. Завъртя запалката в мръсните си пръсти, вдигна капачето и завъртя колелцето. Ухили се, като видя пламъка. Ужасът на огъня не очакваше него, а американеца. Баколод се закле в Девата, че ще направи това.

През същия следобед шефът на ОБН, нисък, четиридесет и четири годишен ирландец с тежки клепачи, излезе от хотелския коридор и последва Тод в испанския апартамент. Запали цигара и си зададе въпроса дали е постъпил разумно, като се е забъркал с Франк ди Палма.

Сега на Ди Палма му пареше под задника. Филипинската полиция го задържа във връзка с три убийства. Едната убита била проститутка. Проститутка джудже. И това ако не е сбъркано.

Свидетелят на убийствата, шефът на пиколата в хотела Федерико Лаурел, бе изчезнал и поради това не можеше да потвърди историята на Ди Палма. Кой можеше да каже дали Франк ще успее да свърже Лин Пао с Нелсън Бърлин. Оменс знаеше едно — след забъркването му в тази каша някои хора можеше да го помислят за неблагоприятен, ако не и за ужасно глупав.

Влязоха в дневната и Тод го заведе до венециански фотьойл от позлатено дърво, където той седна, смачка цигарата си в пепелника върху плетената масичка и погледна към трите китайчета, застанали пред него. Подкреплението на Франк. Ди Палма сигурно се бе побъркал.

Двама азиатци и една азиатка. Никой от тях не бе достатъчно възрастен, за да гласува, да притежава шофьорска книжка или да гледа порнофилми. Какво, по дяволите, щеше да прави Франк с този екип — да се кандидатира за президент на студентския съвет? Ди Палма подпали косата му и сега се опитваше да угаси пожара с чук.

Оменс се облегна във фотьойла си и се взря в едното хлапе, което гледаше настрана. Усмихна се. Боже, боже, самият господин Лошо отношение, Бенджи Лок Нейн. Убиецът с бебешко лице, куриер на наркотици, насилник, рекетъор. Защо Франк се занимаваше с този хладнокръвен малък боклук?

А момичето? То седеше в кафяв кожен фотьойл, не откъсваше очи от Тод, сякаш бе Христос, слязъл на земята. Даже господин Злонравен, нашето момче Бенджи, като че ли признаваше спокойния, сдържан Тод за говорител на екипа.

Оменс се обърна към момчето:

— Баща ти не искаше да говорим много по телефона. Станал е параноик, но аз не го обвинявам за това. Той е добре. Сенатор Куарекио работи по въпроса за освобождаването му. Намесил е и

посолството. Между другото, Франк каза да не се безпокоите, да продължавате по плана. Каза също да поддържате връзка с мен. Ако ченгетата не го пуснат до два дни, вие трябва да се върнете в Ню Йорк. Мисли, че е твърде опасно да останете тук.

Очакваше Тод да се ядоса, да настоява, че няма да си тръгне от Манила без баща си, да попита Оменс какво да прави по-нататък. Обаче момчето задържа поглед върху ирландеца няколко секунди, после кимна. Така можеше да постъпи само човек, който се владее напълно. Какво беше казал Франк? „Не говори на Тод отвисоко. Той не е обикновено хлапе, вече не е.“

— Искам да ти благодаря за помощта — изрече Тод. — Оценявам и това, че си отишъл да се видиш с баща ми в полицията.

Оменс се усмихна.

— Франк ми каза, че си умен. Прав си. Срещата с баща ти точно в този момент е твърде рискована. Особено ако възнамеряваш да се пенсионираш с пълна пенсия. Казах в агенцията, че Франк се опитва да вземе нещо за Лин Пао и Нелсън Бърлин и че иска да го сподели с нас. Така че те нямаха нищо против да го посетя. Рано или късно обаче ще трябва да покажа нещо на моите хора.

— Днес по някое време ще се срещнем с един човек, който притежава информацията, за която баща ми ти е говорил — отговори Тод.

— Кога и къде?

— Не знаем — обади се Бенджи. — Онзи тип иска да избере времето и мястото. Уплашен е. Не вярва на никого. Каза, че срещата ще стане при неговите условия или изобщо няма да има среща.

Оменс се обърна към Тод:

— Мисля, че е най-добре да съставите план как да си тръгнете без Франк. Не че по-късно няма да го пуснат, но не разчитайте, че ще стане много скоро. Замесено е филипинското правителство. Трябваше да използвам някои връзки, за да успея да поговоря с Франк. Той ме осведоми. Останалото разбрах, като поразпитах тук-там.

Той им съобщи, че правителството не иска да плаши чуждите корпорации и се намесва, за да потули този случай. Няма да позволят на Франк да създава неприятности на многонационалните компании. Мартин Маки се опита и се провали. Приятелят на Маки, Ди Палма, също ще се провали.

— Сигурен съм, че именно поради това не могат да открият шефа на пиколата в хотела — каза Тод.

Оменс за малко не си изтърва цигарата.

— Откъде знаеш за това? То трябваше да е голяма тайна. Правителството държи Федерико Лаурел затворен, за да му попречи да потвърди историята на Франк. Не трябва да се споменава нищо за Триадите или за Лин Пао. Нищо, което да води до Нелсън Бърлин. Как, по дяволите, разбра за Лаурел?

— Ти говори ли с оцелелия китаец, онзи, който баща ми съборил в безсъзнание? — попита момчето.

Оменс се усмихна и поклати глава.

— Хлапе, мислило ли си някога да работиш за агенцията, да кажем в разузнаването? Онзи китаец, онзи, когото Франк цапнал по кратуната с бастуна си, май че е изчезнал от болницата. Изобщо не са го регистрирали. И никой не трябваше да знае за това. Ако прочетеш вестниците или гледаш телевизия, ще забележиш, че споменават за двама крадци. Двама, не трима.

Тод погледна към Бенджи.

— Лаурел ще каже каквото му нареди правителството. Трябва да вземем тази информация за Бърлин и Лин Пао, после няма значение какво ще каже правителството.

Бенджи кимна.

„Определено не е обикновено хлапе“ — помисли си Оменс.

Някой почука на вратата. Той видя как двете момчета се спогледаха, после Бенджи отиде до белия кожен диван, седна и пхна ръка под една от възглавничките. Оменс се напрегна. „Исусе — помисли си, — мой ред е да попадна в хотелска престрелка.“ После Тод погледна към Бенджи и поклати глава. Той се отпусна, постави ръце върху коленете си и сведе поглед.

Тод тръгна към фоайето. Чу се отварянето на входната врата, после затварянето ѝ. След секунди момчето се върна с бял плик в ръце. Отвори го, извади листче хартия, прочете го и погледна към Бенджи, който кимна. Ако двамата си бяха разменили някакъв безмълвен сигнал, Оменс не беше го забелязал. Тод върна листчето в плика и го пхна в джоба на ризата си.

После, без да обръща внимание на Оменс, той заговори на кантонски с Бенджи и момичето. Ирландецът, естествено, не разбра и

една шибана дума. Те точно това целяха. Когато Тод свърши, трите хлапета тръгнаха в различни посоки. Джоан излезе от дневната, отиде до спалнята и секунди по-късно се появи пак с чанта на рамо. Бенджи извади узито изпод възглавничката и отиде в друга стая. Когато се появи отново, той беше с голи гърди и носеше чанта и светлосиня риза.

Тод го последва с нещо, което Оменс оприличи на дипломатическо куфарче. „Знаят си урока — помисли си шефът на ОБН. — Всеки действа според някакъв предварителен план. Планът на Тод.“

— Тази бележка беше от онзи тип, с когото трябва да се срещнете, нали? — попита той.

— Да — отвърна Тод.

Оменс се изправи. Само щеше да си изгуби времето, ако ги помолеше да отиде с тях. Тод не приличаше на човек, когото можеш да убедиш да направи нещо, което не му е присърце.

— Искам да поддържам връзка с вас — каза мъжът. — Кога възнамерявате да се върнете тук?

Тод тръгна към вратата, без да отговори. Джоан го последва.

Оменс се обърна към Бенджи, който си облече ризата, но не я закопча. Момчето бръкна в торбата, извади колан с пари и побърза към вратата, закопчавайки колана около кръста си.

„И сега какво?“ — помисли си Оменс. Опита да зададе на Бенджи същия въпрос, на който не получи отговор от Тод.

— Кога се връщате, момчета?

Бенджи не забави ход.

— Няма да се връщаме. Ще се срещнем с онзи тип, ще вземем оная гадост и ще се нанесем в друг хотел.

— Ами че вие си оставихте багажа! — учуди се той.

— Тод казва, че така всички ще си помислят, че имаме намерение да се върнем. В спалнята има пари. Плати сметката.

Плати сметката? Мамка ти! Оменс хукна след Бенджи. Имаше няколко въпроса към господин Злонравен. На входа към фойето спря и ритна перваза на ламперията. Мамка му! Твърде късно. Входната врата на апартамента зееше отворена. Хлапетата бяха изчезнали.

Долу, във фоайето на хотела, помощникът по резервациите Педро Сисон видя как Тод, Бенджи и Джоан излизат от асансьора и тръгват към изхода на хотела. Сисон, дребен филипинец с дръпнати очи, продължи да наблюдава трите хлапета, докато вдигаше телефона, за да набере номера на мобифона в кола, паркирана на една пряка от хотела.

Когато някой отговори от другата страна, той съобщи:

— Бенджи и приятелите му тръгват. — После затвори и обърна внимание на един италиански челист и любовника му, двама млади мъже, които за пръв път пътуваха в Азия.

15.

Манила, Китайското гробище

Приличаше на малко, тихо селце с къщи, дървета, електрически жици, градини и пощенски кутии. Би могло да е жилищен квартал в едно спокойно манилско предградие. Но това беше Китайското гробище и къщите бяха най-необикновените гробници на света.

Тези съвсем нормални домове с килими, с тоалетни и с климатични инсталации бяха предназначени за мъртвите. В тези странни гробници живите приемаха духовете на мъртвите и правеха всичко възможно, за да ги удовлетворят. При неделните посещения те презареждаха хладилниците, сменяха електрическите крушки, носеха вестници и окачваха чисти дрехи в гардеробите. Не беше необичайно някой жив да седне и да играе маджонг с празния стол край масата на мъртвия.

Деветдесет минути след като оставиха Бари Оменс в хотела, Тод, Бенджи и Джоан слязоха от таксито пред входа на Китайското гробище. Трима водачи следяха приближаването им. Тод ги попита за Алфредо Локсин.

Локсин, слаб, посивял филипинец, без предни зъби, бе най-възрастният водач. Той се представи и взе плика, който Тод бе получил в хотела. Извади листчето, огледа го и кимна. След като прибра в джоба си банкнотата от сто песо, която момчето беше оставило в плика, водачът каза:

— Да, аз написах това. Човекът, с когото искате да се видите, ви чака. Последвайте ме моля.

Леко прегърбен, Локсин ги поведе из почти празното гробище, край безжизнените домове, украсените будистки и католически гробници, край елите и малките борчета. Никой не говореше. Джоан се вкопчи в ръката на Тод и наведе глава, сякаш се страхуваше да не види някой призрак. Бенджи вървеше отзад, от време на време поглеждаше през рамо, радостен, че все още е светло.

Насред гробището Локсин се обърна надясно към два драконови храма и тръгна по бетонна пътека, водеща към върха на малък склон. Спря се пред едноетажна тухлена къщичка с тясна, добре поддържана градинка. Бяха вървели в пълно мълчание. Не срещнаха други посетители.

Напрегнат от тишината, Бенджи попита:

— За бога, Гутанг вътре ли е или не е?

Водачът му се скара:

— Мислиш, че съм ви водил по целия този път за нищо? Мислиш, че аз съм вървял до тук за нищо? — Изруга под нос и тръгна обратно към входа на гробището. Шибани хлапета. Защо си мислят, че светът започва с тях?

Без да сваля очи от отдалечаващия се мъж, момчето каза:

— Не вярвам на човек, който прекарва цялото си време край мъртвите. Тод, какво ще кажеш? Мислиш ли, че Гутанг е вътре?

Тод пристъпи към къщата и спря.

— Той е до прозореца към градината.

Бенджи вдигна очи към небето.

— Проверява ни, така ли? — Шляпна се по лявата буза и уби един комар. Комари, влага, задръствания по улиците. Манила не се беше променила.

Бенджи едва издържаше. Докато се мотаеха из гробището, той си мислеше, че хладнокръвното, неприветливо копеле Чарли Змията е много опасно. Колкото по-скоро си изнесеше задника от тук, толкова по-добре.

Погледна към Джоан, която беше още по-уплашена и правеше всичко възможно, за да скрие страха си. Беше срамежлива, с най-тъмната коса и най-тъжните очи, които някога бе виждал. Той я смяташе за много привлекателна, усещаше, че притежава свежест, липсваща на градските момичета. Изпитваше желание да я защитава от големия лош свят. „Отнасяй се към нея с уважение — заповяда му Тод. — Почитай я.“ Не си даде труд да допълни: „Не я чукай“. На Бенджи всичко му беше ясно.

Току-що навършила шестнадесет години, Джоан беше от Каосиунг, най-стария град в Тайван, и мечтаеше да стане секретарка. Преди месец баща ѝ я изпрати на север, в Тайпе, в едно училище за

секретарки, ръководено от приятел на семейството. Трябваше да живее при леля си и след четири месеца да се върне у дома.

Но още щом пристигна на адреса, където трябваше да се намира училището, тя се озова в празно помещение, където трима мъже я накараха да подпише договор, в който се казваше, че тя дължи пари на „Змиите сто стъпки“. Значителна сума. Бащата на Джоан, собственик на няколко таксита, беше комарджия и бе затънал в дългове към Триадата. Продаде я на кредиторите си, за да си спаси живота. Дългът му бе прехвърлен на Джоан.

За да го върне, тя трябваше да работи в един от нийоркските салони за масаж, собственост на Триадата. Дългът включваше пътните ѝ разноски до Америка и ежедневните ѝ разходи там.

Тя обожаваше Тод, от което Бенджи изпитваше лека ревност, но можеше да я преживее. Очевидно тя се възбуждаше, докато чакаше смирено Тод. Бенджи я възприемаше като малкото пуделче на приятеля си, мнение, което разумно пазеше за себе си. Джоан се грижеше за храната на Тод, приготвяше дрехите му, пълнеше ваната му и даже го наблюдаваше, докато спи. Никакво чукане. Тод бе отдаден изцяло на работата. И всеки около него трябваше да е такъв.

Джоан бе мила с Бенджи, но другото момче бе нейният господ и господар. Какво друго можеше да се очаква? Нима тя не бе робиня на Тод в предишния си живот?

Бенджи, Тод и Джоан Тъжните очи. Трина души, които започваха от там, където бяха спрели преди четиристотин години. Животът беше карма, а кармата, както той добре знаеше, не можеше да се промени. Мислейки за това, се учуди за какво ли си говорят двамата. Те постоянно си шепнеха нещо и не го споделяха с него. Най-накрая успя да хване Тод насаме и го попита за какво си бърбят.

В началото той не отговори. „Ще вземе да ме нашиба по задника заради това, че го питам за нещо, което не ми влиза в работата“ — помисли си Бенджи. Когато най-накрая Тод проговори, отговорът изуми приятеля му.

— Смъртта скоро ще дойде при Джоан. Подготвям я. — Бенджи вече никога не повдигна тази тема.

В гробището Тод почука на входната врата на малката тухлена къщичка, където ги чакаше Гутанг. С узито в ръка Бенджи застана зад

него и бързо огледа празното гробище. Когато вратата се отвори, той вдигна узито и го насочи към къщата.

— Не съм въоръжен — чу се плах мъжки глас от къщата. — Влизайте.

Вътре Раул Гутанг затвори леко вратата след хлапетата, после ги въведе в малка трапезария. След като затвори кепенците, той посочи към една кръгла маса. Предметите — чинии, сребърни прибори, калаени свещници, свежи цветя — бяха преместени от едната страна и половината маса бе свободна. Тод и Джоан седнаха. Бенджи остана до прозореца, надзърна през кепенците и се обърна към масата.

Мъжът взе голям кафяв плик от лавицата над камината и се върна до масата. Остана прав и зачака. Наближаваше трийсет, слаб, сух и красив филипинец с черна коса, мустаци и писклив глас. Имаше тик на лявото си око. Извади зелена носна кърпичка, за да изтрие потта от лицето и врата си. „Копелето воня от страх“ — помисли си Бенджи.

Тод сложи на масата половинката от хилядадоларовата банкнота и я бутна към Гутанг. Компютърният оператор му хвърли плика и грабна скъсаната половинка от банкнотата. С треперещи ръце той си извади портфейла, измъкна от там своята половинка и я постави до половинката на Тод. Съвпадаха. Усмихна се и погледна към изхода.

— Ще проверим какво има в плика, после си тръгваш — заповяда Бенджи.

— Да, да — отвърна Гутанг. — Но моля ви, побързайте.

Тод сложи лаптопа на масата и каза:

— Добре си направил, че си удостоил жена си с такава хубава къща. Съжалявам, че е починала толкова млада.

Филипинецът кимна.

— Тя беше китайка. Ние със семейството ѝ мислехме, че къщата... — Изведнъж спря. — Откъде знаеш за жена ми?

Момчето вдигна кафявия плик.

— Тя почина при катастрофа преди две години. Пиян шофьор удари колата ѝ челно и освен нея уби и единственото ви дете. Наскоро пак си се сгодил.

Шокираният Гутанг кимна.

— Елизабет Куан. Работехме заедно в компютърния отдел на „Таалтекс“. Компанията не обича интимните връзки между служителите, така че пазехме отношенията си в тайна. Тя беше

чудесна жена. — Очите му се насълзиха. — Те я нападнаха. Правили снимки, докато я изнасилвали, копелетата.

— Тя искаше отмъщение — каза Тод.

— Молих я да забрави за отмъщението, но тя беше много горда жена. Заради това я убиха. Аз не съм смел, но не можех да ги оставя да се отърват така. Господин Маки мисли, че правя това заради парите. Парите са важни, разбира се. Възнамерявам незабавно да напусна Филипините. Но парите не са всичко. Разбираш ли?

— Да. Духовете на жена ти и на годеницата ти са доволни от теб.

Мъжът престана да бърше сълзите си, усмихна се и прошепна:

— Да. Те са доволни. Благодаря, че ми каза това. Имах нужда да чуя тези думи.

Тод извади дискетата от плика и отвори компютъра си.

Гутанг отиде до масата и се изправи зад него.

— Това са компаниите, създадени от Лин Пао и Нелсън Бърлин, за да управляват парите на Пао. Някои са законни предприятия, други са компании „черупки“. Разбираш ли от компании „черупки“^[1]?

Без да откъсва очи от монитора, Тод кимна.

— Баща ми беше полицай. Много пъти е обсъждал с мен тези неща. Той ще разбере повече от това тук, но да, разбрах по-голямата част от това, което ми казваш.

— Лин Пао работи с пари в брой и тези пари трябва да минат през банка, преди да се вложат в законен бизнес или преди да се похарчат. Тук се намесва Нелсън Бърлин. Той пере парите на Пао. Изчиства ги така, че да могат да се използват в почтеното общество.

— Чрез „Таалтекс“?

— В тази част от света Бърлин прави всичко чрез „Таалтекс“ — поясни той. — Използва и азиатските си хотели. Използва азиатски банки, където има лични и делови сметки. Понякога смесва парите на Пао със своите, после превежда всичко от банката си в Манила до множество банки в Европа и Латинска Америка. След цялото това пътешествие парите на Лин Пао са чисти. Всичко е законно.

— Последните пари на Лин Пао, които пренасях, заминаха за Панама — сети се Бенджи. — Онова ченге, което го хванаха, Ван Руутън, то трябваше да вземе парите, преди да превърти. Според мене господин Бърлин не е нищо повече от обикновено муле, също като нас — всички останали тъпи китайци.

Гутанг потупа Тод по рамото, после посочи към монитора.

— Това е една манилска компания за недвижими имоти, в която Бърлин има дял. Управлява я Чарлз Суи, представителят на Лин Пао в тази част от Азия. Компанията се занимава със строителство, с отдаване на сгради под наем и със строителен мениджмънт в поне дузина страни. Тя също така урежда плащанията на Лин Пао за наркотиците и оръжията. Не е задължително да са пари в брой. Понякога плащат със стоки — петрол, памук, ламарина. Това е друг начин за пране на пари. — Направи пауза после допълни: — Този човек, той е бразилец. Живее в Рио де Жанейро. Отговаря за хотелите на Бърлин в Южна Америка. Всички незаконни пари, които му праща Лин Пао, се връщат под формата на смарагди.

— Какво означават тези списъци на цюрихски банки? — попита Тод.

Филипинецът се усмихна.

— Това са плащания, превеждани от Лин Пао и господин Бърлин на президента Маркос. Филипините са източник на евтина работна ръка, нещо много важно за Бърлин и за другите бизнесмени. Много японски компании също експлоатират нашите хора. Боже, прости ми, че съм им помагал да го правят. Бърлин плащаше на Маркос чрез швейцарски банки, а в замяна на това Маркос потушаваше работническите вълнения. Американецът убеди Лин Пао да финансира някои политически мероприятия.

Тод извади дискетата и изключи компютъра.

— Баща ми ще бъде много доволен от тази информация. Благодаря ви, господин Гутанг. Не е необходимо да оставате повече тук.

Мъжът огледа малката къщичка.

— Съпругата ми беше много почитена жена. Също и Елизабет Куан. Загубих две любими жени. Ти си прав. Уважавам паметта им, като изобличавам Нелсън Бърлин и Лин Пао. Моля ви, благодарете на Мартин Маки за парите.

Тод протегна ръка.

— Ще го направя, сър.

— Ти си истински джентълмен. Сега разбирам защо баща ти ти има такова доверие. Кажи му, че много жени бяха убити, за да може

тази информация да се запази в тайна. Техните души също трябва да бъдат почитени.

— Той ще разбере.

Стиснаха си ръцете. После Гутанг огледа за последен път къщичката и излезе.

Бенджи затвори вратата зад него, отиде до прозореца и погледна през кепенците. Тод върна дискетата в плика и го подаде на Джоан. Тя го прибра в чантичката си.

Изведнъж Бенджи извика:

— Мамка му.

Обърна се към Тод.

— Четирима мъже току-що тръгнаха след Гутанг в подножието на хълма. Не съм сигурен, но мисля, че са китайци. Десет към едно, че са момчета на Чарли Суи. Ако го проследят, ще се заинтересуват от нас. А ако проследят нас, за него няма да е по-добре. Че кой друг може да се интересува от нас, ако не Тριάдата?

Бенджи пак погледна през прозореца.

— Мамка му, Гутанг почти се беше измъкнал. Събориха го на земята пред драконовите храмове. Човече, наистина ще му разкажат играта. Юмруци, ритници, всичко. Бедното копеле. Ще им съобщи всичко за дискетата, това е сигурно. Ще им каже всичко, което поискат да узнаят. Как, по дяволите, са ни намерили?

Тод затвори очи и взе от масата един меден свещник. Тихо се помоли на духовете на къщата да му простят, защото бе принуден от кармата си да вземе свещника и така да оскверни гробницата.

Отвори очи и погледна към спътниците си, които не откъсваха поглед от него. Без да каже и дума, той ги изведе от къщата. Минаха край тясната градинка и се изкачиха на възвишението. В подножието му, край драконовите храмове, четирима китайци стояха над проснатия Раул Гутанг.

— Мисля, че трябва да изчезваме от тук — предложи Бенджи.

Тод, вперил очи в четиримата, поклати глава.

— Още не, не можем да им се измъкнем с Джоан. Сигурно е, че ще тръгнат след нас. Искам да е при моите условия.

Бързо нареди на двамата какво да правят. Докато той говореше, един от китайците се опита да изправи окървавения Гутанг на крака.

Другите трима, двама от които носеха рязани пушки, тръгнаха нагоре по възвишението. Право към хлапетата.

Тод се обърна и побягна. Бенджи и Джоан го последваха. Китаецът хукна нагоре.

С Бенджи по петите му, Тод изчезна зад къщичката. Джоан бягаше по-бавно и залиташе, за да ги настигне. Тревистото хълмче зад къщичката водеше надолу към редица гъсти, ниски храсти. От другата страна на храстите се издигаше огромен сив мавзолей. Зад него се виждаха много домове, построени за мъртвите.

Тримата китайци успяха да стигнат до къщичката на Гутанг. Момичето бе единствената им видима мишена. То се опитваше да се промъкне през гъстите храсти, които скъсаха роклята му и като че ли му пречеха да продължи. С огромни усилия и изподраскана цялата, Джоан се промъкна през храстите.

Наведе се, огледа краката си, после вдигна глава и забеляза тримата убийци на Триадата да тичат надолу право към нея. Тя се изправи, свали и другата си обувка, захвърли я и хукна към огромния мавзолей. Стрелците я чуха как моли момчетата да не я изоставят. Те очевидно бяха отпрашили напред.

Викове те й за помощ информираха преследвачите й, че ще се сблъска със слаб и разделен противник. Тя щеше да падне най-напред. После щяха да останат трима въоръжени мъже срещу две момчета. Много неравно състезание.

Водачът на стрелците, широкоплещест мъж с тъмни очила, бе получил заповед да достави главите на Бенджи и партньора му. А пък Гутанг току-що бе дал една дискета на хлапетата. На Чарли Змията това сигурно щеше да му се стори интересно. Колкото до момичето, водачът и хората му щяха да се позабавляват с кучката, преди да я убият.

В подножието на хълма китайците вдигнаха пушките си високо и започнаха да си проправят път през храстите. Вперил очи в хленещото момиче, водачът им се усмихна. То куцаше. Страхотно шоу. Привлече им вниманието.

Водачът излезе пръв от храстите и пръв трябваше да умре. Той си проправи път през храсталака почти без никакви затруднения и стъпи върху изсъхналата трева. Беше с гръб към Тод, който лежеше скрит под храстите. Момчето се надигна и удари със свещника

широкоплещестия по гърба. Мъжът отвори уста и се свлече на колене. С втория удар улучи темето на здравеняка и го уби веднага.

Бенджи легеше по корем под храстите. Държеше пръст върху спусъка на узито, а прикладът бе опрян в гърдите му. Изведнъж един крак, обут в сандал, стъпи върху корема му. Другият стрелец на Суи бе излязъл от храстите.

Момчето стреля в глезена му, той извика и подскочи във въздуха, размахвайки ръце и крака. Човекът, слаб, зъбат и вонящ на чесън, болезнено се приземи отляво до Бенджи. Крещеше и се гърчеше, вдигна глезена си и го сграбчи с две ръце.

Бенджи се изправи на колене, прицели се в гърдите на ранения и дръпна спусъка.

Автоматът засече.

Едно отсечено „щрак“ го накара да погледне през рамо. Подскочи от ужас от това, което видя. Беше чул зареждането на пушка, пушка, която сега бе насочена към главата му.

Третият убиец, дребен, с груби черти, стоеше наред храстите, прикладвал пушката на дясното си бедро. Целеше се в Бенджи. „Не е Джоан тази, която ще умре. Аз съм.“ Той се напрегна да поеме удара от късото убийствено оръжие.

Тод реагира бързо. Щом забеляза опасността, надвиснала над приятеля му, метна свещника. Улучи челюстта на дребосъка и той изгуби равновесие. Пушката му падна в храстите. Замаян от болка, нападателят падна настрани в храстите, после започна да рови с ръце, опитвайки се да се изправи.

Бенджи обезумя. Извика, подскочи и се хвърли върху човека, който за малко щеше да го убие. Двамата се превъртяха върху затревената могила. Когато престанаха да се търкалят, момчето остана върху убиеца. Отслабнал от удара на Тод, дребосъкът не направи почти нищо, за да се защити. Усилията му не можеха да се сравнят с яростта на Бенджи.

Той го възседна, заби палци в очите му, после хвана ушите и вкара палците си дълбоко в черепа. Когато палците стигнаха до очните кухини, Бенджи дръпна навън и извади очите. Дребосъкът се разкрещя и млъкна чак когато му счупи врата.

Младежът седя дълго до трупа. Беше навел глава и постоянно виждаше пушката, насочена към него. След едно потупване по рамото

той вдигна очи и видя над себе си Тод и Джоан.

— Един живее, друг умира. Това е карма — каза Тод.

Бенджи кимна. Да, карма.

Стана, взе узито и ги последва към гробището. Слабият, зъбат китаец зад тях седна и сграбчи ранения си крак, стиснал зъби от ужасната болка. Трябваше да е мъртъв. Бенджи искаше да го убие.

По-малкото момче му спаси живота. Всичко свърши, каза по-малкият. Един истински воин не убива беззащитните. Остави го жив. И Бенджи се подчини. Направи го неохотно, но се подчини.

Какво беше това момче, което говореше за воини и което волевият Бенджи слушаше без възражения? Оцелелият гледаше как хлапетата се отдалечават от него. Не откъсна очи от Тод чак докато момчето изчезна в далечината.

---

[1] Компания „черупка“ — компания, която обикновено е прекратила дейността си, но все още притежава регистрация на борсата; чрез нея се извършва операция „черупка“ — компания, която няма борсова регистрация, използва името и регистрацията на компанията „черупка“, за да участва в борсовите игри. Финансовите законодателства в много страни забраняват подобна практика. — Б.пр.

↑

16.

Манила

Времето, което Франк ди Палма прекара в манилския полицейски участък, най-добре може да се опише като динамично. Всичко започна, когато хотелската охрана го взе за побъркан, който е очистил двама китайци и една проститутка, а после е счупил черепа на третия мъж. Решиха, че трябва да го наблюдават. За минути в апартамента му пристигнаха шестима зловещи филипинци в сиви ленени костюми и бели кожени обувки. Държаха го на мушка, докато пристигне полицията.

Полицаяте, осем униформени и шестима цивилни, носеха оръжие, с което успешно можеха да нахлуят в Коста Рика. Онова, което последва, бе най-неприятното преживяване в живота на Ди Палма. Сложиха му белезници, прекараха го под погледите на гостите в хотела и го вкараха в полицейска кола, която го закара в управлението край манилската катедрала на Плаза Рома.

Той влезе в управлението под звуците на гърмящия орган. „Има 4500 тръби — гордо му съобщи един детектив, — донесен е от Холандия и е най-големият в Азия.“ Ди Палма, с белезници, впити в китките му, си помисли: „Ето от какво се интересуват любопитните умове — от огромния ти орган“.

В управлението го принудиха да се съблече гол, за да го претърсят. Това изобщо не му хареса. Но тези ченгета като че ли не бяха склонни да се съобразяват с настроенията му. Едно избухване можеше да ги провокира и те щяха да започнат да пипат по-твърдо. Ди Палма беше американец, при това репортер, и на седмица получаваше толкова, колкото те не можеха да изкарат за десет години. Това бе достатъчна причина, за да го тормозят и да превърнат престоя му в полицейското управление в преживяване, лишено от безгрижие и удобства.

Не протестира заради това, че отказаха да му осигурят контакти с външния свят. Никакви телефонни обаждания до роднините, до

американското посолство или до телевизионната компания. На този етап не можеше да наеме адвокат, не можеше да говори с репортерите. На него не му трябваше научна степен, за да разбере, че са го изолирали, докато някой ги подкрепи за случая в хотелския му апартамент. По най-лошия сценарий можеха да го убият в участъка по заповед на Лин Пао или на влиятелните филипински комисионери, загрижени да защитят мултинационалните компании, които въртяха бизнес в тази страна.

Когато попита в какво го обвиняват, детектив Филарка, нисък, бърбърив филипинец с тънки мустачки, му отговори:

— Ще ти кажем, когато сме готови.

Още един начин да спечелят време и да оправят бъркотията, помисли си Ди Палма. Нещо му подсказваше, че не трябва да очаква голяма подкрепа на твърдението си, че е действал при самозащита.

Единственият свидетел, който би могъл да му помогне, Федерико, шефът на пиколата, очевидно беше изчезнал. Поне не го доведоха в управлението, не споменаха и името му при ареста на Ди Палма. В най-лошия случай се разиграваше сценарий номер две — Федерико е бил задържан, за да не говори с никого. Или беше мъртъв. И в двата случая щеше да му е доста трудно да помогне на Франк.

Първите си часове в полицейския участък прекара в стаята за разпити — тя нямаше прозорци, светлозелена дупка с пукнатини по тавана, метални съгъваеми столове и мръсна мивка с развален кран. Както стаите за разпити по цял свят и тази вонеше на скука, страх и стари пръдни. Не беше боядисвана от години. Приличаше на милионите други като нея.

Реши да сътрудничи на полицията. Отговори на всички въпроси и не направи опит да протестира. Знаеше, че е безсмислено. Полицаяте по цял свят не обичат неприятностите. Умниците не издържаха дълго в стаите за разпит.

Чисто губене на време си беше да се опитва да мами тези типове. Трябваше само да претърсят стаята му и да прегледат бележките му за пожара в „Таалтекс“, за Нелсън Бърлин и Лин Пао. Тогава ченгетата и всички други заинтересовани щяха да добият съвсем ясна представа за целта на посещението му във Филипините.

Той призна, че е уредил срещата си с Хузиана де Вега, но че не ставало дума за секс. Искал да я разпита за пожара в „Таалтекс“, в

който загинаха дузини млади жени, а заедно с тях и кръщелницата на приятеля му. Ди Палма смяташе, че госпожица Де Вега може би е имала представа за това кой е подпалил пожара. Те или не се интересуваха, или знаеха какво свързва джуджето с пожара.

Във всеки случай решението му да им каже истината беше правилно. След двадесет минути разпит те му показаха откраднатия часовник, намерен в опожарената барака, който той получи от Мартин Маки. Бяха го взели от хотелския апартамент на Ди Палма заедно с изрезки от вестникарски статии за пожара и бележките му за Нелсън Бърлин и Лин Пао. Полицайте обаче не споменаха за бележките, засягащи Пао и Бърлин. Този пропуск не му убегна.

Попитаха го как се е сдобил с часовника. „Мартин Маки ми го даде“ — отвърна Ди Палма. А как инспекторът се е сдобил с него? Не отговори. Знаеше, че Маки е дал подкуп, за да се сдобие с часовника. Дал го беше на бърбивия Филарка, който сега стоеше сред разпитващите, вперил нежните си кафяви очи в задържания.

Ди Палма не можеше да каже със сигурност защо не издаде Филарка. Приказливото копеле не му беше помогнало с нищо. Беше му създавало само неприятности. Да го наречем прищявка. Или нежелание да топи ченгета. Той просто отговори:

— Ще трябва да попитате Маки откъде е взел часовника.

Докато се чудеше дали е постъпил правилно, разчитайки на Филарка, в коридора настъпи някакво раздвижване. Трима души със строги, неприятни лица пристигнаха да наблюдават разпита. Двамата бяха с бели вечерни сака и черни вратовръзки. И тримата приличаха на важни клечки, които не обичат да им прекъсват вечерята. Всички гледаха към Ди Палма, все едно че той беше побеснял питбул. Кръсти ги Кърли, Лари и Моу^[1].

Реши, че те са важни клечки от правителството или от полицията, дошли, за да се уверят, че мултинационалните компании са добре защитени. Извикаха четиримата детективи, провеждащи разпита. И Филарка беше сред тях. Детективите се събраха с новодошлите в коридора и започнаха да обсъждат нещо. Вратата беше затворена и Ди Палма остана сам в стаята за разпити. Започна да изпада в депресия. Много шибана депресия. Имаше възможно най-добрите връзки, а в момента не можеше да се свърже с никого.

Няколко минути по-късно Филарка влезе в стаята, затвори вратата и се облегна на нея.

— Искате ли чаша вода? — попита го той.

Ди Палма се потупа по корема.

— От време на време ми създава проблеми. Бих ви бил благодарен за малко минерална вода, ако може да се уреди.

— Забелязахме белезите по корема и по крака ви.

— Когато бях ченге, имах неприятности в Хонконг.

Детективът се усмихна.

— Неприятностите, струва ми се, бяха в една престрелка.

— Мисля, че сте прав.

— В Хонконг ли се запознахте с инспектор Маки?

— Когато бях там, той ми спаси живота.

— И сега си връщате дълга?

— Плащам си всички дългове.

Филарка приглади тънките си мустачки със слабите си, кафяви пръсти.

— Разбирате, че тук си имаме работа. Като полицаи трябва да се подчиняваме на заповедите.

— Същото е и в моята страна. За да напреднеш, трябва да вървиш.

— Да. — Филипинецът се отмести от вратата и се приближи до Ди Палма. — Колко време си бил полицай?

— Двадесет години. После се пенсионирах.

— Казаха ни, че си получил много награди за храброст.

— Върших си работата. Стремях се да я върша по най-добрия начин.

Детективът скръсти ръце на гърдите си, хвърли поглед към затворената врата и пак се обърна към Ди Палма.

— Много добре действаш с тояга. Какво точно си тренирал?

— Кендо, ескрима. Тренирал съм и малко чако.

Филарка се усмихна.

— Чако. Откъде си научил тази дума?

— От филипинците в Америка, които ме научиха на ескрима. Вие сте най-добрите бойци с тояга в цял свят, но мисля, че не е необходимо да ти го казвам. — Чако беше филипинската дума за

нунчаку, оръжие, направено от две парчета дърво, свързани с въже или верига.

— Аз също съм ескримадор от двадесетгодишна възраст — похвали се филипинецът. — Преди десет години си мислех, че съм много добър. Тогава дядо ми ме предизвика. Той е на осемдесет и три. Повече от двадесет години не беше хващал тояга. Посини ми задника. Какви пръчки използваш?

— Ратанови. Те са леки, гъвкави. Не по-дълги от шейсет сантиметра.

— Да-а, шейсет сантиметра. Те вършат добра работа.

Филарка погледна пак към вратата, после към Ди Палма. Гласът на филипинеца едва се чуваше, когато му прошепна:

— Ще те местят постоянно. Разбираш ли?

Изведнъж арестуваният се изнерви. При постоянното местене никой нямаше да може да го открие. Това пътуване за никъде или магическо тайнствено пътешествие^[2], както го наричаше един бивш партньор на Ди Палма, беше игра на криеница, приятна на полицаите по цял свят.

Задържаните и заподозрените се местеха от място на място, от тук до там и обратно, като по този начин се избягваха контактите им с външния свят. Той сам го беше правил няколко пъти. Така се печели време, докато се съберат нужните доказателства срещу престъпника, който не иска да признае нищо.

За Ди Палма това беше съвсем нездравословно. Триадата, хората на Нелсън Бърлин или някой друг можеше да похарчи няколко кинта и да уреди полицаите да го застрелят при опит за бягство. Или просто можеше да изчезне в мрежата от затвори, тъмници, килии за задържане и частни затвори, неизвестни на външните хора. Много неща можеха да му се случат, преди приятелите му да успеят да го открият. Сенатор Куарекио или Бари Оменс трябваше бързо да разберат къде се намира.

Погледна към вратата. Другите детективи и изтупаните им посетители се готвеха да влязат в стаята. Ди Палма прошепна:

— Бари Оменс.

Детективът го изглежда, после се обърна и тръгна да посрещне колегите си. До вратата се обърна и изкрещя:

— Тъп кучи син! Не се опитвай да ме разиграваш. Не си в Америка. Ти си в моята страна, а тук ние създаваме правилата,

разбираш ли?

Франк разтри врата си и си помисли: „Предполагам, че отговорът е «не». Ако виждаш светлина в края на тунела, значи си тръгнал по погрешен път“.

Разпитът продължи. Полицаяте искаха да разберат какво знае за пожара. Кърли, Лари и Моу стояха до едната стена, тихо наблюдаваха процедурата, пушеха непрекъснато и от време на време си прошепваха нещо. Час по-късно единият пристъпи напред и подаде ръка. Детективът му подаде протоколите от разпита и триото изчезна. Изтощеният, прегракнал Ди Палма още не бе получил минерална вода.

Филарка беше прав, че ще го местят постоянно. Малко преди полунощ отново му сложиха белезници и го откараха в един участък в края на бедняшкия квартал Тондо. Отделиха го от другите затворници — пияници, травестити, джебчии и проститутки, които преспиваха по една нощ в килиите за задържане. Никакво общуване с Ди Палма. За него имаше самостоятелна квартира.

Прекара нощта върху пода в малка стаичка на втория етаж, използвана за склад на крадени вещи и стари шкафове. Някой му намери стар, вмирисан на пикня дюшек и влажно одеяло. Дадоха му две варени яйца и чаша хладен чай, които той погълна за секунди. Беше изгладнял като вълк.

С малко храна в стомаха, той се отпусна и легна по гръб върху дюшека. Сгъна одеялото и го сложи под главата си като възглавница. Помисли си за Жан и Тод. Трудно му беше да повярва, че може да не ги види отново. Беше прелетял през половината свят, за да защити съпругата си и да помогне на сина си да унищожи Лин Пао. *Нима бе пропътувал цялото това разстояние, за да срещне своята смърт?*

Тод би казал, че това е карма, нещо, което човек не може да отмени. От което не може да избяга. Нещо, което не можеха да спрат и най-високите стени. Ди Палма още не беше измислил дума за ситуацията, но със сигурност знаеше едно — беше потънал до веждите в нечистотии и адски се нуждаеше от сламка, през която да диша.

Филарка бе последната му надежда да се измъкне. За нещастие филипинецът като че ли мислеше повече как да си прикрие задника, а не как да свърши някое добро дело. „Угасете светлините — помисли си Ди Палма, — забавата свърши.“

Когато се събуди на другата сутрин, намери на пода още чай и варени яйца. Изяде ги, после почти цял час чете два стари броя на списание „Хъстлър“, които намери в един шкаф. Все още изнервен, той направи няколко упражнения за раздвижване. Загря и реши да потренира. Сви на руло един брой от „Хъстлър“, за да го използва вместо тояга, и направи няколко движения от ескрима. Когато свърши, беше облян в пот, но се чувстваше почти като преди. Почти.

Два пъти го извеждаха от стаята: веднъж, за да отиде до тоалетната, другият път — на разпит. Разпитът се водеше от нов екип, три ченгета, които не беше виждал по-рано. Но всичко друго си беше същото. Въпроси за пожара. Заплахи, че може да отиде в затвора по обвинение в убийството на една проститутка и двамата ѝ партньори.

Диетата му от варени яйца и чай, безвкусна, но годна за ядене, си остана същата. Ди Палма белеше едно от вечерните си яйца, когато му заповядаха да се стяга. Щом се мръкне, щяха да го местят. От вестта го обзе параноя, която бързо му уби апетита.

Придружен от униформени ченгета с пушки, вторият екип за разпит го поведе към втора фаза от пътуването му за никъде. Оформиха конвой от три коли, които включиха червените светлини. Едва избягваха катастрофите, а Ди Палма седеше вдървен на задната седалка. Пътуването не ставаше по-приятно от това, че седеше до ченге, чийто дъх миришеше така, все едно че си беше дъвкал чорапите.

Отпусна се, когато стана ясно, че ще останат в града; в крайна сметка нямаше да го изведат сред природата, за да получи куршум в главата. Конвойът не пътува дълго. След двадесет минути намалиха скоростта пред участъка срещу пицарията на Шейки на Мабини стрийт. Днес извади късмет, но не се знаеше какво щеше да стане утре.

Натикаха го в участъка. Той почти загуби равновесие, когато някой го блъсна отзад, сигурен знак, че късметът го изоставя. Щом се чувстваха свободни да пипат твърдо, значи не им пукаше кой е той.

Влязоха в участъка. Ди Палма още беше с белезници на ръцете. Ченгетата го наобиколиха. После го бутнаха в тъмен коридор и го поведоха към една стая. През матовото стъкло на вратата се процеждаше светлина. Едно ченге се втурна напред да отвори вратата. Застана отстрани, а другото блъсна арестувания в стаята и го събори на колене. Иззад бюрото се чу мъжки глас:

— Свалете му белезниците.

В стаята имаше половин дузина мъже. Всичките гледаха надолу към небръснатия, мръсен и много ядосан Ди Палма.

Единият беше Бари Оменс.

---

[1] Известни американски комици. — Б.пр. ↑

[2] От заглавието на едноименната песен на Бийтълс — Magical Mystery Tour. — Б.пр. ↑

17.

Манила

В хотелската стая беше тъмно като в рог. Разтревоженият Тод не можеше да спи. Лежеше под прозореца с изглед към моста Мак Артър. Имаше чувството, че е заобиколен от огньове. Секунди по-късно го обхвана леден студ и зъбите му затракаха. Даже сърцето му се тресеше.

Той знаеше какво става с него, но беше безсилен да го спре. Скоро щеше да бъде обсебен от един самурай, умрял преди четиристотин години. А с това щеше да дойде и страхът да не бъде заробен от демона Айки-рио. Роден от злокобни мисли, Айки-рио беше дух, който търсеше убежище в нещо толкова зло и жестоко като него самия. Страхът на Тод само увеличаваше надвисналата опасност.

Свила се в леглото до вратата Джоан спеше дълбоко. Беше обърната с лице към Тод. След шест часа трябваше да са на международното летище в Манила. Щяха да хванат полета за Ню Йорк в 5:00 часа. Бари Оменс направи резервациите.

По-рано през деня Тод и другите се срещнаха с шефа на ОБН в един ресторант край древните руйни на форт Сантяго на Адуана стрийт.

— Франк иска вие тримата да напуснете Манила утре заедно с него — съобщи им Оменс. — Телевизионната компания плаща билетите. Ще си ги вземете от центъра за резервации на „Пан Уърлд“. Франк ще бъде освободен при условие, че незабавно напусне страната. От участъка ще го закарат направо на летището. Ще го охраняват до излитането на самолета.

— Ами багажът му? — попита Бенджи. — Няма ли да си събере парцалите?

Оменс поклати глава.

— Ченгетата ще съберат нещата на Франк и ще ги занесат на летището. Ако не се качи на ранната птичка, на специалния полет призори, ще си има проблеми. Искат незабавно да напусне града. Не

му дават време даже да напише една картичка. Bon voyage, aloha и adios.

С притворени очи Оменс се облегна в стола си и започна да си играе с вилицата.

— Разбери нещо, Тод. Баща ти успя да закърпи нещата, а това е най-ужасният кошмар за някого. Даже аз бях впечатлен. Веднага щом научих къде го крият, уведомих посолството. Исусе, трябваше да ги видиш как действат. Незабавно вдигнаха на крак сенатор Куарекио и машината се задейства.

— Междувременно — продължи той — аз отидох в участъка и настоях веднага да видя Франк. Казах на ченгетата, че трябва да работим заедно. „Това ли наричате съвместна работа, да малтретирате един от моите хора?“ — казвам им. Докато бях там, се появи един човек от посолството и започна да ругае, че се отнасят така с Франк. По-късно се свързах с Куарекио и вицепрезидентът се обади на филипинския посланик във Вашингтон. От телевизионната компания вдигнаха най-голямата врява. Стана направо като на война. Приятелите на Франк скочиха върху тези копелета от много голяма височина. Беше нещо, което си заслужава да се види, повярвайте ми. — Оменс хвърли вилицата на масата и се ухили. — Когато трябва да се залови някой, никой не може да се сравни с твоя старец. Ето защо беше страхотно ченге. Познава всички.

— И ти нямаш представа кой ти е казал къде да откриеш баща ми? — попита Тод.

Мъжът поклати глава.

— Преди два дни ми се обади една жена, но не си каза името. Беше филипинка, само това мога да кажа. Предупреди ме и затвори. Но мисля, че някой ѝ подсказваше. Някой беше с нея и ѝ казваше какво точно да говори. Предполагам, че беше ченге.

— Защо мислиш така? — изненада се Бенджи.

— За да знаеш какво става с Франк, трябва да си вътрешен човек. В този случай вътрешен човек означава ченге. Жената ми разказа, че ще го местят в 6 часа, че е арестуван, без да го регистрират. Така би се изразил само полицаи. — Той погледна към Тод: — Споменава ли ти е нещо за някакви жени в Манила? Полицайки, секретарки?

— Не, не е.

— Точно това е. Те не ни оставиха насаме и аз не успях да го попитам кой се е обадил. Но смятам, че той знае кой е бил. Като говорим за информация, вие момчета, взехте ли нещо ценно от вчерашната си среща? Избягахте от хотела като че се намирахте в самия ад.

Бенджи се усмихна и не каза нищо. Отговори Тод:

— Да.

Оменс се опита да говори небрежно:

— И колко е ценно?

— Важно е — отвърна момчето. — Определено свързва господин Бърлин с Лин Пао.

Полицаят погледна ноктите на дясната си ръка.

— Боже, какво не бих дал, за да мога се изправя срещу тези две копелета. Не сте живели толкова години на тази земя, колкото аз съм се опитвал да ги свържа по някакъв начин.

Когато Оменс вдигна глава, Тод бе вперил поглед в него. Шефът на ОБН се размърда в стола си. Чувстваше се неудобно.

— Тази информация трябва да бъде предадена на баща ми — заяви момчето.

Оменс сви рамене.

— Хей, не те карам да нарушаваш заповеди. Знам, че си добър войник. Все пак Франк ми даде дума, че ще изровим нещо, и това ми е достатъчно.

Тод посочи към сгънатия вестник на английски, който бе оставил на масата. Оменс махна с ръка.

— Боклук. След като телевизионната мрежа раздуха историята за ареста, филипинците ще трябва да се оправят сами. Сега са скалпили тази история, че той уж поканил някаква въртиопашка в стаята си, после му скочили три нощни ястреба. Според тяхната история те задържали Франк, докато се изяснят фактите. Да-а. Добре. Предполагам, че когато се опитваш да задоволиш чуждестранните бизнесмени, всичко минава.

— И все още не са открили човека, който е подпалил пожара? — попита момчето.

— Приятелю, те не го търсят. За тях случаят е приключен. Говори се за някакъв заподозрян, някакъв тип, който живеел с мъртвата

пигмейка ли е, джудже ли, каквато е там, по дяволите. Предполагам, че Франк е искал да я използва, за да открие този тип.

Тод кимна.

Оменс погледна към Бенджи.

— Вие, момчета, някъде тук ли сте отседнали?

Момчето се усмихна.

— Никога не се отказваш, нали?

— Просто питам.

— Кажи на баща ми, че се радвам заради това, че той е добре и с нетърпение очаквам да се видим утре. Много мило от твоя страна, че си ми помогнал — благодари Тод.

— Не забравяй за нашия тайнствен информатор или май трябва да кажа информатори. Ако не бяха те, кой знае какво щеше да се случи с Франк.

Оменс допи бирата си и погледна през прозореца към туристите, наредили се на опашка в очакване да посетят руините на Форт Сантяго. Чарли Змията не си беше губил времето да следи Франк. Два часа след като дагото се настанява в скъпия си апартамент, едва не го очистват.

От друга страна, малкият Тод с този поглед като лазерен лъч извади късмет. Заедно с тези боклуци от Китайския квартал той успя да избяга от хората на Чарли Змията. Ще помислиш, че хлапетата са невидими. Оставиха Оменс на сухо, после някакъв неизвестен индивид им дал нещо, свързващо Нелсън Бърлин с Лин Пао. Нима наистина беше чак толкова лесно?

— Вие, хлапета, имахте ли някакви проблеми? — попита Оменс.
— Изненадан съм, че Чарли Суи не се е опитал да ви нападне.

Бенджи се усмихна.

— Опитал се.

Мъжът вдигна гъстите си червени вежди. Нямаше търпение да чуе останалото. И младежът се готвеше да му го разкаже, когато погледът на Тод го смрази.

Тод стана от стола си.

— Утре ще се видим на летището. Още веднъж благодаря за загрижеността.

Оменс гледаше как трите хлапета излизат от ресторанта и изчезват в тълпата. Не е било чак толкова лесно. Имали са сблъсък и са

оцелели. Налетели са на главорезите на Чарли Змията. Той знаеше това, както знаеше, че във Филипините има комари, достатъчно големи, за да изчукат пуйка.

Преди или след като са взели дискетата, хлапетата са се изправили срещу Чарли Змията и са оживели, за да могат да разказват. Бенджи щеше да се разбърбори, но Тод с един поглед му затвори устата. Само с един поглед.

Разбра, че хлапето на Ди Палма е опасно. Осем към пет, че хората на Чарли Змията също са разбрали това.

Тод лежеше разтреперан върху подгизналия от пот чаршаф в хотелската стая. Стенанията му събудиха Джоан, която бързо облече един халат, излезе от стаята и се върна с Бенджи. Сега и двамата стояха над ужасеното момче, което вече не знаеше дали спи, или е будно.

Той потрепери, сви колене под брадичката си и сграбчи чаршафите. Просълзената Джоан пристъпи към него. Бенджи, опитвайки се да се пребори с паниката, я хвана за ръката и я дръпна назад. Той знаеше какво ще стане. Дръпна момичето със себе си и бавно се отдалечи от Тод.

В стаята, охлаждадена само от един вентилатор на тавана, внезапно стана много студено. Двамата се разтрепериха от студ. После се появи миризмата, толкова силна миризма на изгоряло, че даже студът не можеше да я скрие. Джоан, с разширени от страх очи, се задави от силна кашлица. На Бенджи му се повдигна. Беше сигурен, че ще повърне.

В стаята сякаш влезе зимата. Отчаяното момче блъсна Джоан на леглото ѝ, грабна сгънатото одеяло и я уви добре. После я събори на пода и я бутна под леглото. Бързо се строполи до нея. Пъхна се под леглото колкото може по-навътре. Беше обърнат с гръб към Тод. Джоан не виждаше нищо от тялото му. Скоро тук щеше да стане нещо, което никой от двамата не искаше да види.

От другата страна на стаята Тод вече не знаеше дали спи, или е буден, дали е в прегръдките на някакъв кошмар, или на ужасната реалност. *Но той беше в мъжко тяло. В тялото на японец, едър,*

брадат и силен, с тъмна, космата кожа и с ръка върху меча Мурамаза на кръста му. Стоеше само на няколко метра от човека, който убиваше с огън, който сега се готвеше да нападне Франк ди Палма.

Бащата на Тод вървеше към подпалвача, който чакаше в мрака, за да го изгори жив. Уплашеното момче се опита да измъкне меча си, но въпреки че изглеждаше силен, ръцете му бяха слаби. Не можеше да измъкне меча от ножницата. И защо се страхуваше? Той не трябваше, не биваше да се страхува.

Изведнъж Айки-рио, духът на живите, се всели в него. Той потрепери, когато духът проникна в ума и душата му, изпълни го с омраза и жлъч, с древната си злоба и порочност. Айки-рио отново се подготвяше да го превърне в носител на покварата си.

— Баща ми е в опасност — каза Тод. — Спаси го.

— *За да живее той, аз трябва да живея в теб — заговори духът. — Тази вечер ще ти служа, но скоро ще поискам ти да ми служиш. Съгласен ли си?*

— Съгласен съм.

— *Тогава всичко е наред.*

Тод чу и усети воя на силен вятър. Миг по-късно бе обхванат от огнена горещина. Присви тяло от болката и се уплаши, че няма да може да я преодолее. Изкрещя със смразяващ кръвта вик, от който Джоан и Бенджи си запушиха ушите.

Горещината изчезна внезапно както се появи, оставяйки след себе си смразяващия студ, и той се видя такъв какъвто беше някога. Вече не беше уплашено, хленчецо момче. Той беше Бенкай. Беше самурай.

Беше почти 2:30 през нощта, когато Леон Баколод зави със синята си, взета под наем тойота, влезе в пустата Мабини стрийт и паркира пред ъгловия магазин, в който продаваха santos, статуи на известни светци.

Беше облечен с евтин летен костюм, тъмни очила и сини кожени обувки, скъсани на пръстите — всичкото втора ръка, купено от сергиите в Китайския квартал. Бамбуковата броеница висеше от врата му. Жълтата роза на ревера му бе взета от цветното дарение, което преди минути направи пред статуята на Девата в църквата „Куапо“ —

обичайната му практика, преди да предизвика пожар. В църквата запали свещ за Хузи и даде на свещеника пари, за да отслужи сто меси в нейна памет.

След като изключи двигателя, отпусна глава върху волана и заплака. Хузи го обичаше такъв какъвто беше. Никой друг не беше го правил. Преди тя да се появи в живота му, Баколод бе убеден, че всички го мразят. Чрез Хузи той откри себе си и хареса онова, което видя.

Без нея отново се чувстваше нервен и в опасност. Почти надушваше собствения си страх. Не беше се чувствал толкова празен от времето, когато беше момче в сиропиталището. Убивайки я, Ди Палма беше убил чувството на Баколод за собствената му стойност и самоуважението му. За да си ги върне, трябваше да убие американеца.

Докато подпалвачът плачеше тихо зад волана на тойотата, две курви, млади и кльощави, очите и зъбите им изглеждаха зелени на ярката светлина от уличните лампи, излязоха от тъмния вход на магазина за santos и бавно тръгнаха към колата. И двете бяха изцяло облечени в бяла кожа, като се изключат блузите с дълги ръкави, кръглите обици и перуките. Едната нервно въртеше розово чадърче. Другата пушеше пръчица Тай. Беше я стиснала между пръстите си, увенчани с дълги, закривени нокти в различни цветове.

Баколод ги погледна презрително. Широките рамене, едрите ръце и изпъкналите адамови ябълки ги издадоха. Шибани травестити. Той мразеше педалите; ако зависеше от него, щеше да ги прати в концентрационни лагери.

— Пръждосвайте се, гадни педерастии! — извика им той. — Надявам се да умрете от СПИН, мръсни копелета!

Яростта му ги върна във входа. Те затракаха с високите си токчета и го изругаха на английски, испански и тагалонг.

Той им показа среден пръст и извика:

— Поделете си го.

Започна да диша дълбоко, поемаше въздуха навътре, представяше си как обвива мозъка му, преди да слезе надолу към диафрагмата. Дълбокото дишане успокоява ума, беше му казала Хузи. Тя го правеше като част от двадесетминутните си тренировки по йога, които всяка сутрин изпълняваше гола, докато слушаше класическа музика. Хузи беше културна дама.

Когато Баколод вдиша, дробовете му се изпълниха с миризма на бензин. Идваше от кашона на предната седалка до него. Кашонът бе покрит с окъсана синя кърпа и съдържаше празна бутилка от ром, три кутии кибрит и туба с половин галон бензин.

Подпрял брадичка върху волана, Леон наблюдаваше участъка на Мабини стрийт, разположен от другата страна на улицата. Цивилен детектив се бе облегнал на една от трите полицейски коли, паркирани до бордюра, и бърбеше с три проститутки. След няколко минути Франк ди Палма щеше да излезе от участъка и Баколод щеше да го изгори жив. Тук и сега. Какво ако умреше и той. Важно беше да убие американеца. Нищо друго нямаше значение.

По дяволите Чарли Суи, полицията, всички. Той щеше да си отмъсти. Нека бъдещето само да се грижи за себе си.

Изкикоти се, като си спомни колко лесно разбра къде се намира Ди Палма. Вестниците бяха споменали името на хотела му и Баколод отиде там, за да разбере дали той ще се връща. Отиде през нощта, когато във фойето нямаше много хора. На рецепцията показва значката си на пазач и излъга, че е полицаи, който работи върху случая на Ди Палма. Попита дали някой се е интересувал от американеца.

След няколко минути научи, че Ди Палма е изгонен от страната и че полицаите са идвали в хотела, събрали са му багажа и са го занесли в участъка на Мабини стрийт. Американецът щял да тръгне от там в три сутринта. „Добре че се отървахме“ — каза управителят на хотела. Ди Палма вече не беше добре дошъл при тях.

Хотелът си бе направил много лоша реклама благодарение на репортерите, служителите от американското посолство и американските политици. Планът да изгонят натрапника без много шум беше добър. Баколод се съгласи с това.

Той изведнъж стисна волана на тойотата с две ръце. Няколко униформени полицаи въоръжени с пушки излязоха от участъка и застанаха до колите. Четирима мъже в костюми, двама от тях американци, стояха на стълбите и си говореха тихо. Единият нервно си погледна часовника.

От другата страна на улицата се събра малка група от нощни птици — мъжки и женски проститутки, таксиметрови шофьори, просяци — събраха се да гледат шоуто. Ди Палма вече щеше да излезе. Баколод облиза устни. Пишката му започна да се втвърдява.

С разтуптяно сърце той разви капачката на тубата и внимателно наля бензин в бутилката от ром. Не разля и капчица. Когато напълни три четвърти от бутилката, той я стисна между краката си и здраво зави капачката на тубата.

Остави я на пода, скъса лентичка от кърпата и я натъпка в гърлото на бутилката. При мисълта за огъня почти забрави за Хузи. Когато погледна към участъка, Ди Палма беше излязъл. Позна го от снимките във вестниците. Едър, посивял мъж, застанал на стълбите и обграден от четирима мъже в костюми.

Планът на Баколод беше прост. Ще изчака, докато американецът влезе в една от колите, тогава ще мине покрай нея, ще хвърли бензиновата бомба вътре и ще натисне газта. В Манила само богатите имаха климатични инсталации и затваряха прозорците на колите си. Прозорците в колата на Леон бяха смъкнати.

Когато Ди Палма тръгна по стълбите, Баколод взе кутия кибрит. Щом униформените полицаи отвориха задната врата на средната кола и я посочиха на американеца, Леон запали клечка и докосна с нея парчето от кърпата, увиснало от пълната с бензин бутилка. Платът пламна веднага.

Изведнъж прозорците на тойотата се затвориха плътно. *И четирите прозореца бяха затворени.* Всички врати изщракаха. Някой го заключи в собствената му кола. Какво, по дяволите, ставаше?

Огледа празната си кола и усети, че е скован от арктически студ. После се надигна такова силно зловоние, че той усети горчивия вкус на несмляната храна, която изригна от носа и устата му. Кой му правеше номера?

Усети, че краката му са мокри. Мила Дево. Тубата беше отворена и бензинът изтичаше. Краката му подгизваха. Целият под беше мокър. Погледът му се спря върху нещо. Пламъците обхващаха кашона. *Всички кутии кибрит се подпалиха.*

Кашонът пламна бързо, пламъците обхванаха мокрия от бензин под. „Извади фитила от бутилката — помисли си Баколод. — Направи го веднага. После отвори вратите и бягай.“ Но не можеше да повдигне ръце. Бензиновата бомба с горящия си фитил остана в ръцете му. Той не можеше да ги повдигне от скута си. Не можеше да помръдне и един мускул.

Видя как Ди Палма влиза в колата, как вратата се затръшва зад него и как първата полицейска кола се отделя от бордюра. Баколот изпищя срещу това последно и най-болезнено разочарование в живота си. И докато крещеше, тойотата се превърна в огромна огнена топка.

18.

Манила

Чарлз Суи проведе много неприятен разговор с Черния генерал по радиото, предпочитаната от Триадата форма за далечни комуникации. Телефонните обаждания и писмените съобщения лесно можеха да бъдат записани или заловени. Радиопредаванията не можеха да се контролират.

Суи се ужасяваше от мисълта, че ще трябва да поднесе на кръстника си лошите новини. Когато му съобщаваха нещо негативно или неприятно, Черният генерал ставаше едновременно уравновесен и невероятно жесток. Суи толкова се страхуваше от тези ужасяващи крайности, че отлагаше разговора с Лин Пао. Свърза се с него едва когато бе принуден да го направи.

Кръстникът Пао не обичаше да крият нищо от него. Би било направо самоубийствено да премълчи новината, че Раул Гутанг е предал дискетата на Бенджи Лок Найн и на момчето на Франк ди Палма. Черният генерал се бе потрудил здравата, за да запази в тайна връзките си с Нелсън Бърлин. Всичко, свързано с това, трябваше да му се докладва.

Но, съобщавайки на кръстника си случилото се, Чарлз Суи бе принуден да признае собствения си провал, да признае, че не е успял да си върне дискетата. Това неприятно изложение включваше и унижителното признание, че е изгубил двама души в боя с Бенджи и другаря му.

Една вена пулсираше на челото на Суи. Той седеше вцепенен в тъмния си кабинет в дома си край Форбс Парк и слушаше как го наричат некадърен, небрежен, позор за паметта на починалия си баща. Обидите и ругатните продължиха няколко минути без прекъсване. Суи усети, че скоро ще получи пристъп на мигрена.

— Ти си едно наконтено малко лайно и не струваш и наполовина колкото баща си — извика Лин Пао. — Мислиш. Само в това те бива. Но, скъпи кръщелнико, да мислиш означава да действаш. Колко пъти

трябва да ти го изтъквам? И преди съм ти казвал — губиш твърде много време на тенискорта и пред органа. Не виждаш ли колко е унижително да позволиш да бъдеш победен от деца?

Яростта на Черния генерал не намаля, когато чу, че Чарлз Суи е хванал компютърния оператор от „Таалтекс“ Раул Гутанг, че го е измъчвал жестоко и го е принудил да бъде откровен.

— Знаеш ли колко скъпо ще ми излезе, ако връзките ми с Нелсън Бърлин излязат наяве? — попита Лин Пао. — Ако се разкрие миналото на Бърлин, даже неговите пари няма да го спасят от опозоряване. Знае ли Ди Палма за онази работа със сестрата на Бърлин?

— Да, знае — отвърна Чарлз Суи. — Според материалите, които взеха от хотелската стая на Ди Палма и които после полицията ми предаде, той е чул за Бърлин и сестра му от Грегъри ван Руутън. Не знае подробности, защото беше в затвора и това му попречи да се рови и да задава въпроси. Господин Ди Палма е късметлия, че си имаше тези деца, които му свършиха работата.

— Затвори си устата и си отвори очите. Късметът няма нищо общо с всичко това. Той не е глупак. Отдавна е планирал да използва момчетата. Знаел е, че ще го познаят. Ако не си забелязал, нека да ти кажа, че той е известен човек. Ди Палма е решил да играе ролята на жертвено агне и да ни направи на глупаци.

— Не разбирам.

— Ди Палма не е виждал никого, след като го арестуваха. Но момчетата действаха много прецизно. Те знаеха какво да правят, без да получават съвети от Ди Палма, който очевидно е разработил стратегията си още в Америка. Винаги беше на една крачка пред нас. Много ми е неприятно да кажа такова нещо за един западняк. Ти се оказа много неблагоприятен, като подцени този човек. И децата с него.

— Кръстник, моите хора се опитаха да очистят Бенджи и приятеля му.

— Не ти се плаща да опитваш. Плаща ти се, за да успяваш.

Суи изтри потната си длан в панталона.

— Кръстник, ти знаеш колко жесток може да бъде Бенджи. Казаха ми, че другият е още по-твърд. Това хлапе е някакъв феномен. Изненадаха хората ми в Китайското гробище...

— Ти си нещо по-лошо от глупак, ти си идиот! Колко пъти да ти казвам, че обясненията не променят фактите. Да ти напомня ли защо

заповядах толкова жени да бъдат изгорени миналата седмица? Трябваше да прикрия информацията, която ти остави да ти се изплъзне през пръстите. И единственият ти отговор на тази неприятност е да докладваш, че си бил победен от двама хлапаци. Ако баща ти беше жив, щеше да заплаче от срам.

Чарлз Суи затвори очи и започна да масажира слепоочията си.

— Кръстник, знам къде са момчетата.

— А дискетата?

— Мога да я унищожа и да се погрижа момчетата да не си тръгнат живи от Манила.

— Ди Палма, Ван Руутън и Мартин Маки могат да разрушат онова, което цял живот съм градил на Запад. Може дори да ме принудят да отменя срещата си с другите драконови глави. Няма да изтърпя такова унижение. Много рискувах, за да свикам тази конференция. В момента тайните общества искат да ме последват, да направят компромис. Но какво ще стане, когато научат, че не мога да управлявам собствената си къща?

— Кръстник, аз...

— Млъкни! По дяволите, млъкни!

Чарлз Суи свали очилата си и започна да масажира основата на носа си. Старецът беше в отвратително настроение. Да се опиташ да му угодиш бе все едно да тичаш без крака. Кой знае защо напоследък бе толкова изнервен.

Вярно, Ван Руутън бе обидил и него, и Тароко, жената, с която и двамата бяха в интимни отношения. Но Суи подозираше, че още нещо притеснява Пао. Нещо, което старецът не обсъждаше с никого.

— Каза, че имало още едно момче с Бенджи — обади се Лин Пао. — Да не е онова, което преби Айвън Хо?

— Да. Той е син на Франк ди Палма.

— Какво знаем за малкото копеленце, освен че смята, че е твърдо като баща си?

— Казаха ми, че се бие като демон. Човекът, който оцеля в боя, беше направо ужасен. Нарече момчето странно.

— Той е един шибан досадник, това поне е сигурно. Заради него „Нефритовите орли“ сега са далеч от лапите на „Осемте ножа“ от Севера. И знаят, че аз съм заповядал да ги избият. Каза, че бил странен. В какъв смисъл?

— Физически е много силен — обясни Чарлз Суи. — Казват, че удрял с необикновена мощ. Уби един от моите хора със свещник, другият е полумъртъв. Нарича себе си воин. Моят човек ми каза, че хлапето сякаш било от друг свят.

На неколкостотин километра във вилата си в Тайпе Лин Пао затвори единственото си око и си помисли за стария свещеник, когото уби заради зловещото му предсказание. „Ще умреш жестоко. Инструмент на смъртта ти ще бъде младо момче, което живее на Запад, но е от Средното царство. Той е част от живота ти и още от раждането си те следва като сянка. Ще умреш след двадесет и един дни.“

Замаяният Лин Пао разтърси глава. Това бе невъзможно. Когато вдигна чашата и отпи от чая, ръцете му трепереха. Остави чашата и взе микрофона.

— Синът на Ди Палма. Той азиатец ли е?

— Да, кръстник. Момчето е наполовина китаец.

„Младо момче, което живее на запад, но е от Средното царство.“

— Казваш, че знаеш къде се крие?

— Дватамата с Бенджи напускат страната. Но аз мога да се добера до тях.

— Направи го незабавно.

— Кълна се в паметта на баща си, че ще унищожа и тях, и дискетата.

Гласът на Лин Пао беше безсърдечен. Това напомни на Суи колко голяма част от уважението към кръстника му се основаваше на страха.

— Ако онези момчета утре са живи — предупреди го кръстникът, — ще убия жена ти. Ще умира поне седмица.

Работейки с този мъж, Чарлз Суи дълго бе яздил тигър. Сега тигърът беше гладен.

Мигрената стегна главата му като менгеме и той стисна зъби.

Международното летище в Манила

Ди Палма стегна колана си и разтри охлузените си китки. Още петнадесет минути до разчистването на пистата, каза пилотът. Междувременно наполовина празният лайнер стоеше самотен в мрака. Франк изгаряше от нетърпение да тръгнат по-скоро. Беше му писнало от варени яйца.

Погледна към Тод от другата страна на пътеката. Момчето се беше отпуснало назад в седалката си със затворени очи. Очевидно спеше. Джоан седеше до него, положила глава върху рамото му. Ди Палма се усмихна. Не беше ли това съединение на две млади сърца?

Пред бюрото за резервации баща и син се прегърнаха сърдечно. Хлапето се прилепи до него сякаш Ди Палма току-що се връщаше от гроба. Притесни се, че вижда Тод толкова изтощен. Подозираше, че синът му е сломен от четиристотингодишното отчаяние.

„Добре съм“ — успокои го Тод, но той се съмняваше. Хлапето определено изглеждаше разтревожено. По дяволите, за какво ли се тревожеше? Дискетата беше у тях и те се отправяха към дома. Трябваше да остави притесненията за Нелсън Бърлин и за Черния генерал.

Бенджи носеше дискетата, която Ди Палма нямаше да получи, преди да пристигнат в Ню Йорк. Беше направил копия. Едното лежеше на сигурно място в банков сейф, а другото — у един адвокат. Имаше думата на Тод, че информацията е вярна и че е достатъчно ценна. Хлапето бе свършило фантастична работа. Ди Палма се гордееше с него както никога преди.

Съжаляваше, че не можа да се разрови и да провери твърдението на Ван Руутън, че Нелсън Бърлин е убил сестра си. Полицейската работа се състоеше от здрав разум и постоянство. Разкриваш престъпленията с упоритост, не се отчайваш, докато не откриеш някого, който знае нещо. Свидетел. Съучастник. Роднина на престъпника.

Номерът беше да събориш една плочка от доминото и да гледаш как другите падат сами. Ди Палма започна с проследяване маршрута на парите и стигна до края му. Но той си оставаше ченге и нищо нямаше да стопли сърцето му повече от разрешаването на едно четиридесетгодишно убийство, с което после щеше да натопа една от най-едриите риби в Америка.

През последните няколко дни още нещо го тормозеше, освен спомена за варените яйца и хлебарките в чая. Едно име постоянно изплуваше в съзнанието му. *Тароко*. Съблазнителната китайска певица, любовница едновременно на Лин Пао и на Грегъри ван Руутън. Тя беше изчезнала безследно. ФБР и ОБН не можаха да я открият, но не

бяха и я търсили твърде упорито. Те държаха Ван Руутън и той говореше. От какво още имаха нужда?

Ди Палма обаче се притесняваше от изчезването ѝ. Тревожеше се, защото познаваше Ван Руутън. Бившият му партньор имаше изключително самочувствие, беше мъж, който не понасяше унижението, а според всички доклади Тароко бе направила именно това. Ван Руутън никога не оставяше подобни постъпки ненаказани.

Ето защо тръгна след съпругата на Ди Палма. Акулските очи постигна равен резултат.

Когато се срещнаха миналата седмица на Губернаторския остров, се спомена и името на Тароко. Обаче Ван Руутън бързо смени темата. Не искаше да говори за кучката. Ди Палма сви рамене. Не го интересуваше.

Но след като полежа буден в различни манилски затвори, си спомни усмивката на бившия си партньор, когато отхвърли темата за Тароко. В очите му светна блясъкът на победата. Ди Палма много пъти бе виждал този блясък. Можеше да го разпознае и насън.

Тароко си беше свършила работата. Разцепи Ван Руутън на две половини и му обърка ума. Както спомена човекът на Ди Палма от ФБР, когато всичко приключило, на шията на Акулските очи можело да се закачи табела с надпис „в неизправност“. Предполагаше, че Тароко е изоставила Ван Руутън толкова сломен, че той е заминал за Атлантик Сити, където се е опитал да оправи разбитото си сърце, като пропилее доста от паричките на Черния генерал. Това разказваше на света и Акулските очи.

Но устата на Ван Руутън не изричаха молитви. Той лъжеше като циганин. Поради това Ди Палма не престана да се чуди какво се е случило с Тароко, след като е изоставила красивия Грегъри.

Миналата седмица не беше се появявала в Атлантик Сити, където едно модно казино ѝ плащаше сто хиляди долара за три дни. Никой не играеше комар повече от китайците, които се тълпяха край рулетката и масите за зарове веднага щом се появеше Тароко.

Ди Палма бе съгласен, че арестът на Ван Руутън може да я е уплашил, че тя може да е напуснала Америка. Ами изявите ѝ в Канада, Карибските острови и Азия? Тароко беше суперзвезда в китайските общности по цял свят. Според ФБР тя правела големи мангизи и била

работохоличка. Той не можеше да повярва, че такава жена би избягала от сто бона.

Говореха, че Тароко е луда по рекламата. Не можеш да я удържиш надалеч от вестниците или от китайската телевизия и радио. Наскоро бе завършила нов албум и го рекламираше навсякъде, където ходеше. Дамата си имаше много причини да остане пред очите на публиката. И защо не се показва с Лин Пао в Тайпе? От ФБР му казаха, че никой не я е виждал там. *Защо изчезна вдън земя?*

Преди да тръгне от Ню Йорк за Манила, Франк обсъди изчезването на Тароко с Жан, която работеше с изпълнители и ги познаваше по-добре от всеки.

— От това, което ми казваш, разбирам, че тя е някаква кокетка — отговори Жан, — която не те слуша, ако не говориш за нея. Питаш защо може да е изчезнала. Или е запитала някъде с някой мъж, или е мъртва. Нищо друго не може да скрие тази дама от светлината на прожекторите.

Изчезването на Тароко не беше приоритет в работата на ФБР и ОБН. Не беше необходимо Ван Руутън да споменава името ѝ. Нека да снесе информация за по-едриите риби и ще падне такава веселба. Лин Пао бе мишената, не Тароко.

Ди Палма обаче подозираше, че бившият му колега знае повече за бързото изчезване на любовницата си, отколкото признаваше. Ако това беше вярно, то означаваше, че войната между Акулските очи и Черния генерал не е само за два милиона долара. Тя се водеше заради жена. Направо да се побъркаш.

Филипинските власти позволиха само на Бари Оменс и на един дипломат от посолството да изпратят Ди Палма. В участъка на Мабини стрийт Оменс му подаде плик с паспорта, портфейла и другите му ценности. Липсваха бележките за пожара в „Таалтекс“, за Лин Пао и Нелсън Бърлин. Изненада.

Човекът от посолството дойде на летището тъкмо навреме. Казваше се Тайлър Денисън, висок, рус мъж от Джорджия с идеални зъби и постоянно поддържан тен. Настоя филипинските ченгета да престанат да тормозят Ди Палма и да му позволят да се обади на Жан, преди да се качи на самолета.

Тя не преставаше да плаче. Беше се поболяла от тревоги. Каза, че не можела да спи и да се храни, откакто филипинската версия за проблемите на Франк се появила в американските вестници. Щяла да ги посрещне двамата с Тод на летище „Кенеди“. След като няколко пъти му каза, че го обича, накрая попита:

— Франк?

Ди Палма се намръщи.

— Да, Жан?

— Ами малката ти приятелка, джуджето?

— Да?

— Тя свадлива ли беше или щастлива? — За пръв път от много дни насам той се разсмя.

Не разрешаваха на телевизионната компания да изпраща човек до участъка или на летището. Но те бяха оставили бутилка „Дом Периньон“ и съобщение за Ди Палма на билетното гише. „Добре дошъл у дома, Здравеняко. Ще се видим в шест и единадесет.“ Ди Палма даде шампанското на Бари Оменс.

Имаше и още един подарък, който го чакаше на същото място — голяма бутилка минерална вода „Перие“ и чифт нови пръчки ескрима. Пръчките бяха ратанови, шейсетсантиметрови. Ръчна изработка. Нямаше бележка.

Той се сети за нещо, което беше чул от Тод. „Всичко на света е продукт на две сили. Позитивна и негативна, светла и тъмна, силна и слаба. Тези съзидателни и разрушителни сили играят еднаква роля и ни правят такива каквито сме. Китайците наричат това «Те».“

Детектив Филарка можеше да бъде купен, но си сложи врата на дръвника и му спаси живота. Жан беше невярна, но същевременно беше щедра и любяща съпруга. Ван Руутън беше корумпиран и женкар, но го предупреди, че Нелсън Бърлин подслушва телефоните на Жан. Ами Тод? Нямаше по-добър син на света. Ами онзи Тод, който беше хладнокръвен убиец и носеше у себе си неопикуемото зло, наречено Айки-рио?

Ди Палма спря пред гишето, отвори бутилката „Перие“ и вдигна мълчалив тост. „За «Те» — помисли си той. — За най-доброто и най-лошото у всички нас.“ Изпи една трета от топлата вода, затвори бутилката и я пусна при дискетата в чантата на Бенджи.

По-малко от една трета от местата в самолета, излитащ в 5:00, бяха заети. С изключение на Ди Палма, хлапетата и един самотен пътник, първа класа беше празна. Франк възнамеряваше да се изтегне върху празните седалки и да се наспи. Само самолетът да се вдигнеше във въздуха.

Бенджи седеше пред него. Седалката му беше отпусната назад, което бе против правилата, но младежът не се интересуваеше от тях. Поне си беше сложил предпазния колан. Ди Палма се питаше защо момчето е толкова неспокойно. Откакто се качиха, нито за миг не можеше да остане на едно място.

Ако не тактуваше с глава по облегалката, риташе предната седалка, пукаше с пръсти и гледаше втренчено към заспалия Тод. Веднъж, докато Франк го наблюдаваше, Тод отвори очи. Преди баща му да успее да каже нещо, момчето погледна към Бенджи и поклати глава. После пак затвори очи. Нещо ставаше между тези двамата и нямаше нищо общо с екологията.

Нямаше смисъл да се опитва да измъкне информация от Джоан. Тя не говореше много; английският ѝ като че се състоеше от осем думи, три от които бяха „Макдоналдс“ и „Брус Спрингстийн“. Говореше повече на кантонски, и то само с Тод. Тя му беше изцяло предана. Двамата живееха в свят, затворен за всички останали, включително и за Ди Палма.

Тод каза, че имало затруднения при вземането на дискетата. Трябвало да убият двама от хората на Чарли Суи. „Направили сте каквото е трябвало“ — каза баща му. Не го разпитва за подробностите, а и той не пожела да сподели повече. Ди Палма познаваше сина си и знаеше, че той вече няма да заговори за инцидента.

Една филипинска стюардеса, чипоноса млада жена с кафяво сако, нервна усмивка и табелка с името Монтез, го попита дали иска нещо за пиене.

— В 5:10 сутринта? — усмихна се Ди Палма. — Твърде рано ми е.

Госпожа Монтез, която носеше венчална халка, предложи безалкохолни напитки на хлапетата, но и те отказаха. Тя се усмихна и продължи към кабината на пилота, стигна до там и почука на вратата. Вратата се отвори и тя изчезна вътре. „Ако трябваше да се усмихвам,

за да си изкарвам хляба — помисли си Ди Палма, — щях да умра от глад.“

Погледна към прозореца. Зората се прокрадваше иззад тъмните хангари. Камионите за провизии и гориво се отдалечаваха от самолета. Количката за багажа бавно се изтърколи под крилото и изчезна. Ди Палма се връщаше в Ню Йорк. Чувстваше се добре. Обърна се към Тод.

Момчето го нямаше. Бенджи и Джоан също бяха изчезнали.

Той се обърна и погледна по пътеката към туристическата класа. Точно тогава видя експлозията.

Джоан се заключи в задната тоалетна на 707 и се облегна на вратата. Притискаше самолетната торбичка до гърдите си. Секунди по-късно погледна в торбичката и видя бомбата. Пластичен експлозив, жици и часовник, нагласен така, че да избухне след час, когато самолетът ще лети над океана. Никой нямаше да оживее. Чантичката беше там, където каза Тод, в багажа над главите на пътниците до аварийния изход.

Тя затвори очи и прочисти съзнанието си, както ѝ бе наредил Тод. Злодеянията от всички предишни животи скоро щяха да изчезнат. Да жертваш живота си за другите означаваше незабавно да се съединиш с боговете. Ако следваше инструкциите, щеше да се освободи от вечното колело на раждането и смъртта. Никога нямаше да се роди отново. Кармата ѝ щеше да бъде освободена. Джоан щеше да е свободна завинаги.

Тя отвори очи, преклони глава пред боговете и бръкна в чантичката. Пръстите ѝ напипаха часовника.

Ди Палма разкопча колана си и хукна към задната част на самолета, към дима, огъня и крещящите пътници. Когато стигна до мястото на експлозията, той се захвана да помага на стюардесите да евакуират пътниците от самолета.

Евакуацията завърши за минути. Върнаха оцелелите в терминала. Осем трябваше да постъпят в болница. Трима, сред тях и Джоан, бяха убити.

Тод и Бенджи бяха изчезнали.

19.

Манила

Любимата тенисракета на Рафаел Амандо беше стара и дървена, с опъната корда — ракета, която още преди години бе излязла от мода. Етикетът ѝ отдавна се беше изтрил, а кордата, която ставаше много крехка, когато се намокри, постоянно трябваше да се сменя. Амандо, слаб професионалист към петдесетте, със закачливо и благо лице, бе използвал тази ракета за пръв път, когато игра на полуфиналите в Уимбълдън преди тридесет и пет години.

Притежаваше три магазина в Манила, специализирани за продажба на тенис оборудване, но не искаше да приеме теорията, че колкото по-лека е ракетата, толкова по-добре. Клиентите му предпочитаха стоманени, графитни или керамични ракети, защото бяха здрави и леки. Той обслужваше клиентите, но нямаше намерение да споделя вкусовете им. Любовта му към традиционния тенис не отслабваше.

Беше 6:15 сутринта, когато седна на закуска с папая, кокосово мляко, пържени яйца, желе от гуава върху препечена филийка и чисто кафе. Беше облечен с бял екип за тенис, носеше тъмни очила. Гъстата му посивяла коса бе разделена на път по средата. Както винаги закуси сам в трапезарията на дома си, който приличаше на ранчо. Гледаше към глинения си тенискорт през плъзгащата се стъклена врата.

Жена му и майка му още спяха. Дъщеря му учеше в Харвард, а синът му — в медицинското училище към Филипинския университет. Два кралски шпаньола се излежаваха до стола му. Рафаел Амандо вече не беше уплашеното десетгодишно момченце, което осигуряваше проститутки на американските войници в следвоенна Манила.

След закуска гълтна капсула с мултивитамины, две таблетки витамин С и лъжица масло от пшенични зародиши. Прислужницата раздигна след закуската, после се върна със сак и го остави на масата до револвера на Амандо — „Смит & Уесън 357“.

Докато тя стоеше тихо отстрани, той погледна в сака, за да се увери, че всичко си е на мястото. Превръзки за китките, за главата, кърпа, две ябълки, буркан солени ядки, две кутии с топки за тенис. Имаше и ампула със солни таблетки и малък буркан с таблетки калаен хлорид. Амандо се потеше много и научи колко е важно да замества ключовите, разтворими във вода, елементи в тялото си.

Затвори сака и го подаде на прислужницата. Кимна ѝ, знак, че трябва да го даде на Фелипе, неговия шофьор и телохранител. Той щеше да отиде до гаража и след минути мерцедесът щеше да се появи пред къщата. Животът на Амандо бе добре подреден.

Стана от масата, взе бялото сатенено сако от стола и го метна върху раменете си. После, след като провери предпазителя, мушна магнума в колана си.

Фелипе беше въоръжен с нападателна пушка „Берета“, както и с „Таурус РТ-92“, бразилски пистолет, който събираше петнадесет патрона. Амандо не си мислеше за силите, които стояха зад високото ниво на престъпността в страната му. Знаеше само, че в тези опасни времена един богат човек не може да остане без защита.

Домът му се намирал в малко предградие край американското военно гробище, където почиваха телата на 17 000 американски войници, загинали през Втората световна война. Имотът му и имотите на няколко съседни бяха заградени със стени, покрити със счупени стъкла. Жената на Амандо казваше, че той най-напред е пропилял живота си в борба да спечели пари, а сега го пропилява в борба да ги запази.

Както във всяка делнична сутрин отиваше да даде частен урок по тенис на Чарлз Суи. Урокът, който щеше да се проведе на частния корт на Суи, беше заплануван за 7:15 и щеше да свърши час по-късно. После Суи щеше да вземе душ, да се облече и да отиде в офиса си за недвижими имоти преди девет.

Трудно можеха да се вземат пари от стиснатия Суи. Цепеше косъма на две. Плащаше на Амандо само половината от нормалната му такса и се оправдаваше с това, че го смята за приятел, а приятелството било нещо далеч по-ценно от парите. Приятелството беше само дума. Парите бяха друга работа.

Накрая бившият полуфиналист от Уимбълдън прие водача на Триадата като частен ученик с половин такса. Ако не беше го

направил, щеше да получи много скъпо образование в ръцете на Чарли Змията.

Амандо излезе пред къщата си с дървената ракета в ръце и потрепери в хладната утрин. Фелипе закъсняваше. Трябваше да си поговори с него, преди мързелът да му стане навик.

Синоптичната прогноза бе предвидила много слънце и влажност, но без валежи. Господи, Амандо така искаше да завали. Дъждът означаваше отменяне на срещата със строгия, безчувствен Чарлз Суи. Така можеше цял ден да се занимава със своите работи.

Мерцедесът на Амандо, тъмносин и с матови тъмнозелени стъкла, бавно навлезе по покритата с чакъл пътека и приближи към къщата. Когато спря, той тръгна с кривокраката си походка, станала толкова скъпа на филипинските запалянковци по време на успешната му кариера. Умът му бе зает с бекхенда на Чарлз Суи. Там имаха значителни проблеми. Очакваше Фелипе да излезе от колата и както обикновено да му отвори задната врата.

Но от предната седалка се измъкна друг човек — с недоядена ябълка в едната ръка и с беретата на Фелипе в другата. Той хвърли ябълката и дръпна магнума от колана на Амандо.

— Влизай в колата или ще те убия още тук — извика Бенджи. Беше облякъл шофьорското сако и фуражката на Фелипе.

Стреснатият тенисист се отпусна на задната седалка и видя до себе си още едно момче със странни очи, момче, което го гледаше толкова властно, че той се разтрепери. Що за момче беше това?

Колата се отдалечи от къщата и се насочи към портата на заграждението. Страхът му бързо нарасна. Дали щеше да види жена си отново? Защо добрият му приятел Чарлз Суи не можа да го защити от това? Амандо заби десния си палец в дланта на лявата си ръка — китайска техника за притискане на жизненоважни точки, която той често използваше, за да се успокои. Започна да се поти обилно.

— Фелипе мъртъв ли е? — попита той.

Тод поклати глава.

— Къде ме водите?

Бенджи погледна в огледалото.

— По път ти е, това е съвсем сигурно.

— На тенискорта ли ще се срещнеш с Чарлз Суи или у дома му?
— попита странното момче.

Амандо се стресна.

— Суи? Ще се изправите срещу него? Не знаете какво правите.

Тод се наведе към него.

— Отговори ми на въпроса.

Амандо усети как потта се стича по гърба и по хълбоците му. Защо се страхуваше толкова от това момче?

— Ще се срещнем в едно бунгало до тенискорта — отвърна. — Суи го използва за съблекалня. Той е много саможив човек. Къщата му е една от най-хубавите във Форбс Парк, но малко хора са влизали вътре.

Бенджи се усмихна.

— Аз съм влизал. Даже съм ползвал тоалетната.

— За откуп ли съм отвлечен? — попита Амандо.

— Разкажи ни за охраната на входа към Форбс Парк — заповяда Тод.

Мерцедесът приближи до портите на заграждението. Амандо бе напрегнат както при мач пойнт в Уимбълдън. Нима пазачите не видяха, че шофьорът му е друг?

Изкашля се.

— Пазачите... — Спря. Прозорците на мерцедеса бяха тъмни. *Неговите пазачи нямаше да видят нищо.* С разтуптяно сърце изтри потта от челото си с ръкава на бялото си сатенено сако.

И защо вратите на заграждението бяха отворени? Той и съседите му плащаха сума пари за охрана. Какво, по дяволите, ставаше тук? Когато мерцедесът излезе от портите и се насочи към главния път, видя пазачите. И двамата лежаха по очи в тревата.

— Живи са — поясни Тод. — Ако изпълняваш каквото ти кажем, нищо няма да ти се случи. Предизвикаш ли мен или моя приятел, ще умреш незабавно. Ясно ли е?

Амандо притисна ръце о коленете си, погледна през рамо към дома си, за който се бе трудил толкова упорито, и се запита дали ще го види отново.

— Разбирам.

— Разкажи ми за охраната на Форбс Парк — настоя Тод.

Двадесет и две минути по-късно Чарлз Суи посегна към вратата на бунгалото.

Бенджи отвори вратата и насочи магнума на Амандо към Суи, който беше облечен със сив халат, сандали и носеше две бежови кърпи, праметнати върху лявата ръка. Няколко секунди се гледаха втренчено и омразата им нарастваше. Вече нямаха нищо общо. Всеки желаше смъртта на другия. Младежът притежаваше мигновената сила, пистолета, но Чарлз притежаваше силата на опита и усещането, че го превъзхожда. Защо Бенджи не беше на самолета? Да не би нещо да не се е получило с бомбата?

С пистолет в ръка, момчето го блъсна в стаята, ритна вратата и застана зад него. Без да му обръща внимание, Чарлз Суи изглежда свирепо Рафаел Амандо, който седеше на сгъваем метален стол край редица метални гардероби. Застаряващият тенисист не сваляше очи от дървената си ракета, която бе извадил от калъфа. Сега я стискаше с две ръце.

Чарлз Суи погледна студено към Тод.

— Ти си онзи, който убива със свещници.

— Ти си онзи, който изгаря жени и слага бомби на самолетите — отвърна момчето.

Остра болка прониза главата на Суи. Последва леко гадене. *Мигрената*. Захвърли кърпите си и пхна стиснатите си юмруци в джобовете на халата.

— След като знаеш кой съм, трябва да знаеш от кого да се страхуваш.

— Не се страхувам от никого. Твоят кръстник се страхува от мен.

Суи затаи дъх. *Разбира се*. Напоследък кръстникът му се държеше странно; това неземно момче беше причината за поведението му. Те бяха свързани по някакъв начин, но как? Може би връзката включваше и стария свещеник, когото кръстникът му уби — подбрана информация, докладвана на Чарлз Суи от шпионката му, внедрена в домакинството на Лин Пао.

Тя не знаеше защо е бил убит свещеникът. Знаеше само, че незабавно след това е била издадена заповед да бъдат избити всички членове на „Нефритовите орли“.

Добре с пистолета на Бенджи, насочен към главата му, Чарлз Суи изпитваше гордост. Бе успял да надхитри кръстника си. Мислителят и

органистът беше открил тайната на Черния генерал. Най-страховитата драконова глава в Азия се страхуваше от едно момче. Чарлз Суи щеше да убие това момче и така да спечели безкрайната благодарност на кръстника си.

Натисна копчето на сигнализатора в десния джоб на халата си — продължителни серии от безшумни сигнали — знак, че е в опасност. Из цялата му къща имаше въоръжени пазачи. За секунди трябваше да пристигнат в бунгалото.

Тод застана пред Суи, бръкна в джоба на халата му и извади сигнализатора.

Бенджи се ухили.

Чарлз Суи стисна зъби от болезнената мигрена, а момчето му каза:

— Не изпраща сигнал. И телефоните ти не работят. Това сигурно си го забелязал. Още от ранни зори никой не може да ти се обади. И ти не можеш да се обадиш на никого.

— Но сега някой се опитва да се свърже с теб — каза Бенджи. Просто изгарят от нетърпение да ти кажат за бомбата. Тя избухна, само че не уби хората, които ти искаше. Искам да ти кажа, че ние сме тук — съвсем живи.

— Не знам за какво говориш.

— Да бе. Точно така.

Суи седна върху металния стол, кръстоса крака и въздъхна. Вгледа се в Тод и се опита да разнищи загадъчната връзка между това момче и Лин Пао. Нуждаеше се от време, за да може отново да се контролира. Нямаше да позволи да бъде победен от това странно момче.

— Е, малки воине — каза, — изглежда, че доста лесно сте влезли в имота ми. Сега да видим как ще излезете без затруднения. Моят скъп приятел Рафаел каза ли ви, че след тениса имам навик да се връщам в къщата и да вземам душ? Каза ли ви, че до службата ме съпровождат поне двама телохранители? Ако не се върна в къщата, мога да ви уверя, че моите хора ще дойдат да ме потърсят.

— Преди час бомбата ти уби едно младо момиче на име Джоан. Нейната карма бе да се жертва за другите, за да плати грешките си от предишния живот. Сега ти трябва да платиш за това, че я уби — заяви Тод.

Суи разтри врата си и се разсмя.

— Разбирам. И ти трябва да измиеш кръвта с кръв, така ли?

— Преди да умреш, разкажи ми за убийството на сестрата на Нелсън Бърлин.

Той сви вежди.

— Преди да умра? Не забравяме ли нещо, малки воине? Да допуснем, че сте успели да минете покрай пазачите до стените, но ако през следващите пет минути не ме видят на тенискорта, моите хора ще разберат, че нещо не е наред. И това ще означава, че не аз, а ти ще умреш.

Ухиленият Бенджи пристъпи отдясно на Суи и насочи пистолета към чатала му. Мъжът се облегна назад в стола си.

— Знаеш, че ще го направя — изсъска младежът.

Суи кимна. Една вена започна да пулсира в слепоочието му.

— Да, знам, че ще го направиш.

Бенджи отстъпи назад и смъкна магнума.

— Изпей си песента, човече.

Времето отвън се промени внезапно и неестествено. Сякаш падна нощ. Слънцето изчезна, а птиците, очевидно търсещи подслон, полетяха диво край малката сграда. Лек дъждец забарабани по прозорците. Бързо последва силен вятър. Стъклата на прозорците задрънчаха.

Мрежата на корта се откъсна от единия стълб и се повлече по корта като дълго, сиво знаме. От линиите се надигна тебеширен прах и се завъртя във въздуха заедно с опадалите листа и парченца хартия. В бунгалото настана тишина. Двамата мъже и двете момчета гледаха към прозорците или нагоре към покрива, върху който заудряха едри капки дъжд. В бунгалото стана студено. Само Тод прие спокойно странната промяна на времето.

С очи, вперени в тавана, Суи започна разказа си:

— Нелсън Бърлин изнасил и убил сестра си. Станало е в Китай към края на войната с Япония. Баща ми, кръстникът ми и китайското правителство са променили фактите около убийството й според желанието си. И според нуждите си.

— Някой е бил наказан за престъплението — напомни му Тод. — Кой е бил?

— Един американски мисионер, Томас Сървис. Решен да принуди сестра си да му се подчини, Бърлин прострелял Сървис. Раната била сериозна, но не фатална. В болницата постоянно тъпчели Сървис с успокоителни и така му попречили да разкаже какво се е случило в действителност. И американското, и китайското правителство търсели бързо разрешение на тази доста объркана работа. Баща ми и кръстникът ми измислили такава история, която като че ли задоволявала всички засегнати. Всички, без господин Сървис. Една сутрин го взели от болницата и го екзекутирали. Казвали са ми, че цялата работа не продължила повече от пет минути.

— И оттогава Нелсън Бърлин работи за Триадата — отбеляза Тод.

— Подариха му живота в замяна на някои услуги. Правителството на генералисимус Чанг и нашата организация разбраха колко ценна е една такава уговорка. Ти разбираш, малки войнине, че без нашата помощ Нелсън Бърлин никога нямаше да постигне такива успехи. Ние сме главен инвеститор в неговите компании. Това помага на него, помага и на нас.

— Забогатяват за сметка на госпожица Бърлин и господин Сървис.

Суи сви рамене.

— Двамата искаха да служат на Китай. Може да се каже, че го правят, тъй като нашата организация представлява по-голямата част от Китай и винаги ще бъде така. Млади човече, сериозно ли вярваш, че ще можеш да накажеш Бърлин за нещо, което се е случило толкова отдавна?

Изтреця гръмотевица. В далечината блесна светкавица и дъждът забарабани по бунгалото толкова силно, сякаш бе градушка. Уплашеният Амандо наведе глава към ракетата си и се помоли да види отново жена си. Даже Бенджи престана да се усмихва. Но потупа Суи с магнума по рамото, защото искаше да се увери, че някой в стаята е поуплашен от него.

— Познай какво, човече. Не мисля, че някой ще ни види да излизаме от тук в този порой. Ти как мислиш?

Мъжът затвори очи. Опитваше се да се пребори с мигрената. Това, разбира се, беше немислимо. Но в същото време не можеше да се отрече — синът на Ди Палма предварително знаеше за бурята. Така бе.

Иначе нямаше да запази такова самообладание. Ето защо и сега излъчваше ледено спокойствие, каквото не бе виждал у друг човек, освен у кръстника си.

Суи се разгневи. Щеше да умре от ръцете на едно дете. Шибано дете. Смешно, да. Невероятна ирония на съдбата!

Той изкрещя, скочи от стола и хукна към вратата.

Тод грабна от пода дървената ракета на Амандо и хукна след него. Суи стигна до вратата, отвори я и изскочи навън. Момчето го следваше по петите. Бурята и мракът ги погълнаха.

Бенджи и Амандо гледаха как дъждът се излива през отворената врата, как влиза в бунгалото, измокрят килима, полираната масичка и изправения кантар. Две минути по-късно Тод се върна, като влачеше с една ръка мокрия и окървавен труп на Суи. С другата стискаше дървената ракета, по която бяха полепнали човешки косми и кръв.

Амандо се обърна и повърна.

Бенджи не се отдръпна. Погледна към Суи, после към Тод.

— Карма — прошепна.

Тод кимна.

С Бенджи зад волана и ужасения Амандо на задната седалка до Тод мерцедесът почти стигна до порталната врата. Точно тогава една светкавица улучи бунгалото и то пламна.

20.

Ню Йорк

През онази мартенска утрин, една седмица преди да се предаде на ФБР, детектив Грегъри ван Руутън спря своето БМВ модел 1984 на манхатънското Уест Енд авеню. Отвори шофьорската врата и повърна върху току-що посадения бряст пред училището за индивидуално образование на Уест Сайд, чиято годишна такса възлизаше на 7000 долара.

Няколко минути държа глава между коленете си, питайки се дали да продължи към центъра, за да се изправи пред съда в десет часа, или да се върне у дома. В момента беше гроги, повдигаше му се, главата му се цепеше, а сърцето му туптеше лудо. Гукането на гъльба, кацнал на тротоара до него, му звучеше като резачка, пусната на пълен ход. Беше изтощен както никога.

Наслади се на един уикенд с наркотици и луд секс с Тароко, тайванска певица, която остана няколко дни в апартамента му на Ривърсайд Драйв. Тя приближаваше трийсетте, дребна жена с широка, чувствена уста, дълга черна коса и бледовиолетови паяци, татуирани от вътрешната страна на бедрата ѝ. Носеше сини контактни лещи.

Бяха любовници от шест месеца. От мига, в който видя Тароко, Ван Руутън твърдо реши да я притежава. Но след като успя, той получи нещо много повече. Тя веднага се превърна в източник на цялото му удоволствие и болка. За пръв път в живота си разбра какво е да обичаш и да те нараняват.

Миналата вечер в апартамента му те се натряскаха с качака, бразилски ром, който не можеше да се пие, без да се смеси с плодов сок. Тароко донесе четири бутилки от Рио де Жанейро, където изнесе няколко концерта. Ромът беше невероятен. От него Ван Руутън стана твърде енергичен, рефлексите му бяха страхотни и се чувстваше по-потентен от всякога. Не можеше да си спомни колко пъти двамата с Тароко си играха на „скрий наденичката“.

По едно време взеха барбитурати, за да се поуспокоят. После дойде време за дрогиране. По предложение на Тароко напълниха наргилето с бразилски ром и от това кокаинът придоби изумителен вкус. Удоволствие, което не може да се опише. С никоя жена Ван Руутън не бе препускал толкова лудо.

Баща му го наричаше дебелоглав глупак, човек, прокълнат да притежава животински сексуален нагон. Старото татенце имаше право. Той наистина беше всичко това, че и повече. Беше красив, очарователен, твърде безразсъден към собственото си благополучие и нетърпелив с онези, които не можеха да го догонят.

Баща му беше силен и властен човек, който смяташе свободолюбивото си единствено дете за горчиво разочарование. И двамата се страхуваха един от друг. С времето този страх се превърна в тиха, трайна омраза. И двамата усещаха, че някой ден тя ще се разрази.

Приятният външен вид и чарът му винаги превръщаха Ван Руутън в център на вниманието, нещо, за което баща му му завиждаше и никога не му прости. Още от раждането си момчето получаваше всичко, което поиска, като манипулираше жените, независимо дали те бяха детегледачки или роднини, съученички или непознати. Когато порасна, беше сигурен в себе си само когато направляваше или контролираше хората. Ако манипулациите избухнеха в лицето му, нека да бъде така. Трябваше да постигне своето на всяка цена.

Тери, втората му съпруга, го бе оправдала, споделяйки една мъдрост:

— Ти си скорпион. Би предпочел да се ужилиш и да умреш, отколкото да позволиш на някой друг да те убие.

Точно така, скъпа Тери.

Баща му беше хладнокръвен, алчен негодяй, а майка му — снобка, фанатично обсебена от бриджа, благотворителните балове и републиканците от дясното крило на партията. Ван Руутън израсна, разчитайки единствено на себе си. Междувременно научи нещо от родителите си — мъжете вземат каквото искат, а жените вземат всеки боклук, който им дадеш.

Не го интересуваше нито колежът, нито светът на бизнеса. Последното, което му се искаше, бе да стане един от безличните хора. Имаше нужда от отдушник за неудържимата си енергия. Имаше нужда от непрекъснати предизвикателства, нещо, което никога няма да е

тъпо, което ще ангажира острия му ум, ще му предлага постоянно действие и всички жени, които пожелае.

Затова стана ченге. С времето обаче откри, че подземният свят е по-вълнуващ. Винаги можеше да превключи скоростите на емоциите си и да остави само стъпки и облак прах. Ван Руутън направи точно това, когато откри, че в подземния свят има повече вълнения, свобода и секс.

Не се изненада, когато научи, че баща му от години пере пари от наркотици. Старецът винаги си е бил голям лицемер. Престъплението бе логично продължение на всекидневното поведение на Нелсън Бърлин в света на бизнеса.

Ван Руутън бе разведен два пъти. Разтури и двата брака с изневери и злобна откровеност. Втората му съпруга не се зарадва особено, когато го чу да казва, че да бъдеш мил всеки ден с един и същи човек означава да нарушиш душевното си спокойствие. Дотогава тя смяташе, че е способна да прощава безкрайно. Осемнадесет месеца с него я излекуваха от това заблуждение.

Според него бракът убиваше любовта. Изискваха се твърде много усилия, за да се получи. Той никога не се задоволяваше с една жена, а и не можеше да се чувства отговорен за нечие чуждо щастие. Удоволствието от любовта се криеше в разнообразието. Бракът бе зареден капан за мъже, които се хващаха в него, търсейки любов.

Преди да се срещне с Тароко, не забелязваше разлика между жените. Вярно, че преди да се запознае с нея, страдаше от лоши симптоми на „жълта треска“, преследваше предимно азиатки. Но Тароко беше нещо специално и при всякакви обстоятелства щеше да привлече вниманието му. Фантазираше си как пълната ѝ уста прави невероятни неща с малкия му приятел. А погледът ѝ беше толкова пронизващ, че беше трудно да я гледаш в очите.

Косата ѝ беше фантастична. Ван Руутън се възбуждаше още като я видеше. Синьо-черна и зашеметяваща, тя бе лъскав орнамент, който приличаше на комбинация от нощно небе и слънце. Господи, колко дълга беше. Фантазираше си тя как отпуска коси върху гърдите му. Точно това се случи три часа след като се запознаха. Тя притежаваше повече сексуална енергия дори от него и също като него следваше първичните си инстинкти. Или влизаш в живота ѝ от самото начало, или се отказваш въобще.

Запознаха се на едно събиране в Китайския квартал, организирано от хората на Лин Пао. Като певица, която пътуваше по цял свят, тя бе естествен куриер на Черния генерал. Той финансираше кариерата ѝ и се говореше, че ѝ е любовник. Пао си падаше по певиците и в този случай Ван Руутън разбираше защо.

Преди да се срещне с Тароко, той не поддържаше тесни контакти с Черния генерал. Даваше му информация за свидетели, подслушване, надзор, приближаващи проверки и процеси. Правеше го за пари и за удоволствие. Когато азиатката се появи в живота му, тя го помоли да върши повече неща за Триадата. И той се съгласи, правейки го единствено заради нея.

Стана куриер. Пренасяше парите на Триадата до Европа и Карибските острови. Сплашваше свидетели и укриваше доказателства. Крадеше документи на разузнаването и убиваше враговете на Лин Пао. Не отказваше нищо на Тароко, защото за него нямаше живот без тази жена. С нея се чувстваше по-жизнен от всякога. Тя го хвана в мрежата си. Той престана да различава доброто от злото.

Междувременно тя даваше на Ван Руутън цялото сексуално удоволствие, за което някога си беше мечтал. Когато не бяха заедно, той понякога ѝ изневеряваше. Но настояваше Тароко да му бъде вярна. Тя се опълчи срещу това.

— Никога няма да бъда само твоя — заяви. — Приеми ме такава или се разкарай от живота ми.

За него вече беше късно да направи това. Той я желаше, а когато пожелаеше нещо, той трябваше да го има. Планът му беше да остави нещата така, докато не я убеди да му се подчинява. Остана с нея, като отказваше да приеме мисълта, че може би живее с празни надежди. Остана и постоянно бе измъчван от ревност, едно съвсем ново чувство за него.

Ненавиждаше мисълта, че споделя Тароко с някой друг. Когато посещаваше Тайван, тя оставаше при Лин Пао и Ван Руутън я обвиняваше, че спи с кучия син. Тя отричаше и го уверяваше, че връзката им е строго делова. Домът ѝ се намирал в Хонконг, но когато посещаваше Тайван, ѝ излизаше по-евтино да отседне при стария си покровител. Освен това не можеше да обиди Пао, като откаже гостоприемството му.

Ван Руутън подозираше, че тя лъже. Но не каза нищо — единственият начин подозренията му да не се превърнат в обвинение. Опитваше се да осмисли нещата, като си казваше, че за защитата и влиянието на Пао трябва да се плати някаква цена. С нейния външен вид и силата на Черния генерал сделката беше неизбежна. Живееха в груб свят. Едно момиче трябваше да оцелее по някакъв начин.

Като се върна от Бразилия, тя му разказа как един осемдесетгодишен генерал ѝ предложил шепа смарагди, ако седне гола в купа сладолед и се изходи, докато той я наблюдава. Докато разказваше това, тя се смееше и се закле, че е отказала на стария генерал заради неприятната му кожа. „Боже — помисли си ревнивият Ван Руутън, — не ѝ позволявай да ми се присмива.“

Седнал зад волана на беемвето, той вдиша дълбоко и разтри слепоочията си. Каза си: „Погледни нещата разумно, момче, просто не си добре. Твърде болен си, за да отидеш където и да е“. Федералният съд беше на половин час път, а когато стигнеше там, сценарият включваше цял ден да дава показания и да се среща с правителствения прокурор. Нямаше начин.

Случаят в съда. Той и партньорът му, детектив Олонзо ла Вон, се бяха обединили с ФБР, за да спипат някакви немити, скапани рокери от Ню Джърси и да конфискуват амфетамини за десет милиона долара. По време на разследването Ван Руутън изчука жената на шефа на рокерите — нещо, което Ла Вон възприе като грешка.

„Няма да помогне на обвинението“ — заяви му. „Че кой ще каже — попита го Ван Руутън. — Моите устни са запечатани, а ако кучката отвори уста, нейният старец ще ѝ прати задника на другия край на света. Оставаш само ти, партньоре.“

Не че Ла Вон, тридесет и шест годишен, едър чернокож с червена коса, си нямаше своите малки тайни. И той като Ван Руутън получаваше заплата от Черния генерал. Така си позволи да си купи закрыта яхта. Прекарваше много от уикендите си, кръстосвайки морето с малката си приятелка от Пуерто Рико, докато госпожа Ла Вон си мислеше, че води война срещу наркотиците.

Спорът приключи с това, че Ла Вон изгледа партньора си със зловен харлемски поглед и го нарече „глупав шибаняк, който си търси

белята“. „Само заради това, че не си влюбен, недей да хвърляш говна към луната“ — отговори му Ван Руутън.

Ван Руутън се огледа в огледалото на беемвето си. Боже, колко грозен беше! Изглеждаше така като че го бяха сдъвкали, изплюли и смачкали. А се чувстваше още по-зле. Мамка му, щеше да се върне в апартамента си и да се обади, че е болен. Тароко го чакаше. След няколко часа сън веселбата можеше да продължи.

В края на седмицата тя трябваше да отиде в Атлантик Сити, където пееше три дни в едно елитно казино и за това получаваше сто хилядарки. Тароко беше нещо повече от звезда. Тази жена бе цяла вселена. Ла Вон можеше и сам да се справи с делото на рокерите.

Ван Руутън извади салфетки от жабката и избърса устата си. После взе огледалните слънчеви очила от таблото и си ги сложи. И тогава забеляза, че една мускулеста чернокожа жена в униформа на медицинска сестра надзърта в колата му.

Тя съпровождаше дребен старец с воднисти очи и цирозни петна по плешивата му глава. Двамата се бяха приближили по тротоара. Старецът се държеше за яката ръка на сестрата като че от това зависеше животът му. Сестрата бе забелязала болнавия Ван Руутън в беемвето и отиде да го погледне.

Той се усмихна, излъчвайки достатъчно искрена топлина и нежност, за да спечели доверието ѝ. Тя също му се усмихна, разкривайки едрите си зъби, и се наведе по-близо до него. Грижата ѝ за здравето му премина в усещане, което тя вече не можеше да контролира. Ван Руутън ѝ обясни:

— Малария. Виетнам. Отивам на преглед. — Да бе. Точно така.

Квадратното ебонитово лице на сестрата, почти закрито от широките ѝ ноздри, се натъжи.

— Мога ли да направя нещо за вас?

Ван Руутън поклати глава.

— Ще се оправя, като стигна до болницата. Трябват ми само няколко таблетки хинин, това е всичко. С хапчета светът става по-добър. Винаги го казвам.

Тя се изкиска, сложи ръка върху едрата си гръд, а старецът се държеше за другата ѝ ръка и гледаше към входа на училището, но не виждаше нищо. Изведнъж болката в главата на Ван Руутън го накара да се изправи. Боже, каква болка! Сега трябваше да е в леглото, не да

си говори глупости на улицата с някакъв призрак, чийто задник бе достатъчно голям, за да си има собствен адрес.

Махна за сбогом, затвори вратата и подкара към къщи, за да изненада Тароко.

Апартаментът му се намираше в кафява тухлена сграда на Ривърсайд Драйв. През деветнадесети век тя била сиропиталище за чернокожи и индиански деца. Имаше изглед към парка „Жана д’Арк“ със статуята на французойката в пълно бойно снаряжение, седнала на кон. Бронзовата скулптура бе поставена върху гранитен пиедестал, в който бяха вградени камъни от кулата в Руан, където тя е била затворена и измъчвана.

Апартаментът се състоеше от дванадесет стаи с високи тавани и тераса с малка оранжерия и изглед към река Хъдсън. Бащата на Тери, богат пластичен хирург от Дериън, Кънектикът, им го подари за сватбата. Докторът, който не искаше да навреди на социалното си положение, пожела бърз развод без много шум. За да постигне това, позволи на бившия си зет да задържи апартамента.

Ван Руутън паркира беемвето в гаража на две преки от апартамента и тръгна пеш към сградата. Портиерът индеец, Аборпа Джойдийп, бе изчезнал някъде. В това нямаше нищо ново. Той беше симпатичен, дружелюбен младок с къдрава коса и огромни зъби. Но не би могъл да спечели награда за добър портиер. Закъсняваше за работа, тръгваше си рано и често изчезваше, за да си купи билети за лото или да заложи на някой кон в близкото гише. Джойдийп не се преуморяваше.

След като се качи до деветия етаж с асансьора на самообслужване, Ван Руутън тръгна по покрития с паркет коридор и най-накрая стигна до апартамента си. Известно време рови по джобовете си, за да си намери ключа, отключи си и влезе съвсем тихо. Махмурлукът му беше жесток; трябваша му доста таблетки аспирин, с които да облекчи болката. Но най-напред искаше да каже на Тароко, че се е прибрал.

Намери я в леглото с Джойдийп. Двамата бяха твърде заети и не го забелязаха.

Затворила очи, стенещата Тароко се извиваше върху черните копринени чаршафи, а слабият, мургав индиец лижеше пъпа ѝ. Секунди по-късно главата му се завря между бедрата ѝ и той засмука космите ѝ. Ван Руутън ги наблюдава тихо известно време, после излезе през отворената врата и се облегна на стената. Затвори очи и захапа долната си устна, докато, усети вкус на кръв.

И той се бе озовавал в леглото с чужди жени. И него го бяха хващали съпрузи и гаджета, но той обръщаше всичко на шега. На тържеството по случай втората годишнина от сватбата им първата му жена го хвана как чука по-малката ѝ сестра. Пияният Ван Руутън отговори на обърканата си жена: „На кого ще вярваш, на мен или на очите си?“.

Тази мръсотия с Тароко бе нещо по-различно. Сега него го мамеха и адски болеше. Тъй като я обичаше, болката и гневът бяха непоносими. Мислеше си трескаво: „Не трябваше да ѝ се доверявам толкова. Не трябваше да ѝ позволявам да стане толкова важна за мен“.

Тя бе първата жена, която пося в сърцето му нуждата от любов. Но истината бе, че тя не отвърна на тази любов и той го знаеше през цялото време. Даже да бе загубил Тароко, както подозираше, още я желаше и се страхуваше от тези мисли. По дяволите тази шибана кучка!

Извади от кобура своя „Смит & Уесън 38“, върна се до вратата и каза:

— Чук, чук.

Джойдийп бързо вдигна глава. Почти едновременно с него Тароко се изправи в леглото. Най-напред беше шокирана, но бързо си възвърна самообладанието. Разпери пръсти и отметна дългата си коса от лицето и тялото.

— От кога стоиш там? — попита тя.

Ван Руутън бавно отиде до леглото и погледна надолу към индиеца.

— Джойдийп. Е, оправдаваш си името, нали?^[1]

Портиерът изцъкли очи от страх, погледна към Тароко, после пак впери очи във Ван Руутън.

— Моля ви, моля ви. Не искам неприятности. Отивам си.

— Ще останеш — заповяда му той.

Азиатката махна с ръка.

— Време е да пораснеш, Грегъри. Още в началото ти казах, че не ме притежаваш. Никой не може да ме притежава. Освен това и двамата знаем, че правя само онова, което моят приятел в Тайван ми нарежда. Това се отнася и за връзката ми с теб. Сега моля те, махни това нещо, преди да си наранил някого.

Той кимна.

— Права си за Пао. Знаех за теб и за него. И в същото време не исках да знам. Мисля, че думата за това нещо е „тъпотия“. Междувременно ти ме увлече толкова надълбоко, че не можех да се измъкна дори да исках.

Тя притисна колене към гърдите си.

— Ти не искаш да излезеш, Грегъри. Ти обичаш опасностите. А освен това ти плащат доста добре.

Беше права за плащането. През този уикенд двамата с детектив Ла Вон трябваше да занесат един куфар, пълен с пари на Лин Пао до Панама Сити. От там парите щяха да започнат електронното си пътешествие през банки в шест страни и най-накрая да се появят в една канадска инвеститорска фирма. Двамата щяха да получат по петдесет хиляди долара за тридесет и шест часа работа.

Ван Руутън каза на Тароко:

— Защо трябваше да се чукаш с този кльощав задник в моя апартамент?

Тя се усмихна.

— И аз обичам опасностите. Това е общото между нас, забрави ли? Не приемай живота толкова сериозно, Грегъри.

— Ще ми кажеш ли защо Лин Пао ти е наредил да ме хванеш на въдицата си? Мислех, че кучият син ми вярва.

— Ти си гвелио, чужденец. Външен човек. Никой китаец няма да ти се довери. Може да ти се струва, че си един от нас, че си приет в клуба. Но грешиш. Моят приятел не вярва на никого. Струваше му се, че трябва да се обвържеш с него повече. Да приемем, че на този етап съществува съвсем малка вероятност да го предадеш, без да предадеш самия себе си.

— Разбирам. Значи през цялото време сте ме използвали. И ти, и той, всички.

— Както вече казах, плащаха ти добре. Освен това ти цял живот използваш хората. Особено жените. Който вади нож, от нож умира.

Ван Руутън мразеше хората да се будалкат с него. Адски го мразеше. „Отмъщение — помисли си той. — Още тук и сега. Ще има и доста остатъци за Черния генерал.“

Той се усмихна.

— Вие жълтурите го казвате по друг начин. „Ако плюеш срещу вятъра, плюеш в лицето си.“ А ние казваме: „Каквото си надробил, такова ще сърбаш“.

Тароко се облегна назад и му се усмихна.

— Грегъри, я се съблечи и ще направим една тройка. Обожавам тройките.

Джойдийп поклати глава:

— Не, не, не. Аз трябва да тръгвам. Благодаря за всичко.

Ван Руутън го спря.

— Нека да ти задам един въпрос, Джойдийп. Какво ме съветваш да направя — да ти пръсна мозъка или да ти прострелям топките?

— Не разбирам, сър. Тя ме покани да се кача тук.

Грегъри се усмихна:

— Имам една идея. Вие двамата ще продължите. Ще се държите така, все едно че мен ме няма.

Тароко се надигна.

Той насочи 38-калибровия към главата ѝ.

— Сериозно говоря.

Лицето ѝ се напрегна.

Той кимна:

— Точно така, мамче. Искам вие двамата с Джойдийп да се чукате до несвяст. От време на време ще ви казвам какво да правите. И вие ще го правите или аз ще се побъркам ужасно.

Отстъпи към гардероба, пресегна се към най-горната лавица и извади от там фотоапарат.

— Време за шоу, момчета и момичета.

Заповяда им да започват. Те не помръднаха, но той отиде до леглото и ритна индицеа в крака. Просълзеният Джойдийп се отдръпна от него и обърна лице към Тароко, която гледаше свирепо към Ван Руутън. Въпреки това тя извади бурканче мед от нощното шкафче, положи нежно индицеа по гръб върху леглото и изля мед върху дланта си.

Остави бурканчето и разтърка длани, като не сваляше очи от американеца. Хвана с лепкавите си ръце увисналия пенис на Джойдийп и бавно го завъртя напред-назад. Обърна се и престана да гледа детектива, когато взе члена на индиеца в устата си. Гърлото на Ван Руутън пресъхна.

Но ги накара да се чукат по всевъзможни начини и фотографира всичко. Няколко пъти ерекцията на Джойдийп спадаше, но магическият език на Тароко отново го включваше в играта. Тя изнасяше представлението си с мрачно спокойствие, понякога се държеше така, сякаш Ван Руутън го нямаше. Един-два пъти той почти се възбуди, но си наложи да се държи твърдо. Беше време да си разчисти сметките с китайката.

Четиридесет и пет минути по-късно им заповяда да престанат. Тя едва успяваше да контролира гнева си. Ледената принцеса не обичаше да я унижават. Е, много зле в такъв случай.

След като избърса уста с опакото на ръката си, Тароко хвърли една възглавница по Ван Руутън. Той я отклони и каза:

— Палаво момиче. — После посочи снимките, които бе закачил на гардероба. — Когато тези снимчици тръгнат по света, ти ще станеш много известно момиче. Телефонът ти няма да престава да звъни. Ако някой иска да разбере дали наистина си толкова добра, колкото на снимките, накарай го да ми се обади. Ще ти дам страхотна препоръка.

Очите ѝ блеснаха иззад сълзите и тя извика:

— Ти и баща ти. И двамата сте болни. Когато Пао научи какво си ми сторил, ще ти се иска никога да не си се раждал.

Ван Руутън се усмихна.

— Знам всичко за връзката на баща ми с Пао. Стара новина, моето момиченце. Ние със стареца никога не говорим за това 'щото просто не си говорим. Така ни харесва и на двамата.

— Нищо не знаеш, по дяволите! — възрази тя. — Как си мислиш, че Пао е успял да обвърже баща ти?

— С пари. По същия начин, по който е обвързал и теб.

— О, така ли? Добре, мисля, че е време да научиш истината за Нелсън Бърлин. Знаеше ли, че е изнасилил и убил сестра си?

Той поклати глава и не повярва на нито една дума от това, което чу.

— Лъжеш — извика.

— Така ли? И как си представяш, че един китаец може да контролира такъв важен американски бизнесмен? Това си е твой проблем, господин Ван Руутън. Никога не искаш да повярваш в неприятните истини.

Тароко му разказа за връзката на баща му и Лин Пао. Детективът слушаше тихо и когато тя свърши, той каза:

— Знаех, че моят старец е правил доста мръсотии в живота си, но никога не съм смятал, че е стигнал толкова далеч.

Тя се усмихна лукаво и победоносно.

— Има много неща, които не знаеш. Полицията може би те следи, знаеш ли това? Мислиш се за толкова умен, за толкова желан от жените, за толкова специален. Е, не си такъв. Правиш грешки. Пилееш пари, обиждаш хората, пиеш твърде много, говориш твърде много. Лин Пао следи колко грешки ще направиш и ако реши, че полицията е твърде близо до теб, тогава...

Тя прекара показалец по гърлото си.

Ван Руутън леко се олюля, но световъртежът му мина бързо. Усещаше пулса в гърлото си. Ръцете му трепереха, затова ги скри зад гърба си. После затвори очи, пое си дълбоко дъх и отново си отвори очите. Пак беше спокоен. Готов да се захване за работа.

Докато Тароко и Джойдийп го наблюдаваха, той сложи фотоапарата на нощното шкафче заедно с купчината снимки, после извади пистолета от колана си. Вдигна възглавницата от пода и притисна дулото о нея. Тароко впери пронизващия си поглед в него за секунда и едва не припадна.

— Няма да посмееш — каза тя. — Не и с мен.

Ван Руутън стреля два пъти в главата на Джойдийп. После коленичи на леглото, приближи се бавно до хленчещата Тароко, тъпчейки дългата ѝ коса. Разплака се, притисна възглавницата в гърдите ѝ и натисна спусъка три пъти.

---

[1] Игра на думи: от joy — радост и deer — дълбок, потаен. — Б.пр. ↑

21.

Ню Йорк

Малко преди да се съмне Ди Палма излезе от спалнята си и влезе в малка стаичка в края на коридора. През прозореца се виждаше как слънцето се издига над Бруклинския мост. Март беше към края си. От една седмица беше пролет, но замръзналият сняг още стоеше по первазите, а студеният вятър виеше по улиците отдолу.

Той включи осветлението и примигна от внезапната промяна. Стените бяха отрупани с великолепна колекция от самурайски мечове — дайто, дълги мечове; вакизаши, средно дълги мечове; тантос, къси мечове. В малки кутии или в стъклени витрини бяха изложени японски щитове, яки, лъкове и украсени дръжки на мечове и ками. Ди Палма дойде тук, за да остане сам и да помисли.

Беше си възвърнал силата, беше се научил да използва лявата си ръка чрез кендо. Мечът се сливаше с него. Имаше талант за кендо и ескрима, но не се задоволи само със съвършената си техника. Изучи историята на самурайския меч и историята на хората, които го бяха изковали, както и на онези, които се бяха били с него.

Колекционираше мечове и пътуваше до Япония да изследва оръжия. Написа книга за японските мечове и за изработката им. Така се утвърди като американски авторитет по темата. Американските антиквари, частните колекционери и даже някои японци търсеха мнението му за автентичността на мечовете. Ди Палма бе поканен да говори в колежи, пред бизнесмени и други групи, интересуващи се от японската култура. Някои го наричаха експерт по мечовете, а това му напомни предупреждението на баща му. „Когато станеш експерт — казваше старецът, — преставаш да мислиш.“

Ди Палма потрепери в малката стаичка и вдигна яката на халата си. Разбираше защо е погълнат изцяло от мечовете и другите оръжия. Беше прекарал живота си в борба срещу измамата и предателството; беше му трудно да е открит пред хората. Подозренията му към света като цяло превърнаха полицейската работа в логичен избор на

професия. Бойните изкуства бяха просто допълнителен метод за самозащита.

Но с времето бойните изкуства го научиха на много неща, не само да се бие добре. Той разбра значението на традицията, колко е важно продължаването на историята и културата, нещо, което баща му смяташе, че трябва да направят със семейното сицилианско наследство. Чрез изучаването на кендо и самурайските мечове започна да разбира, че миналото пази ценностите си за настоящето. Бойните изкуства го научиха колко важно е да търси и да открива, да използва изкуството и мисълта на всички времена.

От прозореца на стаичката видя полицейски катер, който бавно обикаляше празното нюйоркско пристанище. От другата страна на пристанището южният край на Манхатън си оставаше тъмен и полускрит от мъглата. Ди Палма се усмихна. Незабелязана от полицаите на борда на катера, една чайка кацна на щирборда, сви се и се повози безплатно.

Ди Палма се отдалечи от прозореца и пипна меча отдясно. Любимото им оръжие с Тод бе изковано преди повече от триста години през японския шинто, периода на новите мечове. Точно този меч заблуждаваше окото. За нетренирания поглед той можеше да мине за ефикасно оръжие. Но той бе предназначен повече за козметични цели, а не за битка.

Ковачът бе гравирал цветя и птици върху острието, а не санскритските думи за смелост и вяръност до смърт. Дайто бе повече атрактивен, отколкото полезен. Външният му вид лъжеше.

Същото можеше да се каже и за Ван Руутън. Напоследък Ди Палма твърде често мислеше за него, за него и за изчезналата Тароко. Акулските очи го бе повикал, защото бе длъжник на Жан, или поне така твърдеше. Той искаше да унищожи баща си — ето как Ди Палма се озова във Филипините и там едва не го очистиха. В Ню Йорк имаше време за размисли. Започна да си задава някои въпроси относно истинските намерения на бившия си колега. Дали Акулските очи не играеше някаква игричка с него? Нима Ди Палма не беше използван, за да отвлече вниманието от изпарилата се вдън земя Тароко?

Акулските очи беше по-хлъзгав от намазана с масло змиорка. Този тип много си падаше да контролира другите и обичаше интригите. За него целият свят представляваше открита сцена, а той

беше звездата. Ако Тароко го беше направила на глупак, тя си бе навлякла куп неприятности. Ван Руутън беше чувствителен като зеница. Нападнеш ли го, веднага се обръща срещу теб.

В последните дни от съвместната им работа Ди Палма търсеше доказателства, за да го обвини в това, че предава информация на китайската мафия. Отговорът на Ван Руутън бе опит за покушение срещу него. Той предупреди наркодилърите от долния край на Ийст Сайд, че Ди Палма възнамерява да се срещне с информатор на тяхна територия.

Шофирайки полицейска кола без отличителни знаци, Франк пристигна в Ийст Сайд в един късен октомврийски следобед. Паркира пред изоставен жилищен блок, излезе на тротоара и тъкмо щеше да затвори вратата на колата, когато косата му настръхна, защото почувства опасността. Кендо бе изострило инстинктите му и той беше много бърз. Скочи от колата и след по-малко от секунда от близкия покрив полетя стар хладилник, удари колата и я разби.

След няколко дни разпитване тук и там и даване на подкупи където трябва, той намери човек, който можеше да свърже Ван Руутън с хората, пуснали хладилника от покрива. Този човек беше чернокож наркоман и крадец на дребно, който сам се наричаше Капитан чудо. Според него неуспелите убийци били пуерториканци, които контролирали търговията с хероин по авеню А. Ван Руутън бил много близък с тази банда. За нещастие Капитан чудо не беше герой. Той отказа да повтори твърдението си пред съда или пред окръжния прокурор. Опитът за покушение остана ненаказан.

Колегите го възпряха да не набие Ван Руутън. Ди Палма се закле да го прогони от полицията. За Ван Руутън този инцидент се оказа малко опасен. Всички в управлението уважаваха колегата му. Много ченгета бяха склонни да приемат думите му, че той е мръсник.

Назначиха му друг партньор, ход, който нямаше нужда от коментар. Обиденият Ван Руутън обеща да си върне. И удържа на думата си.

Жан се подготвяше да снима романтична комедия на Уолстрийт и уговори кмета да се появи в една епизодична роля. След като прочел за намеренията на кмета да украси синия екран, Грегъри се представил на Жан и заявил, че е технически съветник, изпратен от полицията. Ако Ди Палма беше там, щеше да й каже, че Ван Руутън лъже. Но той

намираше правенето на филми за отегчителна работа и никога не посещаваше жена си по време на работа. За него процесът на правене на филми не бе по-вълнуващ от това да гледа как се чифтосват две мухи.

Жан бе подвластна на страстите си. Чувствата ѝ надделяваха над разума. Ван Руутън, с хищен инстинкт към жертвите си, извлече всичко от слабостта ѝ. По-късно, когато тя научи причината, поради която той е започнал връзката си с нея, му вдигна страшен скандал. Счупи огледало за две хиляди долара, хвърли от терасата портфейла и значката му и накрая го заплаши, че ще го убие.

Никой мъж не беше я използвал толкова гадно. И кого можеше да обвинява? Тя сама пхна ръка в огъня. Изгори се лошо, но изгори и Франк. Заслужаваше си да страда, но той изобщо не го заслужаваше.

Жан бе най-жизнена, когато се подчиняваше на страстите си, но това бе и най-голямото ѝ робство и тя го знаеше. Проблемът беше там, че тя не можеше да се контролира. Пожелаваше каквото види, особено ако това бе чувствен предизвикателен мъж. Фактът, че такива мъже винаги я караха да страда, бе ирония на съдбата, а не загуба за нея.

— Страдам от илюзията, че знам какво искам — каза тя на Франк.

И двамата знаеха защо той не я е напуснал досега. Страхуваше се, че без Жан вече няма да е способен да обича.

Застанал пред красивия дайто, Ди Палма прокара пръсти по дръжката, покрита с акулска кожа. Тъкмо щеше да извади меча от ножницата, когато чу гласа на Жан:

— Знаех си, че ще те намеря тук.

Погледна през рамо. Тя стоеше на вратата, скръстила ръце. Беше облечена с червена фланелена нощница, топли чехли, а лицето ѝ беше подпухнало от съня. Той разпери ръце, тя приближи до него и отпусна глава на рамото му.

— Стомахът ти още ли е зле? — попита я той.

— По-добре е. Най-накрая успях да заспя.

— Когато излязох, ти спеше като новородена. Аз ли те събудих?

— Не. Ти се движеше с грацията на газела или на литнала птица, както предпочиташ. Не съм чула кога си излязъл.

Ди Палма я погали по косата.

— И защо си станала?

— Липсваше ми. В това голямо легло е студено, когато няма кой да те стопли. Пък и си помислих, че може би се тревожиш за нещо. Дойдох да те успокоя.

— Нали го направи преди това.

Тя нежно го ухапа по гърдите.

— В живота има и други неща, освен секса, макар че точно сега не мога да се сетя какви са.

Те се държаха в прегръдките си, повече от минута не продумаха, а после Жан попита:

— Притесняваш се за Бърлин?

Той поклати глава.

— Не. Смятам, че той знае за дискетата. Хората на Лин Пао в Манила сигурно са му казали. Информацията изглежда добра, но не мога да я използвам, преди да потвърдя някои неща и да я покажа на адвокати. Ще искат железни доказателства, особено за това, че Бърлин е изнасилил сестра си и после я е убил. — Въздъхна. — Смятам, че доста ще ме изтормозят за това. След като предам доклада си, те ще отидат при Бърлин, за да чуят и неговата версия. Все пак той е главен акционер в мрежата. Така че не се надявам скоро да направим удара. Ще минат поне две седмици. Кое то за нещастие дава време на Бърлин да направи своя ход.

— Ами твоят екип за разследвания? Те не се ли натъкнаха на нещо?

— Още не. Но съм ги накарал да работят само върху това. Оставили са всичко друго и са концентрирали усилията си върху Бърлин и Лин Пао. Ровят се и в убийството на Рода Бърлин, и в екзекуцията на годеника ѝ. Опитват се да измъкнат нещо от Министерството на отбраната и от китайското правителство.

Ди Палма я целуна по косата.

— Чарлз Суи разказал на Тод, че е замесено и правителството на Чанг Кай-ши. В наши дни това означава Тайван, но се съмнявам, че ще ги убедят да сътрудничат. Защо трябва да си признават, че преди четиридесет години прикрили убиец и изнасилвач, че са го освободили, защото той можел да спечели пари за Триадата?

Жан зарови лице в гърдите му и пхна ръце в джобовете на халата му.

— Научи ли нещо повече за смъртта на Чарли Змията? Чарли Змията. Откъде ги измислят тези имена?

— Бари Оменс ми каза, че мъртвият господин Змия бил аутопсиран. Каза също, че тенисистът е изчезнал.

— Някой си Рафаел?

— Да-а. Очевидно той се е появил на урока, после е изчезнал веднага след началото на бурята. След като светкавицата е превърнала бунгалото в микровълнова фурна.

Тя вдигна очи към него.

— Веднага след като Тод и Чарли Змията са се срещнали. Успя ли да говориш с Тод за смъртта на Чарли Змията?

Ди Палма поклати глава.

— Не. Момчето е доста изтощено. Вчера спа цял ден и още не е излизало от стаята си. Бенджи стои край него като някое проклето куче пазач.

Жан потрепери.

— Може би онова нещо се е върнало.

— Айки-рио?

Тя кимна.

— Може би. Мисля, че заради това е уморен. Това нещо извлича много енергия от него. Няма да каже нищо за това, пък и кой може да го обвини. Да кажем, че е възможно Тод да има нещо общо със светкавицата. Той е отишъл да се види с Чарли Змията и да научи нещо за сестрата на Бърлин. Най-напред не разбрах как Тод и Бенджи са успели да се промъкнат покрай охраната на Змията. После се сетих за Рафаел Амандо, тенисиста. Чарли Змията се е изпекъл рано сутринта, когато е трябвало да има урок по тенис. Така че момчетата са влезли при Змията заедно с Амандо. Това е единственият възможен начин.

— Казаха ми, че са били в къщата на Суи. Някак си са го накарали да признае, че Бърлин е изнасил и убил собствената си сестра. Очевидно Пао и правителството на Чанг са покрили всичко. След като ми разказаха това, Тод и Бенджи нямаха настроение да продължават разговора.

— Защо Чарли Змията ще признава нещо такова?

Ди Палма поклати глава.

— Не знам. Всъщност знам. Тод го е принудил. По един или друг начин, но го е принудил.

— Ами Джоан. Защо трябваше да умре?

— Според Тод това е карма. Тя му е била робиня преди четиристотин години. Нуждаела се само от едно дело, с което да изкупи греховете от предишните си животи. Като се е жертвала за хората в самолета, тя веднага се е съединила с боговете. Тод казва, че сега е свободна.

— Бедното момиче. Но ако не беше тя, самолетът щеше да падне в океана и ти щеше да умреш. Мисля, че това е истинската причина, поради която тя замина с теб за Манила. Тод не спомена за това, защото не искаше да се почувстваш виновен. Обикновено идваш в тази стая, когато си в настроение да размишляваш върху състоянието на Вселената. Сега какво те притеснява?

— Ван Руутън.

Тя потрепери в ръцете му. Ди Палма поклати глава.

— Мислех за онази китайска певица, с която той ходеше. Тя е изчезнала. Мисля, че той я е убил.

Жан го погледна.

— Грег се мисли за по-умен от всички ни — каза той. — Заради това толкова харесва китайците. Обожава ума им и мисли, че им е равен. А не е. По дяволите, никой не е, ако трябва да си говорим истината. Как можеш да превъзхождаш най-старата цивилизация на земята?

— Франк — прекъсна го тя, — даже да признае, че я е убил, той пак няма да отиде в затвора. Той е информатор и те имат нужда от него. Сам си ми разказвал за някакви престъпници, които избии много хора и не останали нито ден зад решетките, защото били важни свидетели срещу някакъв друг тип.

— Да, но пропускаш нещо. Грег се забавлява, като води с един на нула. В този момент му е достатъчно да знае, че се е измъкнал, след като е убил ключов играч в тази малка игричка. Той е нарушил правилата и сега е изпълнен с това неповторимо усещане за сила. По-късно сигурно ще иска да се похвали, но не сега. Сега му е достатъчно, че знае нещо, което ние не знаем.

— Кажи ми нещо — помоли то Жан. — Ако Грег е такова леке, защо никой не го е забелязал досега? Аз успях да го хвана само за две седмици.

— В този град полицейската работа е свързана с много политика. Трябва да угаждаш на най-различни групи. Кметската канцелария, губернаторската канцелария, чернокожи, гейове, латиноамериканци, евреи. От първия си ден едно нюйоркско ченге тръгва по въже и само Бог може да му помогне, ако се подхлъзне и падне. За да оцелееш, трябва да си умен, да имаш късмет, да имаш приятели по върховете. Ван Руутън оцеля толкова дълго, защото и трите неща работеха в негова полза. — Поклати глава. — Виждал съм хора, които си затварят очите за всичките мръсотии на този тип. Едната причина е, че той угажда на хората около себе си. Задържа ги върху въжето. Нещо друго — ченгетата не се предават един друг толкова лесно. Атакуват ни от всички страни, така че трябва да се поддържаме даже когато знаем, че другият полицай е черен като самия дявол. Ние срещу целия свят. Има ченгета, които никога няма да повярват, че Ван Руутън е направил нещо нередно. За тях той просто е бил подгонен от някакви розови комунистически либерали.

Жан кимна.

— Изглежда, че нашето момче Грег винаги си има кой да му се притече на помощ и да го спаси от кашите, които е забъркал.

— До сега. Искам да го изненадам с тази работа за Тароко и да видя реакцията му. Искам да разбере, че не се е измъкнал от това, че не е чак толкова умен, колкото си мисли.

— Преди да го срещна — каза Жан, — не знаех колко умения са необходими, за да можеш да лъжеш. Боже, ако умре утре, няма да пророня и сълза. Той е наранил много хора. Много хора. Между другото, какво прави Мартин Маки?

— Предполагам, че е добре. От няколко дни е във Флорида. Преди да се върне в Хонконг, ще мине през Ню Йорк. Говорихме няколко пъти по телефона, след като се върнах от Манила. Каза, че Анджела Рамос би била щастлива да разбере, че дискетата вече е в Америка.

— Анджела беше страхотно момиче. Лин Пао заслужава да умре само заради това, което й стори. Като стана дума за Лин Пао, защо момчетата се върнаха тук, а не продължиха за Тайван? Нямаха ли някакви сметки за уреждане с Черния генерал, както го наричат?

— Тод го нарича Киичи. Да-а, предполагам, че можеха да отидат до Тайван. Но щом са дошли тук, значи има някаква причина. Не знам

каква е, но има причина.

Жан го целуна по бузата.

— Стига сме говорили за сериозни неща. Знаеш ли какво ми се прави сега?

Ди Палма я хвана за гърдите.

— Значи ставаме двама.

— Грешаш, даго. Това ще почака до спалнята. Сега ми се танцува. Бавен, бавен танц.

— Тук? Няма музика.

— Живни малко, човече.

Тя взе ръката му, дръпна я около кръста си и се завъртя. Запя с ниския си, пресипнал глас любимата му песен. Гълъбите загукаха на перваза и зората пропълзя в стаята. Той я притегли до себе си. Затанцуваха.

22.

Тайпе, Тайван

Лин Пао и двама въоръжени пазачи излязоха от имението му в планината Йангминг по залез-слънце и тръгнаха към върха. Единият пазач носеше малка клетка с пеперуди. Пао държеше синя ваза с бели орхидеи и сливови цветове.

Тримата мъже наближиха билото и спряха пред бамбукова горичка, оградила самотен бор. Всички дървета бяха посадени наскоро в памет на Тароко, чийто прах бе погребан в корените на бора.

Черният генерал махна с ръка, а пазачът с пеперудите пристъпи напред и остави клетката под бора. После, без заповед, двамата пазачи се отдръпнаха на известно разстояние надолу по хълма и оставиха Пао сам. Секунди по-късно той сложи вазата върху клетката и наведе глава, отдавайки безмълвната си почит.

Белите орхидеи бяха любимите цветя на Тароко. Тя беше и специалист по пеперудите, нещо неочаквано за една малка проститутка, каквато бе, преди да се срещнат с Пао. Беше родена в Сън Муун Лейк, където баща ѝ притежаваше забележителна колекция от пеперуди. Той бе подслонил стотици видове от тези насекоми в огромни клетки. Пао наричаше Тароко „Пеперудата“.

Те бяха любовници, после приятели, които си прощаваха всичко. Приятели, които си имаха и други любовници, но понякога спяха заедно, за да не са сами. Тя не заслужаваше да умре толкова позорно. След като застреля нея и младия индиец, Ван Руутън сложи двата трупа в огромен фризер и го изпрати на Лин Пао в Тайпе. Сложи вътре и неприлични фотографии на Тароко и индицеца. Съдържанието на фризера и фотографиите разплакаха Лин Пао за пръв път от много години насам.

Изпращането на трупа на Тароко бе варварски акт. Даже хладнокръвният и безчувствен Пао се сепна от него. Но Ван Руутън беше доста емоционален. Когато се разгневеше, той можеше да стане

злюбен. Беше затъпял от любов към Тароко и така Черният генерал можеше да го контролира.

Тя умря, защото американецът не можеше да живее, без да се наслаждава на властта си над другите. Убийството ѝ бе последният му опит да поведе с една точка пред Лин Пао, чието сърце не престана да скърби за Тароко. Но сега Черният генерал мразеше всичко, свързано с Ван Руутън.

За азиатците *три* беше най-свещеното число. Съществуваха трите свята на човека — тяло, ум и душа. Съществуваха трите небесни добродетели — вяра, надежда и милосърдие. Триадите бяха конструирани около триъгълника на небето, земята и човека.

За нещастие бедствията също се явяваха по тройки. Жестока смърт бе сполетяла Тароко и Чарлз Суи, двама души, които Пао обичаше много. Ако момчето Тод не умреше, третата гибел щеше да е на самия Пао. Синът на Ди Палма го бе заявил съвсем ясно, повтаряйки предсказанието на стария свещеник пред Айвън Хо в Ню Йорк.

Дали момчето беше дявол, или бе научило за свещеника и снежния леопард от някой слуга в дома на Пао, някой, който знаеше повече, отколкото трябваше да знае? Имената „Бенкай“ и „Киичи“ не означаваха нищо за Черния генерал. Разбираше само, че му остават едва девет дни, през които трябваше да унищожи момчето.

Коленичил пред бора, запали три пръчици джос и ги заби в земята. Пеперудите литнаха из клетката, а той наведе глава и тихо каза няколко будистки и таоистки молитви за душата на Тароко. В крайчеца на окото му се появи сълза.

По-рано ходи до Ма-Тзу, храм, посветен на Богинята на морето, и запали свещи за Тароко. Запали и свещи за душата на кръщелника си. Чарлз бе последната му връзка със Сон Суи. Малко хора бяха толкова безмилостни и жестоки като Лин Пао, но дори той не можеше да превъзмогне скръбта. Чарлз и Тароко щяха да му липсват много.

Чарлз бе убит от момчето на Ди Палма, нещо, което научи няколко часа след нещастиято. Официално кръщелникът на Пао бе загинал в пожара, причинен от светкавицата. Полицията, която не забелязала нищо подозрително, решила, че смъртта е нещастен случай. Божие дело, така казали. Но изключително подозрителният Пао знаеше, че тенисистът Рафаел Амандо е бил по това време с Чарлз.

Можеше само да се чуди как това Божие дело не се е стоварило и върху него.

Частното разследване на Пао бързо даде резултат. Амандо и телохранителят му Фелипе бяха убедени да споделят информацията, която бяха скрили от полицията. Фелипе не бе придружил Амандо до имението на Чарлз; бил оставен в безсъзнание в гаража. Две момчета взели колата. Пао веднага се досети, че момчетата са синът на Ди Палма и Бенджи Лок Нейн. После тенисистът призна, че същите момчета го принудили да ги заведе при Чарлз. Притиснат да сподели още подробности, накрая заяви, че по-малкото момче убило Чарлз с ракета за тенис. Ракетата на Амандо.

Преди смъртта си Чарлз бил принуден да разкрие истината за миналото на Нелсън Бърлин. Тайната на американския бизнесмен вече бе известна на доста хора.

Пао освободи Фелипе от всякаква отговорност за убийството на Чарлз. Но не бе толкова великодушен към Рафаел Амандо. Тенисистът не беше участвал в кръвопролитията, но бе завел убиеца при Чарлз. И трябваше да плати за това.

Пао заповяда той да изчезне, заповед, която вече беше изпълнена. Никой вече нямаше да види Амандо, нито жив, нито мъртъв. Жена му също щеше да бъде наказана, но не веднага. Черният генерал щеше да се разправи с нея след две-три години, когато тя най-малко щеше да го очаква, когато тя и всички останали щяха да са повярвали, че тази история е забравена.

Що се отнася до Айвън Хо, победен от момчето на Ди Палма, смъртта на Тод бе последната му възможност да се откупи. Нека работи с „Осемте ножа от Севера“ и да унищожи момчето на Ди Палма колкото може по-скоро. Да убие и Бенджи, защото той бе съюзник на Тод и заедно с него работеше срещу Лин Пао. Майната им на „Нефритовите орли“. Нека убият само водача им и демоничния младеж, на когото той служеше.

Междувременно се появи и проблемът с това как да намери друг начин за придвижване на парите си до Филипините и от там в азиатския бизнес на Нелсън Бърлин. Информацията, свързваща Пао с Бърлин, сега беше в ръцете на Франк ди Палма. Досега той не беше я използвал, но това бе само въпрос на време. Франк имаше отлична репутация на репортер следовател.

След четири дни Нелсън Бърлин щеше да пристигне в Тайван. Не можа да откаже. В телефонния им разговор Пао не обърна внимание на протестите му, че бил твърде зает, за да пътува. Заповяда на американеца да дойде в Тайван, защото имаше да отговаря на много въпроси. Синът му, изключително безразсъден и неуправляем, глупаво бе прелъстил съпругата на Ди Палма. Самият Бърлин допълнил глупостта му, като заповядал да подслушват телефоните ѝ и така дал на репортера допълнителна причина да се рови в работите на Триадата.

В резултат на това филипинската банкова комбинация, служила добре на Пао толкова много години, вече не беше практична. Полицейският инспектор Мартин Маки кроеше заговори и щеше да създава неприятности, но именно Грегъри ван Руутън бе подредил нещата така, че Ди Палма да остане ключов играч. Бърлин трябваше да изкупи грешките на сина си, като осигури на Пао нов начин за безопасно движение на парите му из Далечния изток.

Най-неприятен за Бърлин бе фактът, че Франк ди Палма знае истината за смъртта на сестра му.

— Как е разбрал? — попита.

Пао му разказа обстоятелствата около смъртта на Чарлз.

— Бележките на Ди Палма показват, че е разбрал за това от сина ти. Следващия път, когато си поговорите с Грегъри, трябва да го попиташ откъде е получил тази информация. Ако приемем, че ще иска да разговаря с теб.

Той подозираше, че Тароко е информирала Ван Руутън. Но защо да го споменава пред Бърлин? Синът му беше проблемът.

— Моите адвокати здравата ще поизпотят Ди Палма — поясни американецът. — Със сигурност можем да му създадем някои правни затруднения що се отнася до прането на парите. Но Грегъри е друга работа. С него не мога да се разбера. Решен е да ме унищожи.

— Нека да се грижим за себе си, преди съдбата да се е стоварила върху нас — каза Пао.

— По дяволите Грегъри. Много ще съм доволен, ако съдбата се стовари върху него и попречи на това малко лайно да си отваря повече устата.

— Кармата и сенките следват човека навсякъде — отбеляза китаецът.

— Ди Палма направил ли е опит да се свърже с някого от тайванското правителство заради историята с Рода?

— Доколкото знам, не.

Пао обясни, че това е още една причина Бърлин да отиде в Тайван. Можеше да говори с онези старци от КМТ, които са прикрили убийството на сестра му. Някои от тях бяха още живи и получаваха добри пари от хероиновите сделки на Пао. Тези сенки от отминали времена можеха да уверят Бърлин, че тайната му е заровена дълбоко в старите документи, които никога нямаше да видят бял свят.

Междувременно около хонконгската конференция възникваха усложнения. Някои от съперниците му бяха размислили и не бяха сигурни дали ще присъстват на срещата след девет дни. Негативният ефект от ареста на Ван Руутън не беше тайна за подземния свят.

Те виждаха, че хората на Пао в Америка прекратяват дейността си и даже се крият, за да избегнат ареста. Разбраха за конфискуваните наркотици и пари. Знаеха, че някои от редовните клиенти на Черния генерал са потърсили други източници за покупка на хероин. За всеки случай, казваха клиентите. И защо той се обърна срещу „Нефритовите орли“, срещу малките си тигърчета?

Някои от съперниците на Пао открито се питаха дали той е достатъчно силен, за да защитава своите интереси. Защо да правят компромиси с човек, чиято звезда може би залязва? Не е ли по-разумно да изчакат още малко, а после, когато той няма да може да се съпротивлява, да му отнемат империята?

Сега Пао се нуждаеше от тази среща повече от всякога. Това беше възможност да покаже, че все още е силен и убедителен, че притежава силата на тялото и духа, нужни му да защити положението си. Срещата трябваше да се проведе по план и той да я ръководи. Империята му в Златната планина щеше да бъде спасена чрез убийството на Ван Руутън. Самият Пао щеше да бъде спасен чрез убийството на момчето на Ди Палма.

Той обърна гръб на бамбуковата горичка и се спусна по хълма. Долу в имението се виждаха светлините в главния павилион и в съседните дворове. Чу как тигрите реват и нетърпеливо очакват вечерята си.

Една бяла орхидея в ръката му напомни как по здрач излизаха тук, разхождаха се и си говореха с Тароко, без охрана, само двамата

със своите спомени и въпросите за бъдещето. Тя започна живота си като проститутка и се превърна във велика изпълнителка, спечелила сърцата на милиони, включително и неговото. Ван Руутън бе откраднал повече от милион долара от парите на Пао, но като уби Тароко, открадна много повече. Много повече.

Ван Руутън. Синът на Ди Палма. Мартин Маки. Всички те трябваше да умрат възможно най-скоро. Англичанинът трябваше да умре, защото Пао обеща да го убие, а един водач на Триада трябва да държи на думата си.

За да отмъсти за Тароко и Чарлз, трябваше да унищожи и някой друг. Някой, който според него имаше значение както за Ван Руутън, така и за Ди Палма, чийто син уби кръщелника на Пао. Този някой бе съпругата на репортера. Отмъщението на Черния генерал винаги изискваше кърваво жертвоприношение на жена.

Той спря на склона и погледна към бамбуковата горичка, където бе погребана Тароко. Секунди по-късно заповяда на пазачите да тръгнат пред него към имението. Не искаше да забележат сълзите му.

23.

Манхатън

Железните правила в бизнеса на Нелсън Бърлин родиха един виц за него.

Дяволът му предложил да си избере някаква сделка за колкото пари си иска. Всички пари щели да бъдат без данъци. Няма да има и никакви правителствени ограничения.

— Но в замяна на това — казал дяволът, — искам безсмъртната ти душа.

Бърлин помислил няколко секунди и попитал:

— Каква е уловката?

В реалния живот оцеляването му зависеше от това да бъде още по-коравосърдечен отколкото във вица. Бе изпаднал в криза заради злобата на сина си. Очакваха го неприятни криминални обвинения. Не можеше да си представи нещо по-лошо от това, историята с Рода да бъде отпечатана по всички жълти вестници. По-добре тиха смърт пред публичен позор.

Бе невъзможно да постигне споразумение с Грегъри. И двамата бяха непримирими и упорити. Във всеки случай Бърлин не харесваше хитрините и измамите. Беше стигнал до върха със сила и решителност. За да реши проблема със сина си, трябваше да тръгне с главата напред. Да се хвърли в битката и да направи всичко възможно, за да я спечели.

Влиянието му в телевизионната мрежа щеше да забави или даже да спре материалите на Ди Палма от разследванията му. Адвокатите можеха да създадат достатъчно правни затруднения. Беше уверен, че няма да се даде разрешение на Ди Палма да излъчи репортаж за него и Пао.

Грегъри беше друга работа. Сега той си разкриваше душата пред Министерството на правосъдието, една организация, която Бърлин контролираше по-трудно. Ако синът му го свържеше с Лин Пао, това можеше да предизвика криминално разследване, доста неприятно за Бърлин. Шерифът Чакон, който получаваше добри пари, за да го

информира, му каза, че доказателствата на Грегъри се ограничават само до куриерската му дейност и до връзките на Пао с хероиновите банди на чернокожите. Името на Бърлин не се споменавало. Нищо не се споменавало и за убийството на Рода.

Колко знаеше Грегъри за убийството на Рода? Може би очакваше доказателство от Ди Палма, с когото определено бе сключил някаква сделка. Може би нарочно си играеше с баща си, за да му причини страдание, карайки го постоянно да се страхува да не излезе някаква информация за Рода. От това момче можеше да се очаква всичко.

Веднага след разговора си с Лин Пао той повика шефа на охраната си Дейв Стам в офиса си в центъра „Рокфелер“, от чиито прозорци се виждаха гранитни басейни, фонтани и изложби на сезонни цветя край Ченъл Гардънс. Трите му секретарки бяха инструктирани да задържат всички обаждания. Двамата мъже беседваха почти цял час.

Когато свършиха, Бърлин каза:

— Това е единственото решение. Накарай Чакон да го свърши. Нека онзи мазник се потруди заради парите, които му плащам. За мен няма друг начин.

— Адски е рисковано — поколеба се Стам.

Той бе минал петдесетте, як мъж с плоско лице и сива перука. Той не обичаше да работи без план. А това, което току-що чу, бе твърде импулсивно и опасно, за да може да се нарече план. Но той получаваше по четвърт милион годишно плюс премиите, за да прави каквото му наредят. Досега не бяха му нареждали да прави нещо, от което да не може да заспи нощем.

— Да-а, рисковано е — повтори. — Но кой знае. Може и да стане. Разбирам, че не си обсъдил това с китайския си приятел.

— Мамка му на този кучи син. Аз ще решавам какво е най-добре за мен.

— Но ще отидеш в Тайван? — попита Стам.

— След това. Ще отида, когато цялата тая работа приключи. Нека първо да си разчистим пътя.

— Човек трябва да си върши работата. Не мислиш ли, че Пао си има свой план?

— Знам, че има. Проклети китайци. Никога не ти казват всичко. Може да са запланували да нахълтат в стаята ти, но няма да разбереш,

докато не се събудиш и не откриеш, че дюшекът е изчезнал, а задникът ти лежи на голия под.

— Чакон е алчен. Копелето може да поиска много пари за тая работа.

— Дай му ги. Но ако се превърне в проблем, това е в твоя отдел.

— Кога искаш да започнем.

— Веднага.

Стам имаше доста съмнения. Чудеше се дали да ги изкаже, просто да е предупредил, ако работата се обърка. Но Бърлин го изпревари:

— Искam това да стане.

Шефът на охраната сви рамене.

— Започвам подготовката веднага. Разбираш ли какво правиш?

— Казах, че искам да стане.

Мартин Маки стоеше до прозореца в миниатюрния апартамент на Джордж Аарон и гледаше към десететажната опера „Метрополитън“.

Застанал зад него, Джордж го целуна по врата и посочи с пръст. Каза, че от главната фасада на операта се виждат два божествени стенописа на Марк Шагал. Но не и тази сутрин, допълни. В слънчеви сутрини като тази дърпаха завесите, за да предпазят стенописите.

Беше почти обед. В два часа Маки трябваше да се срещне с Ди Палма в кабинета му в телевизионната мрежа на Западна петдесет и седма улица. Трябваше да обсъдят някои неща: дискетата, смъртта на Чарлз Суи, как Нелсън Бърлин е убил скъпата си сестричка и убеждението на Ди Палма, че Ван Руутън крие нещо. Телевизионното студио беше наблизко и на него му оставаха близо два часа, за да си поиграе с младия Джордж. И наистина щеше да си поиграе. Маки бе разгонен и готов за малката им играчка.

С Джордж се запознаха тази сутрин в Маями, на опашката пред терминала на „Американ Еърлайнс“. Джордж, слаб, рус мъж, около двадесет и пет годишен, обичаше клюките и празните приказки. Знаеше някои ужасяващи и деликатни подробности за сексуалния живот на рокзвездите, професионалните атлети и политиците. Като

много други, които твърдяха, че не се интересуват от клюки, Маки не можа да устои.

Джордж се представи като фотограф и автор на песни. Връщаше се в Ню Йорк след кратко посещение при чичо си в Кей Уест. Маки реши, че той е един малък педал, прекарал мръсен уикенд във Флорида заедно с някой чичко паричко. Англичанинът нямаше нищо против платения секс. С годините той все по-често прибягваше до него, макар да не искаше да си го признае.

Джордж беше привлекателен и забавен. Малко нахален от време на време, което бе нормално да се очаква от един американец. Това, че бе толкова нахакан, някак си засилваше привлекателността му. А имаше и прекрасен задник.

Само минути след като си поговориха пред терминала и двамата разбраха, че са гейове. И пътуваха в една посока, разбира се. Джордж имаше характерната за американците особеност да се доверява на абсолютно непознати. Маки прие ролята на отегчен бизнесмен, отишъл до Флорида да провери някои свои инвестиции. За да запази доверието на Джордж, трябваше да си послужи с малка измама. Гейовете имаха основателни причини да не харесват полицаите. Освен това американецът бе толкова омаян от английския акцент на Маки, че не се нуждаеше от никакви други биографични данни.

В самолета седнаха един до друг и прекараха времето си във въздуха в разказване на цинични вицове и в приятен разговор. Преди да се приземят на нюйоркското летище „Ла Гуардия“ Джордж изрече една груба скоропоговорка за момиче на име Алис от Далас, което никога не пипала фалос. Маки на свой ред разказа истинската история за един банкер от Хонконг, който бил гей и наказал неверния си любовник, като залепил пениса му за вътрешната страна на бедрото.

Успя да впечатли Джордж и със снимките на къщата си в Кей Бискейн, на двата си ресторанта, цветарския магазин и парцела си край плажа. Младежът дълго оглежда снимките, примигва с дългите си мигли и се усмихна свенливо. Беше повярвал, че е попаднал в скута на друг чичко паричко. Любов и пари. Най-великите източници за радост на човека.

На летище „Ла Гуардия“ взеха такси към града, а бърбренето им прерасна в сексуално напрежение. Когато Джордж го покани на кафе в

апартамента си, и двамата знаеха какво ги чака. Маки, както се казва, извади късмет.

В Кей Бискейн той не мислеше за секс. Работеше упорито и подготвяше дома си за скорошното си постоянно преместване там, като в същото време си отваряше очите за главорезите на Лин Пао. За щастие там имаше кой да му помогне. Поддържаше отлични връзки с местната полиция, щедро подпомагаше благотворителните им вечери. Полицаяте от Флорида, които посещаваха Хонконг, го познаваха като отличен домакин и екскурзовод.

Когато им каза, че има проблеми с някои китайски наркотрафиканти, американците го разбраха. Изявиха желание да го охраняват, докато е в Кей Бискейн. Докато той е в Хонконг, щяха да наглеждат дома и прислугата му, хаитянско семейство, които били университетски професори в родната си страна, преди да емигрират нелегално за Америка.

С тази защита Маки даже нямаше нужда от пистолет и вероятно бе единственият човек без оръжие във Флорида. Щатските закони за притежаване на оръжие граничеха с лудостта. Да си купиш пистолет там ти излизаше по-лесно и по-евтино от пакетче дъвки. Ди Палма щеше да му бъде домакин в Ню Йорк, а това щеше да държи на разстояние горилите на Лин Пао.

В тесния апартамент на Джордж Маки наблюдаваше как младежът слага на котлона чайник с вода, как пуска газта и сипва нескафе в две чаши. При вида на красивия Джордж той ставаше все по-похотлив. Но не бе чак толкова ентузиасиран от жилището на младежа.

Апартаментът се състоеше от две миниатюрни стаички, обзаведени спартански. Джордж призна, че е взел някои мебели от улицата. Очевидно много нюйоркчани обзавеждаха домовете си по този начин. На Маки това му се стори направо ужасяващо.

Единият ъгъл на дневната служеше за кухничка. Тоалетната с размери на шкаф се намираше до хладилника и той се учуди как човек успява да не се изпикае в млякото. Прозорецът на спалнята, достатъчно тъмна, за да отглеждаш гъби, бе насочен към отдушника на сградата.

Стените на апартамента бяха покрити с черно-бели снимки, направени от Джордж. Той бе снимал изгреви, пропаднали хора от

улицата, изоставени кучета и грозните лица на много нюйоркчани. Пълен боклук. А малкият педал определено смяташе, че това е изкуство. Маки реши да се заеме с плътските удоволствия и да забрави за критиките.

Двамата си изпиха кафето, седнали един до друг върху дивана, застлан с мораво кадифе, чиито крака бяха неравни, а пружините му стърчаха през покривката. Краката им се докосваха, очите им се притваряха и Маки усети, че слабините му се затоплят в сладостно очакване. Още не можеше да повярва, че е извадил късмет да срещне едно толкова привлекателно момче. Край всеки млад гей се навърташе по някой стар гей, който се опитваше да се сближи с него.

Той беше в такава възраст, в която, ако нямаш пари, няма и любов. Парите при доставката, мили господине. Любовта беше на страната на младостта, а не на старите сестрички. Най-големият оптимист в света бе един деветдесетгодишен травестит, който все още си бръснеше краката.

Джордж нямаше да го таксува на час, макар че при дълга връзка той можеше да му излезе доста скъпичък. Маки обаче не възнамеряваше да живее с момчето. Щеше да бъде просто бум-бам, благодаря ви, мадам. Той бе самотен и възбуден. Чужденец в чужда земя. Искаше му се да полежи един час в прегръдките на това момче и да забрави за грижите и нещастията по света.

Остави си чашата, придърпа Джордж по-близо до себе си и го целуна нежно, вкусвайки захарта от кафето по устните му. Сърцето му заби по-бързо и целувката стана по-настойчива и изпълнена с желание. Джордж се отдръпна и се усмихна.

— Мисля, че трябва да уредим този спор.

И двамата се разсмяха. Младежът бе разказал на Маки един виц за двама пияни гейове в бара, които уредили спора си, като излезли навън и си разменили по няколко удара^[1].

Джордж се изправи, хвана Маки за ръка и го поведе към спалнята. Подът ѝ бе покрит със зелена мушама. Още една ексцентричност на Джордж, реши той, и незабавно забрави за нея.

Съблякоха се, целунаха се, после младежът нежно го отблъсна и прошепна:

— Най-напред трябва да си измия зъбите. Връщам се след секунда. Стой там.

Голият Маки седна на леглото и изтри крака в зелената мушама.
Доста странен килим. Странен народ бяха нюйоркчаните.

Чу стъпки, които приближаваха към спалнята, вдигна поглед и
видя на вратата двама китайци. И двамата бяха голи.

Единият държеше резачка.

---

[1] Игра на думи — blow на английски означава „удар“ и „духам“. — Б.пр. ↑

24.

Манхатън

Беше почти пладне, когато Ди Палма влезе в телефонната будка на кръстовището на Петдесет и седма улица и Девето авеню. Погледна през улицата към бялата правоъгълна административна сграда, където се помещаваше телевизионната компания. Беше гологлав, но с дебело палто. Пиеше кафе от пластмасова чаша. Чернокож куриер на велосипед го позна, усмихна му се и вдигна юмрук за поздрав. Той му отговори, като вдигна чашата си, и тогава телефонът иззвъня.

След второто позвъняване той вдигна слушалката.

— Грег?

— Приятно ми е да чуя, че си добре, Франк. Че дишаш, разхождаш се и всичко останало. Как мина пътуването?

— Да кажем, че не ми беше скучно.

— И аз така чух. Здравата се посмях, като прочетох за теб и за онова джудже. Веднъж чуках една огромна мадама. Искрах да видя как е. Мацката имаше повече косми от горила. Адвокатът ми ми каза, че си искал да се свържеш с мен. Какво има?

— Знам, че си убил Тароко.

Настъпи продължително мълчание. После Ван Руутън каза:

— Е, мамка му, човече, не знам дали да се самоубия, или да поиграя боулинг. Какво знаеш, Франк? Кажи ми какво знаеш?

— Ти си я убил.

— Така ли?

— Не мога да го докажа, но съм сигурен, че си я очистил. Дамата е изчезнала. През следващите пет месеца има ангажименти за 850 000 долара и никой не може да я открие.

— Знаеш ли какво си мисля, Франк? — попита Грегъри. — Мисля, че сигурно е заминала някъде, за да изкара компютърни курсове. Научиш ли се на това, мамка му, можеш да си намериш работа където си поискаш.

— Вие двамата с Ла Вон сте проиграли паричките на Лин Пао, но не това е причината да се разплачеш пред Министерството на правосъдието. Предполагам, че нещата просто са се объркали, след като си убил Тароко. В този момент вече не ти е пукало за нищо.

— Шибаният Ла Вон! Онази нощ и двамата се гипсирахме. От хотела изпратиха в апартамента ни четири кучки и двамата с него ги търкаляхме цяла нощ. Той направо се побърка при толкова бели мадами. За нищо не трябваше да го уговарям. Караше си направо по програмата.

— Той умря, защото се поведе по акъла ти — уточни Ди Палма.
— Ти го уби. Все едно че си му опрял пистолет в главата.

— Едно печелиш, друго губиш.

— Като говорим за загуби, сигурно си чул, че ФБР и ОБН са по петите ти. И си решил да ги изпревариш, и да се предадеш сам. Но преди това си решил да си разчистиш сметките с Тароко. Знаел си, че винаги можеш да станеш информатор и да сключиш сделка, която буквално ще ти даде възможност да се измъкнеш от обвинението в убийство.

— Франк, Франк, Франк. Отричам обвинението, отричам и този, който ми го отправя. Жена ти ме изостави и аз не я убих, нали?

Ди Палма стисна зъби.

— На теб изобщо не ти пукаше за Жан. С Тароко нещата бяха различни.

— Точно така, човече, точно така. Няма да записваме това разговорче, в никакъв случай, нали?

— Не. С какво може да ми помогне? Министерството на правосъдието се стреми да спипа Пао и ти можеш да сключиш всякаква сделка. Пет пари не дават за Тароко.

— Защо тогава повдигаш въпроса?

— Реалността никога не е била приоритет в живота ти. Ти живееш в своя малък свят, където дърпаш конците и ни разиграваш. Искам да разбереш, че този път не си се измъкнал. Надявам се, че когато Министерството на правосъдието научи за това, може би ще започнат да ти задават и по-неприятни въпроси.

В гласа на Ван Руутън се появи напрежение:

— Човече, не си играй повече с мен. Всичко съм пресметнал. Ще направя каквото трябва и до края на дните си ще живея в мир и

спокойствие. Може да ме изпратят в някоя от онези малки държавици, където националният флаг е хартиена кърпичка, завързана за дръжката на метла. Знаеш ли, че там си вариш месото двадесет и четири часа, после го даваш на кучето и накрая изяждаш кучето.

Ди Палма се усмихна злобно.

— Криеш ли информация от Министерството на правосъдието, Грег?

— За какво говориш, по дяволите?

— Знам как разсъждаваш. Чувстваш се добре, защото си мислиш, че знаеш нещо, което ние не знаем. Разхождаш се и си казваш: „Аз очистих Тароко и всички я търсят, но само Грегъри ван Руутън знае, че тя е мъртва“. Чувстваш се като върха на света.

Другият се изкикоти.

— Пропускаш нещо, мой човек. Лин Пао знае къде е тя. Повярвай ми, той знае.

— Да-а, добре де, той знае, че си я убил, сигурен съм. Когато казах, че укриваш информация, имах предвид това, че ти не си им разказал за убийството на Тароко. Да предположим, че те ще останат с впечатлението, че укриваш и нещо много важно, че не казваш всичко, което знаеш. Да предположим, че започнат да се съмняват в думите ти. И двамата знаем, че който търси Тароко, просто си губи времето. Ти знаеш, че е мъртва, аз знам, че е мъртва, Лин Пао знае, че е мъртва. Трябва да знае, нали? Исусе, точно така. Ти си я очистил, за да излезеш с една точка пред Пао. Кучи син! Точно заради това си го направил.

— Мамка ти, човече! Мамка ти!

Ди Палма се ухили.

— Наистина ще затънеш дълбоко, ако в Министерството на правосъдието започнат да се съмняват в думите ти. Нещо ми подсказва, че те много ще се ядосат, когато разберат, че през цялото време си знаел истината за Тароко и не си им казал. Представяш ли си какъв е животът във федералния затвор?

Грегъри се опита да бъде убедителен:

— Не можеш да ми навредиш, човече. Няма начин. Вече пресичам финала, а ти си още на старта. Аз съм шибан самолет, а ти си бос, тичаш по земята и се опитваш да ме докоснеш. Не можеш да ме докопаш, тъпанар такъв. Не можеш да ме докопаш.

Ди Палма отпи от кафето си. Секунди по-късно изрече:

— Мога да опитам. Мога да ти прецакам планчето. Кога възнамеряваш да разкриеш пред света малката си тайна? Няма значение. Аз ще разпространя новината вместо теб. Здравата ще ти припари. Някой те прецаква, докато ти се опитваш да прецакаш целия свят. Страхотно!

— Предупреждавам те, човече, не ми се бъркай в работите. Мамка ти, не ми се бъркай в работите.

— Или какво? Всичко свърши, глупако. Така или иначе за теб всичко е свършено. Ти си изпя песента, изпи си виното и дойде време да забият вилицата в теб, защото си свършен.

Ван Руутън възрази:

— Нищо не е свършено, докато не свърши. От тук все още мога да направя някои неща. Някои неща. Аз...

Ди Палма затвори. От дълго време насам се чувстваше малко по-добре.

25.

Китайският квартал, Манхатън

Айвън Хо слушаше нетърпеливо. Докато Ийп Вуу говореше, той стоеше облегнат на билиардната маса в сутерена на салона за масаж на Елизабет стрийт. Беше скръстил ръце на гърдите си, а изпъкналите му очи примигваха неспокойно. Дени Чан, широкоплещестият китаец, който го придружаваше през нощта, когато го пребиха в същата тази стая, стоеше отляво. Той беше облечен със същото зелено кожено яке. Физиономията му беше също толкова неприятна.

Дребният Вуу, със зализана коса и златни зъби, блеснали в полумрака, говореше бързо, почти несвързано. Хо беше неспокоен и не го биваше за слушател. Десният крак още го болеше, както и счупените ребра — наранявания, получени в същия този сутерен от приятелчето на Бенджи. Колкото по-скоро Вуу заговореше за основната им задача, толкова по-добре.

Когато той съобщи, че двете момчета са били проследени до клуба по кендо в Ийст Сайд, Хо кимна. Когато каза, че са изчезнали от клуба през задния вход и оттогава никой не ги е виждал, Хо започна да мига по-бързо. На челото му се появи бръчка и се задържа за известно време.

Когато Вуу свърши, той се ядоса.

— Онези типове, които са ги следили, са шибани идиоти. Оставят две хлапета да им се измъкнат изпод носа. Някой не се ли сети да ги проследи и вътре?

Дребосъкът сведе поглед.

— Ти каза да не влизаме вътре. Ти каза, че ако се приближим твърде много, Бенджи ще ни познае.

Хо удари с ръка по масата.

— По дяволите, не ми напомняй какво съм казал. Ще се радвам, когато отново ще мога да работя с „Нефритовите орли“. Направо ми се повдига, като работя с вас.

Погледна часовника си. Почти 9 часа вечерта. Да не знаеш къде са Тод и Бенджи бе все едно да си затворен в тъмна стая с две змии. Те стават още по-опасни, защото не ги виждаш. Възнамеряваше да нападне момчетата още тази вечер. Най-късно утре.

Знаеше къде ще отседнат. Знаеха го и тримата убийци от тайванското разузнаване, които сега го чакаха горе. Но докато не откриеше момчетата, не можеше да ги убие.

Докато другите двама в сутерена гледаха и мълчаха, Хо извади бутилчица от вътрешния джоб на самото си, разви капачката и отпи голяма глътка бренди. Затвори бутилчицата, пъхна я в джоба си и погледна към затворената врата. Искаше да убие момчето на Ди Палма със собствените си ръце, но беше доста уплашен. От поражението, претърпяно от ръцете на момчето, Хо бе с наранено коляно и счупени ребра. Но това не беше всичко. Това поражение пречупи увереността му, той изгуби уважението на Китайския квартал и започна да пие твърде много.

Черния генерал му даде втора възможност. Трета нямаше да има. Трябваше да се избави от Тод и Бенджи. Иначе тайванските убийци, „Осемте ножа от Севера“, щяха да занесат в Тайпе още една китайска глава.

Единственото решение бе да изпрати убийците в Бруклин Хайтс, където живееше Ди Палма, и да чака завръщането на момчетата. Рано или късно двете врабченца трябваше да се върнат в гнездото. Нека Хо действа решително, уверено и ще спечели.

На вратата се почука. Вуу отвори, очаквайки да види администраторката или бияча. Вместо това покрай него се втурна Тод с шинай в ръка. В кендо шинай заместваше истинския меч и позволяваше на бойците да атакуват с пълна сила. Но в ръцете на специалист той можеше да бъде смъртоносен, особено когато се използваше срещу човек без броня.

Тод изкрещя и нападна Айвън Хо и Дени Чан. Чан посегна към браунинга в колана си, пистолет, препоръчан от чернокожите наркопласьори, които бяха направо влюбени в него. Момчето обаче го удари по китката, челото и слепоочието. Шинай свистеше в ръцете му. Ударите на бамбука по костите прозвучаха като пистолетни изстрели. Чан падна назад, удари се в прашния бойлер и се строполи на земята. Повече не помръдна.

Изуменият Айвън Хо огледа стаята, пълна с членове на „Нефритовите орли“. Беше твърде уплашен, за да ги преброи, но прецени, че в сутерена има поне дузина момчета. Почти всички носеха пистолети. Той се обърна и погледна към Тод.

Тод погледна Бенджи и кимна.

Той излая някаква команда на кантонски и двама от „Нефритовите орли“, млади, слабички момчета с жестоки лица, се приближиха до масата и сложиха на нея един вързоп. Едното момче остави резачка до вързоп, увит в зелена мушама. Бенджи заповяда на Хо.

— Отвори го.

Когато той се поколеба, младежът го зашлеви по лицето и повтори заповедта.

Той се обърна и бавно разтвори мушамата. Съдържанието беше отвратително. Хо бързо се обърна. Върху масата лежах окървавените глави на тримата тайвански убийци. Тод се изправи зад него и хвърли още неща на масата. Хо погледна и видя портфейлите и личните карти на мъртвите разузнавачи. Срещна погледа на момчето. Секунди по-късно Хо извърна очи.

— Ти предаде тези момчета — каза му Тод. — Заради това сега те оставям на тях.

Момчетата го сграбчиха и го блъснаха към масата. Той се развика, но някой пхна в устата му мръсен чорап. После го положиха по гръб върху масата. Момчетата притискаха ръцете и краката му.

Той риташе, извиваше се и се дърпаше, но те го държах здраво. Видя над себе си Тод, после момчето се скри в навалищата. Една отрязана глава лежеше до лицето на Хо.

Някой дръпна стартера на резачката.

Ди Палма се изправи до шкафчето си в съблекалнята на кендо клуба. Съблече своя кейкоги, тежко ръчно изработено памучно палто, което се носеше за защита по време на битка. Бронята му — предпазители за кръста, гърдите и маска за лицето — лежеше върху дървената пейка до него. Предпазителите за ръцете и шинай вече бяха в отвореното шкафче.

Още не беше съблякъл хакамата — разкопчана памучна риза. Развързваше я, когато ги видя. Двама гладко избръснати бели мъже с меки шапки и палта приближаваха към него. Копия на застаряващия Трой Донахю направо от Националния комитет на републиканците. Агенти от ФБР.

Продължи да развързва хакамата. Когато стигнаха до него, той вече я бе свалил и я сгъваше прилежно. Внимаваше да не останат никакви гънки. Не беше тренирал толкова усърдно, откакто се върна от Манила. Имаше нужда да си избистри ума. Но нямаше никаква нужда от разговори с ФБР. Което обаче не спря агентите.

Очакваше федералните да му кажат нещо за Ван Руутън или за дискетата. Мислеше си за Тод и Бенджи, които влязоха през предната врата и излязоха през задната. Тогава, зает с тренировката си, не спря. Малко се притесни, но продължи да тренира.

— Господин Ди Палма, аз съм агент Крос от ФБР, а това е партньорът ми агент Шонстайн. Може ли да поговорим някъде?

Ди Палма престана да сгъва хакамата, погледна значката и картата на Крос и каза:

— Да-а. Ей там в ъгъла.

Крос се огледа. Ъгълът не беше достатъчно уединен, но в този свят човек взема каквото може и се опитва да се справи с него по най-добрия начин.

Ди Палма си избърса лицето с носна кърпичка и зачака. Агентът пак се огледа, пое си дълбоко дъх и прошепна:

— Става дума за съпругата ви. Тя е настанена в болница в Ийст Сайд. Мислят, че умира. За нещастие е пометнала.

Франк замръзна. Шонстайн не сваляше очи от него.

Крос продължи:

— Съжалявам, че ви притесних, но нямаше друг начин. Намерили са я с Ван Руутън...

Ди Палма стисна кърпичката.

— Ван Руутън и жена ми?

Крос наведе глава и разтри врата си.

— Ван Руутън е мъртъв. Прилича на убийство. Искаме да ви зададем няколко въпроса.

26.

Ню Йорк

В 8:32 същата вечер Ди Палма се изкачи с болничния асансьор, после се отправи към стаята на дежурните сестри. Сестрата, която трябваше да бъде там, не се виждаше.

Примигващите светлини на таблото привлякоха погледа му. Всяка от тях бе повикване от някой пациент, който искаше подлога, болкоуспокоителни, чаша вода или просто търсеше за нещо дежурната сестра. Ди Палма се запита дали Жан също не се нуждае от помощ. Хукна към стаята ѝ.

Отиде до края на празния коридор толкова бързо, колкото му позволяваше болният крак, зави наляво и влезе в ниша с четири стаи. Стаята на Жан бе първата вдясно. Той видя висока, дълголика жена, оплешивяла от химиотерапията, която бавно куцукаше напред-назад, подпряна на бастун. Пред стаята на Жан забеляза три букета цветя и количка с метални съдове за хранене. Обаче не видя двамата униформени полицаи, които трябваше да я охраняват.

С разтуптяно сърце залитна напред. Бастунът му изтрака по покрития с линолеум под. Вратата на стаята зееше отворена. Леглото ѝ беше празно.

Той влезе в стаята бавно и се огледа. Лампите и телевизорът бяха включени. Бил Кросби на екрана бе неимоверно сърдечен и знаеше всичко. В гардероба висеше чистата нощница, която той донесе на Жан от къщи. Там бяха и палтото, и роклята, с които я приеха преди три дни. На перваза на прозореца и край едната стена се виждаха кошници с плодове и кутии със сладкиши.

Страхът отново го обзе. Той отвори вратата към банята и включи осветлението. Намери ченгетата. Единият лежеше във ваната, а другият бе до тоалетната на пода. Ди Палма влезе, наведе се и опипа пулса на ченгето във ваната. Беше жив, а също и партньорът му.

Не забеляза следи от изстрели, от хладно оръжие, никакви следи от тъп предмет, използван като оръжие срещу двамата полицаи. Какво

се бе случило, по дяволите? Огледа по-отблизо полицая във ваната. И видя. Охлузване върху лявата буза.

И двете ченгета бяха пребити с юмруци. Някой бе примамил тези момчета, беше се приближил и ги бе подредил. И после бе отвлякъл Жан. Ди Палма се върна в стаята и седна на леглото. Жан вече бе минала през ада. Защо това трябваше да се случи точно с нея?

— Той ме измами, онова копеле — сподели тя с него при първото му посещение в болницата. — Грег настоя да отида до Губернаторския остров. Никога не бях чувала за това място. Каза, че успял да надхитри бюрократите. Но не можел да ми говори по телефона. Каза ми, че се опитва да ти спаси живота, че баща му щял да те убие, но ти не си искал да чуеш за това. Твърдеше, че си го ненавиждал и не си отговарял на обажданията му.

— Прав е бил, че го ненавиждах — каза Ди Палма. — Но е излъгал за всичко останало. Грег не се е свързвал с мен след краткия ни разговор за Тароко.

— Нямаше как да разбера, че лъже. Помислих си, че съм ти задължена да разбера какво става и да те предупредя. Исусе, той беше толкова убедителен. Каза, че ако ти разбереш за срещата ни, ще се опиташ да я осуетиш. Не бивало да ти казвам. Искал просто да се реваншира за това, че се е държал толкова зле с мен. Наистина ме убеди. Знаех, че си получил информация от него, и помислих, че знае нещо.

— Какво стана на Губернаторския остров?

— Само след две минути разбрах, че той лъже, и знаеш ли какво? Той си призна. Каза, че ме извикал, за да те прецака, точно така се изрази. След като научиш, че съм отишла при него, си щял да се побъркаш. Просто искал да си върне. В този момент направо превъртах.

Ди Палма се усмихна.

— И аз така чух. Казаха ми, че гласът ти се чувал по целия остров.

— Не ме интересуваше. Наистина добре го подредих. Нарекох го с всички обидни думи, които ми дойдоха наум. Даже го зашлевих. Бях като побъркана. Изведнъж започна да ми се гади. Едва не припаднах. Грег ми наля едно питие, мисля, че беше „J & B“, само това си спомням. После се събудих в болницата.

— Някой е сложил отрова в бутилката. Грег също е пил с теб. Очевидно е пийнал малко повече.

Жан се изправи в леглото и покри лице с шепи.

Бебето. Тя не само бе изгубила детето, което очакваше. Тя не знаеше кой е бащата.

Ди Палма я хвана за ръката.

— Тод ми каза, че детето е било мое.

Тя го погледна.

— Така ли каза?

Той кимна.

Жан изтри сълзите си с ръка.

— Кажи на сина си, на сина ни, че много го обичам. Много, много.

— Сама му го кажи.

— Ще го направя. Мили боже, какъв товар ми падна от сърцето. Ако Тод не беше се върнал в Ню Йорк, ако ми се наложеше да живея, без да знам това...

Отново покри лице.

Франк я взе в прегръдките си. След малко тя го попита:

— Свърши ли си работата с ФБР?

— Почти. За около десет секунди на някого му хрумна страхотната идея, че аз съм очистил Ван Руутън и същевременно съм се опитал да се избавя от теб. Ревнив съпруг и всички тези глупости. По-късно разумът им надделя.

— И ние плащаме на тези хора, за да ни защитават. Сега кого подозират?

— Лин Пао. Ако Грег беше оживял, той щеше да загуби много. Досега загубите му са малки. По-голяма част от американските му операции продължават да действат. Сега достойно ще може да се появи на срещата в Хонконг.

— Ами какво става с Тод и Лин Пао? — попита Жан.

— Познаваш Тод. Той спазва обещанията си.

— И ти ще отидеш с него.

— Той ми е син.

Ди Палма седна върху празното легло на жена си и се опита да се успокои. Не беше изчезнала отдавна. Преди два часа говориха по

телефона. Той я посещаваше и през трите дни на престоя ѝ, понякога и по два пъти дневно. Исусе, тя толкова мразеше болниците.

Пресегна се към телефона. Трябваше да се обади в полицията. Да им каже, че Жан е изчезнала.

Телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката и се заслуша.

— Ало? Там ли е Франк ди Палма?

— Кой се обажда?

— Хектор Чакон. Шерифът. Обадох се в апартамента ви и взех този номер от едно хлапе, Бенджи. Казах му, че е важно да си поговорим. Срецнахме се, когато...

— Знам кой сте. Сега не мога да говоря с вас. Жена ми е отвлечена. Трябва да се свържа с полицията.

— Знам къде е тя.

Ди Палма се изправи. Бастунът се претърколи върху коленете му и падна на пода.

— Слушам.

— Ще я изведат извън страната. Вероятно вече са тръгнали.

— Извън страната? Какво говориш, по дяволите? Можеш да знаеш това само ако си замесен.

— Нямам нищо общо с отвлечането на жена ти, но знам кой го направи. Ти ще ми помогнеш и аз ще ти помогна. Някой се опита да ме убие тази вечер. Сигурен съм, че ще продължат да опитват, докато постигнат своето. Както вече казах, ти ще ми помогнеш и аз ще ти помогна...

— Чакон, кой отвлече жена ми?

— Губиш си времето, господин Ди Палма, а точно сега нямаш много време. Колкото по-скоро се съберем и измислим нещо, толкова по-скоро ще научиш нещо за жена си.

Франк затвори очи.

— Кога можем да се срещнем?

— Бих казал, че можем да го направим още сега.

Деветнадесет минути по-късно, зад една бodega^[1] на Сто и пета улица и Лексингтън авеню, той се срещна с Хектор Чакон. Около тях бяха струпани кашони с ананаси, кокосови орехи, кафяви корени от таро и полуузрели банани. Миризмата на осолена моруна бе по-силна

от тази на плодовете. Чакон искаше срещата да се проведе в Източен Харлем, на негова територия.

Магазинчето принадлежеше на чичо му. Четиримата латиноамериканци с пистолети и мачете от другата страна на вратата му бяха братовчеди. Чакон си имаше телохранители, но се страхуваше от силата и парите на Нелсън Бърлин. Беше със същото пилотско яке и каубойски ботуши, които носеше и при срещата им на Губернаторския остров. Само че сега не беше толкова нахакан. Изглеждаше уплашен до смърт.

— Къде е жена ми? — попита Ди Палма.

Чакон разкопча якето си и той видя затъкнатия в колана му колт.

— Вече е на път към Тайван. Хората на Лин Пао я взеха от болницата и я качиха на самолета. Трябваше да летя с нея, затова знам. Става дума за еднопосочен полет. От такъв не се връщаш обратно.

— И защо именно Жан?

Той сви рамене.

— Нямам представа. Изглежда, че ти си направил нещо на Лин Пао и той иска да ти върне с твоята старица.

Ди Палма се намръщи и се замисли. Сега всичко бе на лична основа между него и Черния генерал. Вече не се противопоставяха Ди Палма и Ван Руутън, а Ди Палма и Лин Пао. Нещо много лично. Дали беше заради дискетата? И ако е така, защо не преследваше него? *Какво, по дяволите, беше направил, за да го накара да постъпи така?* Нямаше значение. Просто трябваше да си върне Жан.

— Какво искаш от мен? — попита.

Чакон вдигна рамене, после ги отпусна.

— Искam помощта ти, за да мога да остана жив. Тази вечер Нелсън Бърлин се опита да ме очисти. Проклетият кучи син искаше да ми свети маслото.

— Знаеш твърде много за убийството на сина му.

Изненаданият поглед на пуерториканеца потвърди думите му.

— Единственото, което те свързва с Бърлин, е Ван Руутън. Защо иначе ще иска смъртта ти? Сигурно е вътрешна работа. Постъпил си адски глупаво, като си си помислил, че можеш да се отървеш. Колко ти плати той, за да убиеш сина му?

Чакон поклати глава.

— Не на мен, човече. За това трябва да говориш с проклетия Стам. Той ми даде бутилката. Аз просто влязох в стаята, взех една бутилка и оставих друга. Това е. Нямах представа какво ще стане.

— Да-а, точно така. Когато режеш месото толкова тънко, със сигурност ще пукнеш от глад. Наистина ли мислиш, че някой ще повярва на тази глупава история?

— Знам правилата на играта. Печели онзи, който пръв се качи на борда. Ако мога да се предам в близките ден-два, после да помоля за защита, сигурно ще се оправя.

— Ти и Ван Руутън. Два брилянтни мозъка в действие. Знаеш ли какво мисля, че се е случило? Мисля, че си видял възможност да позабогатееш. Не ти е било достатъчно онова, което са ти платили. Полакомил си се и си се върнал за още.

Пуерториканецът сведе поглед към ботушите си.

— Понякога сам трябва да се бориш за хляба си, нали разбираш?

— Бърлин не е от хората, които можеш да измамиш. Но предполагам, че вече си го разбрал.

Чакон докосна кашон с кокосови орехи.

— Бях тръгнал да се срещна с мацката си. Тя живее на Западната двайсет и трета, до парка. Трима типове ме чакаха пред блока ѝ. Хора на Стам. Шибани копелета. Обясниха ми, че съм спечелил първата награда — безплатно пътуване до Тайван. Еднопосочно. Аз и жена ти. Казаха, че екипажът бил китайски и че пилотът се казвал Вон Хунг Лоу. Забавни типове.

Той се усмихна.

— Ей, това им е хубавото на ботушите. Като ритнеш някого, той съвсем ясно разбира, че са го ритнали. Още от четиринадесетгодишен се занимавам с карате. Шотокан. Най-силният стил. Имам страхотен страничен ритник, наистина стра-а-ахотен. Онези тримата ме блъснаха към една кола и точно тогава ритнах топките на единия. Стигнаха му чак до темето. Цапнах другия с юмрук, извадих си пищова и застрелях третия духач. Право в носа. Човече, трябваше да го видиш как се разполови. Оставих го да си пикае в гащите.

Ди Палма мислеше за Жан, не за уменията му в бойните изкуства. Тя щеше да умре и той не можеше да направи нищо. Нищо. Болките в стомаха му се засилиха.

— Нещо друго за жена ми? — попита.

Чакон поклати глава.

— Не. Останах с впечатление, че Бърлин няма нищо общо с това. Всичко е китайска операция. Включително и самолетът. Поне този, на който щяха да ме качат. Кое е странно, защото Бърлин ще лети тази вечер за Тайван. Можеше да я вземе със себе си.

Ди Палма примигна.

— Откъде знаеш, че Бърлин заминава за Тайван?

— Стам ми каза. Той ще пътува с него. Няколко дни преди това ми каза, че по-скоро би си отрязал пениса, отколкото да иде в Тайван. Но все пак отива. Мисля, че се страхува от Лин Пао.

Ди Палма щракна с пръсти.

— Бърлин трябва да излети от летище „Кенеди“. Къде е телефонът?

— Ами нашата сделка? Искам да се предам на теб. Точно сега не вярвам на никого. Бърлин е богат. Кой знае на кого плаща кучият му син. ФБР, ОБН.

— На федералните шерифи.

— Да бе, никой не е тръгнал по петите ти, Джак, господарят ти не те заплашва, че ако не се съгласиш да съдействаш, цял живот ще си мъкнеш задника по улиците.

— Избий си това от главата, Чакон. Ти си преминал от другата страна. Нямах никакви извинения. — Добави: — Жена ми е най-важна за мене. Още сега ме заведи до телефона. След като се обадя тук-там, искам и ти да се обадиш веднъж. Искам да се обадиш на Нелсън Бърлин.

Чакон се опули насреща му.

— Сигурно си превъртял.

— Ако мога да задържа Бърлин, имаш шанс да оживееш. Нали заради това ми се обади?

— Да-а, но...

— Никакви „но“. Звъниш на Бърлин и говориш с него.

— Мамка му, той или е на летището, или вече е тръгнал.

Ди Палма кимна.

— Знам. Ето защо се нуждая от теб. Трябва бързо да се обадя на три-четири места, после ти предавам телефона. Оставаш там, докато се свържеш с Бърлин. А когато го направиш, искам да говориш колкото може по-дълго. Непременно продължавай да говориш. Разбираш ли?

В терминала за излитане зад огромния товарен склад Нелсън Бърлин седна зад бюрото във фоайето на ВИП и гледаше телефона. Когато иззвъня, той погледна към Дейв Стам, който седеше върху бюрото. Едва след минута вдигна слушалката.

— Да, господин Чакон.

— Защо не вдигаш телефона?

Бърлин, як мъж към шестдесетте с бледосини очи и червен нос, внимателно докосна кичура червеникавобяла коса, останала над едното му ухо.

— Вие сте човекът, който забавя нещата, господин Чакон. Мислех, че искате да постигнем някакво споразумение.

— Твоите хора се опитаха да ме убият, човече, а на мен това не ми харесва. Извини ме, че нямам доверие на шибания ти богаташки задник.

Бърлин продължи да се усмихва.

— Преди минута затворихте, защото казахте, че ви следят. Следяха ли ви, господин Чакон?

Стам поклати глава. Бърлин кимна: „Трябва да заловим този глупак, така че нека поиграем неговата игра“.

— Искам и двамата да разберете, че няма да можете да ме убиеете толкова лесно — заяви пуерториканецът.

— И аз имам такава информация. Добре, нека да преминем към същността. Вече забавихте полета ми с двадесет минути. Боя се, че ако в следващите секунди не стигнем до нещо, ще трябва да ви оставя сам да си блъскате главата.

— Става дума за пари, Джак. Твоите пари и това как аз да получа част от тях.

Бърлин присви устни и започна да чертае въображаеми кръгове с маникюра си.

— Продължавайте.

— Искам да ми платиш заради това, което свърших за теб.

— Платихме ви.

— Не е достатъчно. Умря един човек, когото трябваше да охранявам, и мисля, че това струва доста повече, отколкото ми дадохте.

— Колко повече?

— Сто бона.

— Е, определено се оценяваме доста високо, не е ли така?

Стам едва не подскочи от бюрото, когато ядосаният Бърлин скочи на крака и сграбчи слушалката с две ръце.

— Слушай какво, испанско копеле, мен никой, ама никой не ме изнудва, разбираш ли? Мога да те изтрия от лицето на земята и на никого няма да му пука от това.

— По-добре се успокойте, господин Бърлин. Така или иначе аз ще си взема своето.

— Не разбираш и дума от това, което ти казвам, нали? Такива като теб никога не разбират. Ако ти платя сега, къде е гаранцията, че няма да се върнеш за още? Къде е гаранцията, че няма да пъхнеш ръка в джоба ми и никога да не я извадиш от там?

— Хей, искам просто да си разчистим сметките. Заложих си задника заради теб, сега си искам моето. Мамка му, те сигурно знаят, че това е вътрешна работа. Вече разпитаха всички дежурни поне по два пъти и като че това няма край. Аз...

Лицето на възрастния мъж почервения.

— Твоите проблеми не ме интересуват. Достатъчно дълго ме задържа вече. Сега ще ме извиниш. Имам си работа.

Тресна слушалката и погледна към Стам.

— Ти трябваше да се погрижиш за това малко гаднярче.

— Моите хора го подцениха. Той...

Бърлин не се сдържа. Никога не го правеше.

— Не ти се плаща за извинения. Ако не можеш да се справиш с това, ще намеря друг, който ще може. Обещавам ти го.

Стам се почувства по-унижен от улично псе. Внимателно сложи шапката върху сивата си перука и го последва във фоайето, а после навън в студената нощ.

Една от трите лимузини, паркирани пред фоайето, беше тяхна. На летището не се виждаше жива душа. Единствените хора бяха униформените шофьори, застанали край колите. Един от тях беше обърнат с гръб; другият се наведе и огледа предната гума на колата си.

Шофьорът на Бърлин не беше излязъл от колата. Стам изтича напред, отвори задната врата и пропусна Бърлин. „Колкото по-скоро излетим, толкова по-добре — помисли си. — Когато наближим Тайван,

старецът ще започне да се притеснява за Лин Пао. И ще престане да рита задника ми.“

Стам влезе в колата, затвори вратата и видя пред себе си Франк ди Палма. Той държеше в лявата си ръка „Смит & Уесън 38“. С другата си ръка стискаше бастуна от черен дъб.

Дейв хвърли поглед през рамото му. На предната седалка се бяха разположили две азиатчета. Едното бе хлапето на Ди Палма.

Вратата от страната на Бърлин се отвори и влезе Бенджи, облечен в шофьорска униформа. След като се настави срещу Бърлин, той свали шофьорската си фуражка, хвърли я на пода и извади изпод самото си автомат „Узи“.

Стам кимна.

— Франк.

— Дейв. Как е жена ти?

— Добре се справя. Спасиха яйчника ѝ, а това е важно нещо.

— Радвам се да го чуя. Ако нямате нищо против, бихме искали да пътуваме заедно с теб и господин Бърлин до Тайван.

Стам се усмихна.

— На мен не ми пука. Вие какво ще кажете, господин Бърлин?

Бърлин се обърна към Ди Палма:

— Какво ви кара да си мислите, че ще ви позволя да се качите в самолета ми?

Франк се наведе към него.

— Това, че Лин Пао държи жена ми и аз ще те убия на място, ако не правиш каквото ти казвам.

Бенджи погледна към Стам, чиито очи не се откъсваха от Ди Палма.

— Има ли охрана в самолета? — попита Ди Палма.

Стам поклати глава.

— Това не е пътуване за забавление. Пътуваме само ние и двамата пилоти — това е всичко.

Той погледна през прозореца отдясно и видя дузина китайски хлапета, които стояха на тротоара и гледаха към колата. Едното беше с шофьорска униформа и палто. Определено вътре можеше да се събере още един като него.

— Твои ли са? — попита Стам.

Ди Палма кимна.

— Всичките.

Бърлин промълви малко по-смирено:

— Ди Палма, даже ако ви пуснем в самолета и стигнете до Тайван, вие ще имате големи неприятности. Очевидно отивате там, за да се заемете с Лин Пао. Да приемем, че оцелее, което е малко вероятно, как смятате да напуснете страната? Или не сте мислили за това?

— Преди около четиридесет години ти си изнасил и си убил сестра си — напомни му Франк. — Преди няколко дни уби сина си. Предполагам, че това те притеснява. — Въздъхна. — Докато идвах насам, все се питах защо не си взел Жан със себе си. После разбрах. Ти си убил една жена и след това си станал собственост на Лин Пао. Решил си, че е най-умно да не се замесваш в убийството на друга жена и да оставиш куките на Черния генерал да се забият още по-дълбоко в плътта ти.

Бърлин се облегна назад.

— Ти не разбираш какво ми е било през всичките тези години. Не можех да го оставя пак да ме изиграе. Просто не можех.

— Само ти си разбираш. — Ди Палма се пресегна към Дейв Стам, който много бавно бръкна в джоба на палтото си, извади беретата си и му я подаде.

— Човекът има право, Франк — каза Стам. — Лесно е да влезете, но ще ви е адски трудно да се измъкнете. Може да се каже, че е нещо като женитбата.

Ди Палма отвори вратата, подхвърли беретата на едно китайче и пак затвори.

— Защо просто не почакаме, за да видим как ще се справя? Каква уговорка имате там?

Стам сви рамене.

— Приземяваме се на частното летище. Никакви митници, нищо. Контактуваме единствено с хората на Пао. Ще ни чакат с коли. Ще ни закарат при него. Това е то.

Бърлин се обърна към него:

— По дяволите, плащам ти, за да вършиш нещо. Така че направи нещо.

Стам погледна надолу към шапката си и започна да я върти спокойно в ръцете си.

— Господин Бърлин, казват, че двете най-опасни неща на света са евреин с адвокат и грък с маратонки. Можете да добавите и трето, а то е мъж с пистолет, насочен към теб, точно както сега. Не се бийте с Франк ди Палма, господин Бърлин. Махнете му се от пътя, особено когато държи пистолет. — Ухили се. — От едната страна имате Черния генерал, а от другата — Франк ди Палма и бандата му. Аз предлагам да си седнем на задниците и да гледаме какво ще стане. Сигурно ще ви е интересно. Няма начин да не е.

---

[1] Малък бакалски магазин (исп.). — Б.пр. ↑

27.

Тайпе, Тайван

Призори на двадесет и първия ден от убийството на стария свещеник Лин Пао седна на задната седалка на черен крайслер и отиде до храма „Ма-Тзу“. На предната седалка седяха двама въоръжени телохранители. Две коли с телохранители следваха крайслера.

В храма трима телохранители го последваха, а той се присъедини към няколкото богомолци, които оставяха оброци пред олтарите. Днес беше особено щедър. Даде две печени патици, няколко бутилки вино, сладкиши, две кошници с плодове и няколко стека цигари. Прекара в храма един час, задържа се пред превъзходната каменна скулптура и пред бронзовите фигури. През това време искрено поговори с боговете.

Когато приключи с молитвите, усети прилив на духовна енергия. Видя, че представите и целите му се реализират. Когато преклони глава сред кълбата дим от тамян, издигащи се над него, той усети, че може да отстрани всички пречки по пътя си. Бойният му дух беше висок. Старият свещеник беше мъртъв. Пао щеше да преживее и този ден. И още много дни.

Обаче беше нащрек заради момчето на Ди Палма, което се намираще някъде в Ню Йорк. Хлапето бе като бълха — трудно можеш да го докопаш. „Осемте ножа от Севера“ скоро щяха да открият малкия Тод и да отделят главата от тялото му. Мъртвото дете не представляваше заплаха.

Пао настоя имението му да се охранява внимателно денем и нощем. До второ нареждане всяко хлапе, което се приближеше до имението или бъдеше намерено в двора, трябваше да бъде разстрелвано. Възрастните, които работеха в имението, трябваше да държат децата си надалеч.

„Ще умреш след двадесет и един дни“, беше казал старият свещеник. Но ето — настъпи двадесет и първият ден, а Пао си беше съвсем жив. В полунощ вече щеше да е сигурен, че пророчеството не е

вярно. Черният генерал се подчиняваше само на собствените си закони.

Очистването на Мартин Маки също бе радостна новина. Даже докато вземаше пари от Пао, англичанинът му беше като трън в очите. Той отказваше да изпълнява задачи, които му се струваха твърде престъпни, и убийството бе една от тях. Никакви заплахи не можеха да го накарат да промени решението си. Маки си имаше тъмна страна, която Пао, като азиатец, разбираше. В цялото човечество съществуваше „Те“, силата.

Айвън Хо бе станал твърде ненадежден. Започна да пие и очевидно губеше самообладание. Всичко това започна след боя, който изяде от момчето на Ди Палма. Това сломи духа му. При тези обстоятелства Триадата повече не можеше да го използва. Сега беше изчезнал. Най-вероятно се беше запил и щеше да се появи по-късно със съзлививи извинения за поведението си.

По-важна от запилия се Хо бе днешната среща с Нелсън Бърлин. Жизненонеобходимо бе възможно най-скоро да се намери нова азиатска линия за парите на Пао. После идваше конференцията през следващата седмица с другите Драконови глави в Хонконг. Трябваше да се завладяват нови територии. Никога преди не беше се чувствал толкова силен, толкова способен да предизвика опонентите си.

Преди да излезе от храма „Ма-Тзу“, той го дари с доста пари, с които да поправят „планината“ — покрива на храма. Там живееха духове, ето защо покривът и таванът на всеки китайски храм бяха украсени с фрески на тигри, герои, богове и дракони. Пао поиска върху покрива на храма „Ма-Тзу“ да бъдат изрисувани още тигри.

После излезе от храма, за да се върне в имението си и веднага да се захване с убийството на жената на Франк ди Палма.

Планът на Ди Палма се обърка от самото начало.

Когато слънцето се показва над близката планина Йангминг, той седеше на задната седалка на сив кадилак, паркиран на мръсния път край имението на Пао. Какво го накара да си мисли, че ще се справи? Трябва да беше откачил. Той и момчетата бяха в клопка. Не можеха да продължат напред, не можеха и да се върнат назад.

Пред него се намираше малката армия на Лин Пао. Числено ги превъзхождаха с шест-седем към едно. Зад тях в бързите си коли се приближаваха тайванските полицаи, които водеха със себе си Нелсън Бърлин, Дейв Стам и господ знае колко оръжие.

Десет минути след като Пао пристигна у дома си, две коли спряха на метри от луксозното му имение. Напрегнатият Ди Палма седеше в първата кола. Китайският шофьор пред него, набит, къдрокос младеж, нервно стискаше волана.

Бенджи седеше до шофьора с узи в дясната си ръка, насочено към бедрото на шофьора. На таблото пред момчето имаше радиостанция. Тод седеше на задната седалка до Ди Палма. Трима от „Нефритовите орли“ и вторият шофьор, изпратен от Лин Пао, седяха във втората кола, тъмнозелено елдорадо. Телохранителите видяха двете коли, смъкнаха автоматичните си пушки и изчакаха приближаването им.

Ди Палма водеше само половината от силите си. Трима от „Нефритовите орли“ останаха на самолета да охраняват Бърлин, Стам и двамата пилоти. Други трима, заедно с Тод и Бенджи, тръгнаха от летище „Чанг Кай-ши“ с Ди Палма и двамата шофьори на Пао. Беше ясно, че Тод може да влезе в имението само чрез силите, които носеше у себе си от четиристотин години.

Само за минути нещата се объркаха.

Новините дойдоха по радиостанцията на Бенджи. Властите на летището успели да си пробият път и да се качат на самолета на Бърлин. Самолетът трябвало да бъде почистен и зареден с гориво. Трябвало да се провери дали не е заразен. Такива били законите. Нито Бърлин, нито Дейв Стам си направиха труда да им кажат за това в Ню Йорк.

Ди Палма се обърна към Бенджи:

— Кажи на момчетата да не се съпротивляват. Не е нужно да ги застрелят.

Изнервеният младеж каза:

— Сигурен ли си? Бърлин ще надуе гайдата и всички ченгета ще хукнат по петите ни. Моите момчета ще ги задържат, ако наредиш.

Мълчаливият Тод погледна към Ди Палма, който отсече:

— Никаква съпротива. Не мисля да откупувам пет минути живот за Жан с цената на техния живот. Просто ще опитаме да се справим с

Бърлин и с тайванската полиция.

Не забеляза усмивката на сина си.

Между другото Бенджи беше прав. Секунди по-късно мъжки глас, който се представи за тайвански полицейски капитан, заговори на английски по радиостанцията и нареди на Ди Палма, нарече го по име, да се предаде. Ако не го направи, той и хората с него рискуват да бъдат застреляни на място. Когато Франк отказа да отговори, капитанът каза:

— Тръгваме след вас.

Ди Палма бе твърде уморен. От тревоги за Жан не успя да поспи в самолета. Страхуваше се да попита Тод за съдбата ѝ. Докато нямаше информация, тя все още беше жива в съзнанието му.

Бенджи и другите момчета от „Нефритовите орли“ нямаха проблеми със съня. Ди Палма реши, че те могат да спят и прави в хамак. Тод изкара пътуването сам в задната част на самолета, седеше до аварийния изход с един от средно дългите мечове на баща си.

Франк знаеше, че той се подготвя духовно за битката. Подготвя се да отмъсти за онази ужасна нощ преди четиристотин години.

Дейв Стам стана верен почитател на Тод. След като видя уважението, което внушаваше на „Нефритовите орли“, Стам се опита да разпита Ди Палма за него. Той обаче отказа да разговаря за сина си.

Междувременно спривавият Нелсън Бърлин не обръщаше внимание на спътниците си. Гледаше свирепо всички, които се приближаваха до него, ругаеше изнервените пилоти и през повечето време от полета стоеше заключен в малката тоалетна, където от яд накъса дузини тоалетни кърпички. Когато спътниците му получеха зов от природата, им трябваше доста време да го убедят да отвори вратата.

По време на пътуването Ди Палма започна да променя отношението си към Бенджи. Хлапето беше главорез, дума да няма, но израстваше пред очите му. Харизма е изтъркана дума, но то притежаваше именно това качество. Момчетата от бандата с готовност го следваха навсякъде. Само с няколко телефонни обаждания той убеди двадесет и пет хлапета да тръгнат срещу Лин Пао. Те, изглежда, не се притесняваха от това, че може да ги убият. Не е чудно, че силите на реда си имаха доста проблеми с азиатските престъпници.

Предпочитайки по-малък екип, Ди Палма го помоли да вземе шестима от най-добрите. Бенджи му заяви, че всички искали да си опитат късмета с Лин Пао и да отмъстят за избитите си другари. Били

готови да заплатят и с живота си. Независимо дали щяха да спечелят, или да загубят, хлапетата показаха дълбока вярност. Ди Палма не беше виждал такава сила даже сред полицаите.

Колкото до Бенджи, чувството му за хумор се равняваше на смелостта му. Той каза на Франк:

— Моята представа за работа в екип е много типове да правят каквото им казвам.

В кадилака Бенджи се заслуша в думите на уплашения шофьор, който говореше на кантонски, после преведе на Ди Палма:

— Казва, че хората на Пао дебнели в дворовете, в градините и около главния павилион. Казва, че това вече не било тайна. Пао се страхувал от Тод. Не искал никакви хлапета в имота си.

— Ами Жан? — попита Ди Палма. — Знае ли нещо за нея?

— Казва, че гвело била доведена в къщата преди четири часа. Една червенокоса жена с болничен халат.

Ди Палма едва намери сили да изрече:

— Жива ли е?

Бенджи попита шофьора и отговори:

— Не знае. Не се забърквал в такива неща.

— Жива е — успокои го Тод. — Но Лин Пао се готви да започне да я измъчва.

Ди Палма нареди:

— Да вървим. Не мога да стоя тук и да я оставя да умре.

Тод сложи ръка на рамото му и посочи към небето. То бе започнало да притъмнява. Все едно че още беше нощ. Най-напред Ди Палма си помисли, че е под въздействие на разликата в часовите пояси. Тръсна глава. После всички в колата усетиха студения вятър.

Само преди секунди времето беше меко, а сега бе почти като зима. Бенджи и другите момчета, които бяха свалили якетата си, пак ги облякоха. Ди Палма се сгуши в палтото си. Само Тод седеше спокойно.

Франк погледна към сина си и потрепери. Не от внезапния студ, а защото разбра какво става с момчето. Бенкай и Айки-рио го обсебваха. С притворени очи Тод гледаше право напред. Стисна здраво меча си.

Внезапно върху колата се изсипа пороен дъжд. Сякаш по купето удряха с чукове. През стъклата не влизаше никаква светлинка.

Шофьорът си запуши ушите и изстена, люлеейки се напред-назад. Неспokoйният Ди Палма не сваляше очи от сина си.

Без да му обръща внимание, Тод погледна през рамо и посочи към приближаващите светлини, едва забележими от мрака и дъжда. Светлините проблеснаха на върха на хълма.

— Полицията — досети се Ди Палма.

— Мъртви сме, ако ни пипнат — каза Бенджи. — Познавам тези хора. Те от години прикриват Лин Пао. Веднага щом ни хванат, сме мъртви.

— И жена ми — отбеляза Франк. — Или ще ни убият „при опит за бягство“, или ще извадим късмет и ще ни хвърлят в затвора. Междувременно никой няма да спре Лин Пао и Жан ще бъде убита.

Тод извади меча от ножницата. В същия миг небето се освети от светкавица. Гръмотевицата изтрещя толкова силно, че земята под колата се разтресе. Чуха се още много гръмотевици, истинска канонада. Ужасеният шофьор заудря глава във волана. Бенджи му заповяда да престане.

— Главният павилион — извика Тод. — Мазето.

После изскочи от колата и хукна в проливния дъжд.

Бенджи натисна клаксона, сигнал за момчетата от втората кола да се присъединят към тях.

Ди Палма излезе от кадилака, а дъждът го удари в лицето. Калта стигаше до глезените му. Подпираше се здраво на бастуна си. Другата ръка остана в джоба му, стиснала пистолета. Исусе, дано да не се измокри. Не че беше кой знае какво, но все пак бе по-добре от нищо.

Той се стегна, очаквайки телохранителите да открият огън.

Но те бяха изчезнали.

Междувременно в имението пред него настъпи хаос. Мъже и жени тичаха лудо из бурята, виковете им едва се чуваха от гръмотевиците. Но даже гръмотевиците не можеха да заглушат рева на тигрите, който смрази кръвта на Ди Палма.

Нещо страшно ставаше в имението. Франк го усети. Уплаши се. Но в момента беше зает. Майната ѝ на бурята, която го измокри до кости. Трябваше да издържи в това надбягване. „Нефритовите орли“, пъхнали ръце под якетата, за да запазят оръжията си сухи, тичаха побързо. Профучаха край него и се приближиха до Тод. Ди Палма изостана и погледна през рамо.

Полицейските коли приближаваха.

Главният павилион

В мазето Лин Пао погледна към голата, стенеща Жан, прикована върху каменния под от четирима мъже, които държаха ръцете и краката ѝ. Разкъсаният болничен халат лежеше до главата ѝ. До всеки мъж на пода имаше касапски нож с дълго острие. Пао се наведе и взе един нож. Разбира се, че той щеше да направи първия разрез.

За няколко секунди вниманието му бе привлечено от дъжда, барабаниящ по кепенците. Странно. В прогнозата за времето не споменаха за дъжд. Той даже каза за това на Нелсън Бърлин, който се страхуваше да лети в лошо време. Пао му обеща отлично време.

Сега погледна към Жан, чиято смърт бе обещал на кръщелника си.

Изведнъж жената на пода изпищя, после повика боговете на помощ. Виковете и отчаяните ѝ молитви накараха всички в мазето, включително и Пао, да погледнат нагоре. Отвън няколко мъже изтичаха покрай прозореца на мазето с отчаяние, което можеше да се сравни с отчаянието вътре. Някой стреля. Бързо последва и още един изстрел. Кучетата не спираха да лаят. Един мъж изкрещя, че умира.

Пао стисна ножа, втурна се към прозореца и отвори кепенците.

Тигрите бяха свободни.

В големия двор Ди Палма, Тод и тримата членове на „Нефритовите орли“ стояха под проливния дъжд. Никой от петимата не помръдваше. Бяха като живи статуи, замръзнали на поста си. Трябваше да останат неподвижни, за да запазят живота си.

Франк усети как сърцето бие в гърлото му. Никога не беше виждал подобно нещо. И се надяваше никога да не го види отново. Наблюдаваше най-ужасяващата сцена в живота си.

Тигрите минаха на сантиметри от него и момчетата. Козината им беше потъмняла от дъжда. Извитите им нокти драскаха по паветата. Животните се движеха безшумно и грациозно, а неспокойните им зелени очи се стрелкаха наляво и надясно. Ди Палма и момчетата се

втурнаха в двора и попаднаха точно сред тях. „Мъртъв съм“ — помисли си Ди Палма.

Тод им заповяда да останат неподвижни. Да не мърдат. И да не стрелят.

Край миниатюрното дървено мостче двама телохранители се паникьосаха и стреляха по животните. Но веднага изчезнаха под няколко ревнали тигри, които ги разкъсаха на парчета. После, също толкова тайнствено, окървавените зверове се присъединиха към другите животни в похода им към главния павилион.

Край сградата някои се плъзнаха по верандата и застанаха на пост. „Но това е невероятно!“ — помисли си Ди Палма. Другите тигри изчезнаха в къщата. Кой ги беше пуснал от клетките им? И защо отидоха в главния павилион, посоката на Ди Палма? Шибан късмет.

Уплашеният и разярен мъж вдигна лице към дъжда.

— Обичам те, Жан — извика. — Обичам те.

Чу клаксоните зад себе си. Полицията.

Тод вървеше към главния павилион. Към него.

„Нефритовите орли“ се поколебаха.

Бенджи тръгна пръв. Другите последваха водача си, най-напред по-бавно, после по-бързо. Ди Палма стисна здраво бастуна и пистолета си и закуцука след тях.

Тод бавно се качи на верандата на павилиона, спря и погледна тигрите. Индийският албинос, седнал край бамбуковото канапе, изрева дълбоко, но не се помръдна. Момчето влезе в къщата.

Ди Палма се движеше внимателно.

В павилиона изтичаха по тесен коридор, украсен с китайска калиграфия. Секунди по-късно влязоха в голяма стая, пълна с образци на азиатското изкуство. Франк замръзна. Отляво до него седеше дребен, тъмен тигър бали. Седеше под бирмански Буда от лакирано дърво. Тигърът погледна към него и оголи зъби. Мъжът отстъпи назад и стисна пистолета си.

Изведнъж трима въоръжени пазачи влязоха в стаята и откриха огън по „Нефритовите орли“. Две момчета паднаха. Ди Палма измъкна своя пистолет и стреля три пъти. С два изстрела улучи единия пазач в главата. Бенджи стреля с узито и уби другите двама.

Тигрите побесняха. Някои нападнаха легналите пазачи, другите злобно се насочиха към Ди Палма и момчето.

— Хвърлете си оръжията! — изкрещя Тод. — Веднага.

Баща му се подчини неохотно. Същото направи и Бенджи. Тигрите продължиха да ръмжат, но се отдръпнаха назад. Някои обаче продължиха да разкъсват убитите пазачи.

Ди Палма чу стъпки от голямата стая вдясно. Двамата с Бенджи стояха на открито. Нямаха оръжие. Франк все още държеше бастуна си, но той нямаше да му свърши работа срещу автоматична пушка.

Обезумял от страх, гледаше как Тод отстъпва и се залепва за стената. Не можеха да го видят от коридора. Държеше меч си ниско вдясно. Секунди по-късно един мъж с тениска и сандали се появи от коридора и влезе в стаята. Момчето остана зад него.

Човекът, който носеше „Валтер РРК“, изведнъж спря. Толкова се ядоса като видя Ди Палма и Бенджи, че забрави за тигрите. И за Тод. Насочи оръжието си към репортера, който се напрегна, за да посрещне куршума.

Тод се отдели от стената и отсече китката на стрелеца. Той изкрещя, а момчето го простря на пода. Тод обърна гръб на поваления пазач и влезе в коридора. Бенджи мина внимателно покрай тигрите. Едва когато стигна до коридора, той ускори ход.

Изнервеният Ди Палма погледна през рамо към тигрите и настигна момчетата пред малка червена врата.

Тод натисна бравата, отвори вратата и погледна надолу по тясната стълба. Незабавно хукна надолу. Бенджи го последва, а Ди Палма остана най-отзад.

В подножието на стълбата тримата се озоваха в мрачно каменно мазе с нисък таван. Вътре имаше дългообхватно радиооборудване. Имаше и бойлер, пещ и няколко наръча дърва. Четирима мъже бяха приковали Жан върху каменния под.

Лин Пао извади берета от джоба на халата си и я насочи към Тод. Ди Палма и Бенджи не помръднаха. Няколко секунди китаецът се мръщи замислено, после изрече:

— Айвън Хо каза, че си наричал себе си Бенкай.

Тод държеше ниско окървавения си меч.

— Хай. — „Хай“ означаваше „да“ на японски.

— Познаваме ли се? — попита Пао.

— Да. От друго време.

— А моите тигри? Ти ли ги освободи?

— Твоята карма ги освободи. Те вече не ти служат. Нищо, което си имал, вече не ти принадлежи.

Пао погледна към разбития прозорец.

— Изглежда, че тигрите ми са изменили на нрава си. Ти мина покрай тях сякаш бяха опитомени домашни котки. Разбира се, ти си специално момче. Айвън Хо каза, че си ме нарекъл Киичи. Какво е това? Аз никога не съм чувал това име. После научих, че Киичи и Бенкай са японски имена. Един японски учен, мой познат, ми разказа, че едно време е живял самурай на име Бенкай. Душата му в теб ли живее?

— Заради това дойдох да те убия.

— Не можеш да убиеш Черния генерал.

Пао протегна ръка и Бенджи скочи пред Тод. Пао стреля три пъти и улучи Бенджи в гърдите. Смъртно раненото момче залитна към наркобарона, който отстъпи настрани и изпразни пистолета си в него. Бенджи се свлече в краката му.

— Убийте жената! — изкрещя Пао.

Мъжете, наведени над Жан, грабнаха ножовете си от пода. Ди Палма се втурна и удари един с бастуна си по лицето. Той падна и събори другаря си. Франк го удари по коляното и го запрати върху струпаните дърва.

Ди Палма отстъпи надясно, стисна бастуна си близо до сребърната дръжка и го заби в слепоочието на третия. Когато четвъртият се приготви да го нападне отзад, Тод бързо го удари с меч по гърба. Нападателят изкрещя и се строполи върху каменния под.

Ди Палма се обърна и видя сина си да вдига кървавия меч и да напада ужасения Лин Пао. Бойният вик на момчето огласи мазето. То завъртя четиристотингодишния меч в страхотна дъга и отдели бръснатата глава на Пао от тялото му.

Докато хладният дъжд ромолеше в двора, Жан, облечена с болничния си халат и със сако на Ди Палма, се притискаше до него. Дватамата стояха изправени срещу Нелсън Бърлин, Дейв Стам и няколко въоръжени тайвански полицаи. Един полицай държеше меч и бастуна на Франк.

Тод стоеше на верандата зад баща си и гледаше трупа на Бенджи, положен върху бамбуковото канапе. Около него лежаха три мъртви тигри, убити от полицаите. Ревовете на останалите тигри се чуваха в главния павилион, те неспокойно бродеха напред-назад, събаряйки антични предмети на изкуството и мебели. В момента полицаите като че ли смятаха да ги пуснат от къщата.

Усмивнатият Нелсън Бърлин опипа червеникавобелия кичур коса над едното си ухо, после посочи към трупа на третия и последен „Нефритов орел“.

— Срамота. Опита се да избяга, също като вас тримата, и не успя. Така поне ще пише в официалния доклад. Гейм, сет и мач, господин Ди Палма. Предполагам, че сте очистили Лин Пао.

Ди Палма прегърна Жан.

— Той е мъртъв.

— Добре, тук няма да си спечелите приятели, това поне е сигурно. Аз ви предупредих. Казах ви, че е лесно да влезете, но ще ви е много трудно да излезете.

— Ти ли заповяда на полицаите да убият това момче? — Засраменият Дейв Стам дръпна шапката ниско над очите си.

Бърлин погледна към мъртвия „Нефритов орел“, после пак към Ди Палма.

— Да кажем просто, че обичам да си върша работата докрай. Онези тримата, които оставихте на самолета, също са мъртви. Някой бе нарекъл тайните „мръсни неща“ и аз съм съгласен с това. Струва ми се, че са нещо лично. Онова, което ти и приятелите ти знаете за мен, ще си остане тук.

— Искаш да кажеш, че ще ни убиеш? — попита Франк.

— Сбогом, господин Ди Палма, госпожо Ди Палма. — Бърлин погледна към Тод. — И на теб, млади господине. Ти си доста буйно момче. Вярвам, че светът ще е по-добре без теб.

Дейв Стам пристъпи напред и хвана лакътя на Бърлин.

— Мисля, че правиш грешка. Ди Палма не е някой глупак, когото ще забравят две секунди след смъртта му. Мисля, че трябва да поговорим за това, да постигнем споразумение с него.

Бърлин не погледна към шефа на охраната си.

— Стам, ти си безгръбначен като спагети. От сега нататък вече не работиш за мен. Не ми харесва това, че защитаваш Ди Палма.

— С него сме професионалисти. Знаем правилата на играта. Когато се сблъскаш с неразрешима ситуация, пускаш в действие юмруците. Решението на един проблем невинаги включва изчезването на човека.

— Сбогом, Стам. Приятно пътуване до Ню Йорк.

Той погледна към Ди Палма.

— Опитах, Франк. Нищо повече не мога да направя.

— Разбирам — отвърна той. После се обърна към Бърлин: — Преди ти и твоят взвод убийци да ни застреляте, имам нещо, което ще трябва да погледнеш.

— Нямах нищо, което трябва да гледам, господин Ди Палма. Предлагам ви да се сбогувате.

— Всичко свърши — каза Франк. — Всичко, което се опитваше да скриеш, ще излезе на бял свят. Всичко. Затънал си в мръсотия чак до веждите и не забелязваш.

— Глупости, господин Ди Палма. Не ми харесва блъфирането ти за моите лични дела.

— Не блъфирам, Бърлин. Попитай Стам.

Дейв пристъпи напред и погледна Ди Палма.

— Франк е кораво момче. Не се харесва на всички, но едно е сигурно. Кажеш ли ти нещо, можеш да разчитаеш на него. Ако ти каже, че си затънал дълбоко, по-добре си потърси голяма лопата.

Бърлин изпръхтя:

— Вир-вода съм от този дъжд. Мисля да вляза в колата и да изчакам полицаите да се оправят.

Стам му препречи пътя.

— Като нищо ще го направиш. Ти ми плащаш за съветите и ги получаваш, независимо дали ти харесват или не. Само че този път аз защитавам самия себе си. Искам да знам какво крие Франк, защото ако ти, господинчо, изгориш, и на мен ще ми затрепери под краката. А това не ми харесва, господин Бърлин. Изобщо не ми харесва.

Бърлин го изгледа продължително.

— Много добре. Още една минута няма да промени нещата. Господин Ди Палма, имате шестдесет секунди, за да направите чудо. Мисля, че последния път, когато това се е случило, в него са участвали трима източни мъдреци и една девица. Като говорим за това, вашата съпруга не може да се окачества като чиста и неопетнена.

— Ако се бях чукала с брат си — обади се Жан, — може би щях да дорасна до твоето ниво.

По слепоочията на Бърлин се появиха червени петна. Насили се да говори спокойно:

— Останаха ви петдесет секунди, господин Ди Палма.

— Дейв, бръкни във вътрешния джоб на самото ми — каза Франк. — Извади каквото намериш вътре. Не искам да ме застрелят при опит за бягство, преди да са изтекли петдесетте ми секунди.

Стам отиде до Жан, която още бе наметната със самото на Ди Палма, и извади портфейла от вътрешния джоб.

— Има и лична карта — уточни репортерът.

Стам бръкна и извади картата.

— Какво е това?

Той посочи към Бърлин.

— Покажи му я.

Дейв се върна при господаря си. След като огледа портфейла и картата, Бърлин каза на Ди Палма:

— Е, притежаваш портфейла и картата на човек от тайванското разузнаване. Да не искаш да ми кажеш, че си увеличаваш доходите с джебчийство?

— Този портфейл и картата показват, че тайванското разузнаване е провело тайна операция в Америка и аз не мисля, че нашето правителство ще хареса това. Всъщност сигурен съм, че не им харесва. Което означава, господин Бърлин, че всичко това много ще се размирише, когато нашето правителство разбере.

— А, но нали сте наясно, господин Ди Палма, че те никога няма да разберат. Не и ако гласът ви не се чуе от гроба.

— Вече им казах. И не им хареса.

Бърлин сърдито разтърси глава.

— За мен това не означава нищо. Съвсем нищо.

— Да-а, е, може би ще видите нещата в малко по-различна светлина, когато от ФБР ви удостоят с едно кратко посещение.

— Предполагам, че следващият ти ход ще е да кажеш, че ако не се върнеш в Америка в определено време, твоят адвокат ще разкрие някакво писмо и така нататък, и така нататък. Добре замислено, но аз няма да го приема. Ти блъфираш.

— Ти не слушаш. Не блъфирам. В тази работа бяха замесени трима тайвански агенти. Те извършиха поредица отвратителни убийства. Портфейлите и картите на другите двама вече са у сенатор Куарекио. Във всеки момент ще ти се обалят от тайванското правителство.

— Очакваш да ти повярвам...

Радиостанцията в една от полицейските коли изпраща. Полицаят в колата вдигна микрофона, послуша и извика началника си. Офицерът изтича до двора. Всички се умълчаха, когато той влезе в колата и вдигна микрофона. Стомахът на Ди Палма гореше. Жан стисна ръката му.

Три минути по-късно офицерът се върна и застана пред Бърлин.

— Е? — попита той.

— Моите началници искат да разговарят с вас — каза офицерът. — Трябва да дойдете с мен. Другите трябва да бъдат освободени и незабавно върнати в Америка. — Заповяда да върнат меч и бастуна на Ди Палма.

Франк въздъхна и отпусна глава върху гърдите си. Жан се хвърли към ръката му. Тялото ѝ се тресеше и тя тихо плачеше от облекчение.

— Трябва да има някаква грешка — учуди се Бърлин. — Не знаеш ли кой съм аз? — Двамата полицаи застанаха до него.

Ди Палма прегърна Жан. После се усмихна на Бърлин. Усмивката му изобщо не беше сърдечна.

— Това се нарича политика — обясни му. — Най-голямата от всички игри и ти току-що загуби. Мина много време, господин Бърлин, но ти току-що загуби.

ЕПИЛОГ

Ню Йорк, април

Късно в сряда вечерта. Първият пролетен дъжд спря, а Ди Палма и Жан стояха в стаята с мечовете и гледаха дъгата над нюйоркското пристанище. И двамата бяха по чехли и халати. Тя отпиваше скоч с вода, а Франк пиеше билков чай.

Дълго мълчаха. Най-напред се обади жена му:

— Ще ми простиш, но имам страхотно желание да се върна в Азия.

— Простено ти е.

— Като говорим за прошка, как стана така, че Бърлин се измъкна? Не го обвиниха за изнасилването и убийството на сестра му.

— Сделка. Имат по-силно обвинение срещу него — за убийството на сина му и за пране на пари от наркотици. В Министерството на правосъдието обичат да печелят и с това много приличат на всички нас. Просто не им се ще да се ровят в миналото.

Жан го погледна.

— Но на процеса ще стане ясно какво й е сторил по време на войната, нали?

— Не. Точно за това ти говорех. Днес сключихме сделка.

— Сделка?

— Аз, Куарекио, Министерството на правосъдието и тайванското правителство. Работим върху нея, откакто сме се върнали. Днес най-после постигнахме споразумение. Не е най-добрата сделка, но е единствената.

— Имам чувството, че Бърлин ще се отърве.

— Както знаеш, първата сделка беше три мъртви тела срещу три живи. Тайванците си получиха мъртвите агенти — по-точно, онова, което беше останало от тях. И картите им. В замяна на това ти, аз и Тод можахме да напуснем Тайван.

— Тази част ми харесва — усмихна се Жан.

— Второ, Министерството на правосъдието принуди Чакон и Стам да се предадат един друг, а после да предадат Бърлин. Съвсем сигурно е, че е поръчал смъртта на сина си. Не е сигурно кой е сложил стрихнина в пиячката. Рано или късно ФБР ще разбере. Ето тук става малко заплетено.

— Нямам търпение — отбеляза тя.

— Преди да тръгна за Тайван, помолих Куарекио да се свърже с тайванците, ЦРУ, ФБР, с целия дяволски свят и да го направи час преди приземяването на самолета ни.

— Добрият стар Джо.

— Накарахме тайванците да отстъпят и да ни освободят, но след това те се опънаха. Поисках досието на Томас Сървис да бъде изчистено. Така щеше да излезе наяве истината за онова, което се е случило между Бърлин и сестра му.

— И те не го направиха.

Ди Палма кимна.

— Веднага отказаха. Това означаваше да признаят, че са сгрешили. Освен това щеше да опетни образа на Чанг Кай-ши.

— Не можем ли все пак да направим нещо? — попита тя. — Защо просто не разкажеш историята и да очистиш името на Сървис?

Той поклати глава.

— Не е същото. Научих, че той е обичал Китай. Обичал е страната повече от самите китайци. Искah името му да се изчисти сред китайците, от китайците. Искah Мартин Маки да почива в мир. На този етап не трябваше да съобщавам факти, че е вършил разни мръсотии, че е вземал подкупи. Дължах му го.

Той погледна към Жан.

— Смъртта му беше ужасна.

— Знам — отвърна тя. — Някакъв малък педал го накуснал. Разбирам.

— Точно така. Но за да вземеш, трябва да дадеш. Китайците се съгласиха да променят досието на Сървис. Официално той вече не е убиец. Официално е невинна жертва на социалистическа конспирация, за която тайванското правителство съжалява и е доволно да помогне доколкото може. Името му ще бъде чисто.

— Ами Маки?

— Тайванците ще използват влиянието си в хонконгската полиция, за да не се разгласява личният му живот. Същото се отнася и за парите, които е вземал. Остава си с чисто досие.

— Значи ти получи каквото искаше?

— Както казах, трябва да дадеш, за да вземеш. В замяна на това обещах на тайванците да не се занимавам с Бърлин и сестра му. Да не се занимавам с това до края на живота си.

Погледна през прозореца.

— Тод и Бенджи ме научиха на някои неща за верността. В наши дни това е загубена кауза. Но тези двамата! Исусе, винаги когато се сетя за тях ми настръхва косата. Наистина ми показаха нещо.

— За Маки разбирам — каза Жан. — Но Том Сървис... Какво му дължиш?

— Разрових се в живота му. Прочетох писмата до семейството му, до китайски и американски приятели, до колеги мисионери, до вестниците. Успях да открия някои стари китайци в Тайван, които още го помнят. Семейната адвокатска фирма пази документите, така че аз знам какво си мислят за него хората, които са го познавали. Мисионерите също пазят някои документи. Том Сървис е бил много специален човек. Някой трябваше да се изправи и да каже, че животът му не е минал напразно.

Просълзена, тя го целуна по бузата.

— Обичам те. И днес разбирам защо.

Той се намръщи.

— Какво има?

Ди Палма посочи.

— Там долу. Това не е ли...

— Боже, прав си. Това е Тод. Господи, той носи куфар! Къде отива?

— Не знам.

— Франк?

Долови тревогата в гласа ѝ и бързо се обърна. Тя сочеше към празното място на стената отдясно.

Един от мечовете бе изчезнал.

Ди Палма се загледа към празното място.

— Онзи, който Тод използва, за да убие Черния генерал, е изчезнал. — Погледна през прозореца. — Куфарчето показва, че този

път заминава за дълго. Исусе, дано да греша! Обичам това момче. Господи, поглежда нагоре! Сякаш се сбогува.

Ди Палма се опита да отвори прозореца, но той не помръдна. Извика Тод по име, но той се скри в спускащия се мрак.

Жан прошепна:

— Той свърши каквото имаше да върши тук. Предполагам, че кармата му е изпълнена. — Зарови лице в гърдите на Ди Палма и заплака. — Бедното момче. Бедното момче!

Известно време мълчаха.

Накрая Ди Палма попита:

— Ако кармата му е изпълнена, защо е взел меча?

Издание:

Марк Олдън. Силата Те

Американска. Първо издание

ИК „Бард“ ООД, София, 1998

Редактор: Лилия Анастасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.